

МЕРИ
ХИГИНС
КЛАРК

БЯГСТВО

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК БЯГСТВО

Превод: Мая Калоферова

chitanka.info

Сега, когато се озова лице в лице с единствения човек, който можеше да ѝ помогне, Лейси почувства, че е на ръба на истерията. Все още не знаеше със сигурност дали са я проследили или не. Но на този етап вече нямаше никакво значение. Лейси разбираше, че не може вечно да бяга и да се крие.

Има една стара песен на Джери Вейл, в която всичко е казано много добре. Не мога да пея, но знам думите:

*Прави се, че въобще не я виждаш.
Късно е да избягаш.
Гледай някъде над нея...
Прави се, че въобще не я виждаш.*

По-късно Лейси потърси утеха в мисълта, че дори да беше пристигнала няколко секунди по-рано, нямаше да помогне на Изабел, а само щеше да загине заедно нея.

Ето как бе станало всичко. Отключвайки си с ключа, с който разполагаше като агент по недвижими имоти, тя влезе в мезонета на 70-та Източна улица и извика Изабел по име точно в мига, в който Изабел извика „Не!“ и прозвуча изстрел.

Изправена пред необходимостта да решава на секундата дали да бяга или да се скрие, Лейси тръшна външната врата и се мушна бързо в дрешника в антрето. Още не беше успяла напълно да затвори вратата, когато елегантно облечен светлокос мъж слезе тичешком по стълбите от горния етаж. През тесния процеп успя добре да види лицето му, което се запечата в съзнанието ѝ. Всъщност беше го виждала и преди, само няколко часа по-рано. Сега лицето му имаше зло и студено изражение, но явно беше същият мъж, на когото показва апартамента по-рано през деня: любезният Къртис Колдуел от Тексас.

От наблюдателния си пункт го видя как изтича покрай нея с пистолет в дясната ръка, стиснал кожена папка под лявата мишница. Той отвори със замах входната врата и изтича навън.

Асансьорът и аварийното стълбище бяха в другия край на коридора. Лейси знаеше, че Колдуел моментално ще разбере — ако някой е влязъл в апартамента, то той е още вътре. Инстинктът за самосъхранение я накара да излезе от дрешника и да бутне вратата зад гърба му. Той се завъртя рязко и в един ужасяващ миг погледите им се срещнаха — бледосините ириса с ледено стоманен оттенък се впиха в нея. Той се метна към вратата, но не беше достатъчно бърз. Вратата се затръшна и Лейси щракна резето в момента, когато ключът изтрака в ключалката.

Цялата разтреперана, с бясно ускорен пулс, Лейси се облегна на вратата и усети как топката се завърта. Можеше само да се

надява, че Колдуел няма да успее да влезе.

Трябва да се обади на 911.

Трябва да повика помощ.

Изабел! Мина ѝ през ума. Писъкът, който чу, трябва да беше неин. Дали е още жива?

С ръка на перилата, Лейси се втурна нагоре по застланите с дебел килим стъпала през обзаведения в нюанси на праскова и слонова кост хол, където през последните няколко седмици беше седяла толкова често с Изабел, слушайки скърбящата майка да разказва отново и отново как не може да повярва, че смъртта на дъщеря ѝ Хедър е била нещастен случай.

Ужасена от мисълта за картината, която щеше да завари, Лейси влетя в спалнята. Изабел лежеше скупчена на леглото с отворени очи и с всички сили се мъчеше да достигне с окървавената си ръка купчината книжа под възглавницата до нея. Прозорецът беше отворен. Из стаята се носеше самотен лист хартия.

Лейси падна на колене.

— Изабел — промълви тя.

Искаше да ѝ каже толкова много неща — че ще повика линейка, че всичко ще бъде наред — но думите отказваха да се отделят от устните ѝ. Беше твърде късно. Лейси ясно виждаше, че Изабел умира.

Същата сцена се разиграваше по-късно в кошмара, който я спохождаше все по-често. Сънят беше винаги един и същ: Тя стоеше коленичила до тялото на Изабел и слушаше последните думи на умиращата, която ѝ разказваше за дневника, умолявайки я да вземе листовите. Тогава някаква ръка докосваше рамото ѝ и когато вдигнеше поглед нагоре, там стоеше убиецът — със студени, неусмихващи се очи, насочил към челото ѝ пистолет. И дърпаше спусъка.

Беше първата седмица на септември, точно след Празника на труда^[1], и по непрестанното звънене на телефоните в офисите на „Паркър & Паркър“ Лейси разбра, че е настъпил краят на лятното

затишие. Миналия месец жилищният пазар в Манхатън беше необичайно слаб, но ето че сега нещата отново потръгнаха.

— Крайно време беше — обърна се тя към Рик Паркър, който тъкмо оставяше чаша с кафе на бюрото ѝ. — От юни не съм сключила сваятна сделка. Всичките ми клиенти заминаха я за Хамтънс, я за Кейп Код. Слава богу, вече започват да се завръщат. Миналия месец изкарах добра отпуска, но сега е време да се захващаме на работа.

Тя взе кафето.

— Благодаря ти. Приятно е да ти сервира самият престолонаследник.

— Няма нищо. Изглеждаш страхотно, Лейси.

Лейси се стараеше да не забелязва изражението на Рик. Винаги се чувстваше така, сякаш я разсъблича с поглед. Той беше разглезен хубавец с фалшив чар, но смяташе, че е неотразим и това я караше да се чувства определено неудобно. На Лейси не ѝ беше никак приятно, че баща му го прехвърли от офиса им в Уест Сайд. Не ѝ се щеше да рискува работата си, но напоследък ставаше все по-трудно да го държи на разстояние.

Телефонът ѝ иззвъня и тя го сграбчи с облекчение.

Спасителен звън, каза си на ум.

— Лейси Фаръл — изрече тя в слушалката.

— Госпожице Фаръл, обаждат се Изабел Уеъринг. Запознахме се миналата пролет, когато продавахте едно от жилищата в моята кооперация.

Клиентка, моментално отбеляза Лейси, инстинктивно отгатвайки, че госпожа Уеъринг желае да продаде апартамент.

Съзнанието на Лейси мигновено заработи в режим „издирване“. През май имаше две продажби на 70-та Източна, едната беше на цял имот и не беше говорила с никой друг, освен с управителя на сградата, а втората беше жилище в кооперация близо до Пето Авеню. Явно ставаше дума за апартамента на Норстръм, защото бегло си спомняше, че в асансьора я беше заговорила привлекателна, около петдесетгодишна жена, която поиска визитната ѝ картичка. Стиснала палци, Лейси каза:

— Мезонета на Норстръм? Срецнахме се в асансьора.

Госпожа Уеъринг остана явно поласкана.

— Точно така! Искам да продам апартамента на дъщеря си и... Ако е удобно, бих искала вие да се заемете със сделката.

— Напълно е удобно, госпожо Уеъринг.

Лейси уговори да се срещнат следващата сутрин, затвори телефона и се обърна към Рик.

— Какъв късмет! 70-та Източна, номер три. Страхотна кооперация — отбеляза тя.

— 70-та Източна номер три. Кой апартамент? — бързо попита той.

— Десет Б. Да не би да го знаеш?

— Как мога да го знам — троснато отвърна той, — след като мъдрият ми баща ме държа пет години на работа в Уест Сайд.

На Лейси ѝ се стори, че Рик полага видимо старание да се покаже любезен, защото добави:

— От малкото, което чух, стана ясно, че си се запознала с някой, който те е харесал и сега иска да ти възложи изгодна поръчка. Нали съм ти казвал какво казваше дядо ми за този бизнес, Лейси: „Имаш късмет, ако хората те помнят“.

— Може и така да е, само че не съм сигурна, че е голям късмет — отвърна Лейси с надеждата, че отрицателната ѝ реакция ще сложи край на разговора. Тя се надяваше в най-скоро време Рик да започне я възприема като най-обикновен служител във фамилната им империя.

Той сви рамене и се оттегли в собствения си офис с изглед към 62-ра Източна улица. Прозорците на Лейси гледаха към Медисън авеню. Тя изпадаше във възторг при вида на постоянно натовареното улично движение, ордите туристи и местните баровци, които влизаха и излизаха от скъпите модни бутици.

— Някои от нас са родени нюйоркчани — обясняваше понякога тя на смутените съпруги на висшестоящи служители, прехвърлени на работа в Манхатън. — Някои пък идват тук неохотно и преди да се усетят, откриват, че въпреки всичките си проблеми, Ню Йорк е най-хубавото място за живеене.

А после, ако я попитаха, продължаваше:

— Отраснала съм в Манхатън и като се изключат годините в колежа, винаги съм живяла тук. Това е моят дом, моят град.

Навремето баща ѝ, Джак Фаръл, хранеше същите чувства към Ню Йорк. Още когато беше малка, двамата скитаха заедно из града.

— Ние с теб си приличаме, Лейс — казваше той. — И ти си като мен, градско чедо. Майка ти, Господ да я поживи, умира от желание да избяга в крайните квартали извън града. Трябва да сме й благодарни, че продължава да търпи, понеже знае, че там няма да изтрая дълго.

Лейси беше наследила не само любовта на Джак към града, но и ирландските му черти — бяла кожа, синьо-зелени очи и тъмнокафява коса. Сестра й Кит се беше метнала на майка им — порцелановосини очи и коси с цвета на зимна пшеница.

Джак Фаръл беше музикант и работеше в театъра, най-често в театралния оркестър, макар понякога да свиреше в клубове, а много рядко и на концерти. Докато беше малка, нямаше бродуейски мюзикъл, чиито песни Лейси да не може да изпее заедно с баща си. А сега й беше трудно да превъзмогне внезапната му смърт, настъпила веднага след като тя завърши колежа. Понякога, докато се разхождаше из театралния квартал, се улавяше, че все очаква да го срещне из улиците.

След погребението майка й каза с тъжна усмивка:

— Точно както той предричаше — няма да остана нито миг повече в този град.

Майка й беше медицинска сестра в педиатрично отделение и си купи жилище в една кооперация в Ню Джързи, защото искаше да бъде близо до сестрата на Лейси, Кит, и семейството й. Премести се там и си намери работа в местната болница.

Току-що завършила колеж, Лейси си намери малък апартамент на Ийст Енд Авеню и започна работа в Агенцията за недвижими имоти „Паркър & Паркър“. Днес, осем години по-късно, тя беше една от най-добрите им агенти.

Като си тананикаше, Лейси измъкна папката за 70-та Източна 13 и се зае да я изучава.

Продадох мезонета на втория етаж, каза си тя. Стаите са просторни. Таваните високи. Кухнята имаше нужда от ремонт и осъвременяване. Сега да видим апартамента на госпожа Уеъринг.

Винаги, когато имаше възможност, Лейси проучваше старателно всичко, свързано с предстояща сделка. Открила бе, че за тази цел е изключително полезно да се познава със служителите в подопечните на „Паркър & Паркър“ сгради. Имаше късмет, че е приятелка с Тим Пауърс, управителят в сградата на 70-та Източна 13. Обади му се по телефона и в продължение на дваайсет минути търпеливо слуша разказа

за проваленото му лято, напомняйки си с тъга, че Тим винаги е бил склонен към празнословие. Накрая все пак успя да насочи разговора към апартамента на Уеъринг.

Според Тим, Изабел Уеъринг била майка на Хедър Ланди, млада певица и актриса, която тъкмо била започнала да си създава име в театралните среди. Бащата бил известния ресторантьор Джими Ланди. Хедър починала в началото на зимата, загинала при катастрофа — колата ѝ паднала в крайпътна пропаст, когато се връщала у дома след почивка на ски в щата Върмонт. Апартаментът бил собственост на Хедър и сега майката явно смятала да го продаде.

— Майката на Хедър отказва да повярва, че дъщеря ѝ е загинала при злополука — отбеляза Тим.

Когато най-сетне се откачи от телефона, Лейси остана да седи замислено още дълго, припомняйки си, че миналата година беше гледала Хедър Ланди в един нашумял бродуейски мюзикъл. Спомняше си я особено добре.

Хедър имаше всички качества — беше красива, имаше сценично присъствие и пееше с прекрасно сопрано. Направо „десет от десет“, както би казал баща ѝ. Нищо чудно, че майката отказва да повярва.

Лейси потрепери и стана, за да включи климатика.

Във вторник сутринта Изабел Уеъринг се разхождаше из апартамента на дъщеря си, изучавайки го уж с критичното око на агент по недвижими имоти. Радваше се, че е запазила визитната картичка на Лейси Фаръл. Джими, бившият ѝ съпруг, бащата на Хедър, пожела тя да продаде апартамента и трябваше да му се признае, че я изчака доста дълго време.

Младата жена ѝ се бе понравила още в мига, когато я срещна в асансьора, защото ѝ напомняше за дъщеря ѝ, Хедър. На пръв поглед двете никак не си приличаха, Хедър имаше къса, къдрава, светлокестенява коса със златисти оттенъци и лешникови очи. На ръст беше дребна — едва метър и шейсет, с приятни меки извивки на тялото. Самата тя се наричаше „джуджето в семейството“. Лейси от своя страна беше по-слаба и по-висока, имаше синьо-зелени очи и потъмня, права коса, дълга до раменете, но в усмивката и маниерите ѝ имаше нещо, което недвусмислено напомняше за Хедър.

Изабел се огледа. Брезовата ламперия и вестибюла, облицован с пръскани мраморни плочки, които Хедър обожаваше, едва ли щяха да се харесат на повечето хора, но те лесно можеха да се сменят. Изцяло модернизиранията кухня и баните обаче бяха много положителен елемент при продажбата.

След многократни пътувания от Кливланд до Ню Йорк и неубедителните опити да се преровят огромните гардероби и множеството чекмеджета в жилището, след срещите с приятелите на Хедър, Изабел разбираше, че е време да сложи край на всичко. Трябваше да се приключи с търсенето на обяснения и причини и да продължи живота си нататък.

Но въпреки всичко тя просто не можеше да повярва, че смъртта на Хедър е била чиста злополука. Познаваше дъщеря си — не беше толкова глупава, че да потегли към къщи в снежна буря с кола от Стоу, особено толкова късно през нощта. Съдебният лекар обаче нямаше никакви съмнения. Джими явно също не изпитваше никакви съмнения, защото в противен случай щеше да обърне Манхатън нагоре с краката, за да открие причината.

При последния от редките им обеда заедно той отново се бе опитал да убеди Изабел да остави случая на мира и да продължи живота си оттам нататък. Според него онази нощ Хедър не е могла да заспи, разтревожила се е, че поради силната снежна буря може да не успее да се прибере навреме за репетицията на следващия ден. Той просто отказваше да види каквито и да било подозрителни обстоятелства покрай смъртта ѝ.

Изабел обаче не можеше да я приеме така лесно. Разказа му за обезпокояващия телефонен разговор, който беше провела с дъщеря им точно преди гибелта ѝ.

— Джими, Хедър не беше на себе си, когато говорих с нея по телефона. Беше силно разтревожена. Направо ужасно. Личеше си по гласа ѝ.

Срещата им приключи с това, че Джими не издържа и се развика:

— Изабел, престани! Стига вече! Положението е достатъчно тежко и без непрекъснато да се ровиш в тези неща и да тормозиш всичките ѝ познати. Моля те, остави дъщеря ни да почива в мир.

Припомняйки си думите му, Изабел поклати глава. Джими Ланди обичаше дъщеря си повече от всичко на света.

На второ място обаче обича властта, каза си тя с горчивина — и това сложи край на брака им. Прословутият му ресторант, инвестициите му, а сега и хотела в Атлантик Сити и казиното... За мен все нямаше място, помисли си Изабел. Може би, ако преди години си беше намерил подходящ бизнес партньор, както сега си има Стиви Абът, бракът ни нямаше да се разпадне.

Тя усети, че върви през помещенията без да ги вижда и спря до един прозорец с изглед към Пето Авеню.

Ню Йорк е особено красив през септември, помисли си тя, отбелязвайки тичащите фигури по алеите, кръстосващи Сентрал Парк, бавачките, бутащи бебешки колички, и старците, които се приличаха на пейките. И аз извеждах Хедър навън в дни като днешния, спомни си тя. Десет години и три спонтанни аборта, докато се роди, но си струваше усилията и мъките. Тя беше необикновено дете. Хората се спираха да я гледат и да ѝ се възхищават. И тя го съзнаваше, разбира се. Обичаше да се перчи и да се наслаждава на вниманието. Беше толкова умна, наблюдателна, талантива. Толкова доверчива...

*Защо захвърли всичко на вятъра, Хедър? За пореден път Изабел си задаваше въпроса, който я измъчваше след смъртта на дъщеря ѝ. След онзи инцидент — Хедър беше още дете, когато видя как една кола се подхлъзна, излезе от пътя и се разби — тя изпитваше ужас от заледени пътища. *Даже разправяше, че ще се премести да живее в Калифорния, за да избегне студовете. Защо тогава си тръгнала да караш из заснежената планина в два часа през нощта? Та ти беше едва на двайсет и четири години, животът беше пред теб... Какво се случи онази нощ, Хедър? Какво те накара да тръгнеш на път? Или може би кой?**

Бръмченето на интеркома стресна Изабел и я откъсна от задушавашо смазващата я скръб. Обаждаше се портиерът, за да съобщи, че госпожица Фаръл е дошла за уговорената среща в десет часа.

Лейси се оказа неподготвена за многословното и малко нервно посрещане:

— За бога, та вие изглеждате по-млада отколкото си ви спомням — възкликна тя. — На колко години сте всъщност? На трийсет?

Дъщеря ми щеше да навърши двайсет и пет идната седмица. Тя живееше тук. Апартаментът беше неин. Баща ѝ го купи. Ужасно, нали? Естественото развитие на нещата би било аз да си отида първа и някой ден тя да се рови из моите вещи, а не обратното.

— Имам двама племенници и една племенничка — опита се да я прекъсне Лейси. — Не бих могла да си представя да им се случи нещо, но ми се струва, че разбирам част от онова, което преживявате.

Изабел я следваше из къщата, докато Лейси обикаляше и отбелязваше с опитно око размерите на помещенията. На първия етаж имаше вестибюл, голям хол и трапезария, малка библиотека, кухня и тоалетна. На втория етаж, до който се стигаше по вита стълба, имаше всекидневна, будоар, спалня и баня.

— Доста е просторен за толкова млада дама — продължаваше Изабел. — Но нали разбирате, баща ѝ го купи. Обичаше да ѝ угажда. Но тя не беше разглежена. Всъщност, когато се върна в Ню Йорк след колежа, искаше да наеме малък апартамент в Уест Сайд. Само че Джими скочи до тавана. Настояваше Хедър да живее в сграда с портиер. Държеше да е на сигурно място. Сега иска да продам апартамента и да задържа парите. Твърди, че Хедър би желала да ги задържа. Казва, че трябвало да престана да тъгувам и да продължа живота си оттук нататък. Само че още ми е много трудно да го забравя... Опитвам се, но не съм сигурна, че успявам...

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Лейси зададе въпроса, на който държеше да получи отговор:

— Сигурна ли сте, че искате да го продадете? — и загледа безпомощно как стоическото изражение на лицето на Изабел Уеъринг се топи и очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Искан да разбера защо е загинала дъщеря ми. Защо е напуснала бързешком хижата онази нощ? Защо не е изчакала приятелите си, за да се върне заедно с тях на сутринта, както смяташе да направи? Какво я е накарало да промени решението си? Сигурна съм, че някой знае. Трябва да открия причината. Знам, че нещо страшно я беше разстроило, но не ми каза какво. Смятах, че тук може би ще намеря някакъв отговор... или нещо в апартамента, или от някой от приятелите ѝ. Но баща ѝ настоява да престана да тормозя хората и вероятно е прав, че трябва да продължим живота си нататък. Така че — да, Лейси, май ще трябва да го продам.

Лейси взе ръката на по-възрастната жена в своята.
— Сигурно Хедър би искала да постъпите така — тихо каза тя.

Вечерта Лейси измина двадесет и петте мили до Уикоф, щата Ню Джързи, където живееха майка ѝ и сестра ѝ Кит. Не ги беше виждала от началото на август, когато замина на едномесечната си почивка в Хамптън. Кит и съпругът ѝ, Джей, имаха вила в Нантъкет и винаги канеха Лейси да прекара почивката си с тях.

Когато минаваше по моста „Джордж Вашингтон“, Лейси се подготвяше мислено за упреците, с които щяха да я посрещнат.

— Прекара с нас само три дни — нямаше да пропусне да ѝ напомни зет ѝ. — Какво толкова има в Ийст Хамптън, дето го няма в Нантъкет?

Първо на първо, теб те няма там, мислено отбеляза Лейси с лека усмивка. Зет ѝ, Джей Тейлър, преуспяващ собственик на голяма фирма за оборудване на ресторанти, не беше в списъка на любимите ѝ хора, но както не пропускаше да признае, Кит явно беше луда по него и двамата имаха вече три чудесни деца, така че коя съм аз, че да го критикувам? Само да не беше толкова ужасно надут, каза си тя. Понякога думите му звучаха като папска вула.

Докато завиваше по магистрала 14, тя вече гореше от нетърпение да се срещне с роднините си: с майка си, Кит и децата — Тод беше на дванайсет, Анди на десет, а нейната любимка, Бони, беше свенливо четиригодишно момиченце. Като се сети за племенницата си, тя осъзна, че цял ден не бе успяла да се отърве от спомена за нещастната Изабел Уеъринг и думите ѝ. Страданието ѝ беше толкова осезаемо. Много настоя Лейси да остане на кафе и продължи да говори за дъщеря си.

— След развода се преместих да живея в Клийвланд. Там съм израснала. Тогава Хедър беше на пет години. Постоянно пътуваше ту при мен, ту при баща си. Всичко беше наред. Аз се омъжих повторно. Бил Уеъринг беше доста по-възрастен от мен, но беше прекрасен мъж. Почина преди три години. Така се надявах, че Хедър ще срещне подходящ мъж, ще имат деца, но тя беше твърдо решена да се реализира първо професионално. Макар че точно преди смъртта ѝ бях

останала с впечатлението, че може би е срещнала някого. Може и да греша, но ми се струва, че го долавях в гласа ѝ.

После беше попитала с известна загриженост:

— А ти, Лейси? Има ли някой в живота ти?

Сещайки се за този въпрос, Лейси се усмихна насила.

Не дотам, че да си личи, каза си тя. И въобще, откакто навъртях магическото число трийсет, усещам съвсем осезаемо как биологичният ми часовник усилено тиктака. Е, какво толкова, харесвам работата си, харесвам жилището си, обичам роднините и приятелите си. Имам достатъчно развлечения. Така че нямам право да се оплаквам. Каквото има да става, ще стане.

Майка ѝ отвори вратата.

— Кит е в кухнята. Джей отиде да вземе децата — обясни тя след сърдечна прегръдка. — А вътре те очаква един човек, с когото много държа да те запозная.

Лейси се изненада и дори малко се стресна, когато видя непознатия мъж, застанал прав, с чаша в ръка до масивната камина. Докато я представяше на Алекс Карбайн, майка ѝ се изчерви. Обясни ѝ, че се познавали от година и тъкмо се били срещнали отново покрай Джей, който му бил продал оборудването за новия му ресторант, който току-що бил отворил врати на 46-та Западна улица.

Докато се здрависваше с мъжа, Лейси не пропусна да го оцени. Към шейсетгодишен, каза си тя, на възрастта на мама. Солиден мъж. А мама направо пърха от щастие. Какво става?

Веднага щом намери някакво извинение, тя се измъкна в автоматизираната и обзаведена по последна дума на техниката кухня на Кит, където я завари да приготвя салатата.

— Откога е всичко това? — попита тя сестра си.

Кит, с прибрана на тила руса коса, с вид, който Лейси смяташе, че е най-доброто олицетворение на реклама на добрата домакиня, се засмя:

— От около месец насам. Много приятен мъж. Джей го доведе на вечеря, мама също беше у нас. Алекс е вдовец. Цял живот е работил в ресторантския бизнес, но доколкото разбирам, това е първият му собствен ресторант. Ходихме там. Много хубаво го е наредил.

Двете подскочиха при звука от отваряща се врата в предната част на къщата.

— Дръж се — предупреди я Кит. — Джей се връща с децата.

Откакто Тод навърши пет години, Лейси започна да води отначало него, а после и другите деца със себе си в Манхатън, за да ги запознае с големия град, както на времето баща ѝ я беше запознал с него. Дните, прекарани в Ню Йорк, наричаха „дни на Джек Фаръл“ — дни, които включваха всичко, от матинета на Бродуей (вече пет пъти беше гледала „Котките“) до музеите (Природонаучният музей с динозавърските скелети бързо им стана любим). Разхождаха се из Гринидж Вилидж, возеха се на трамвай до Рузвелт Айленд, на ферибота до Елис Айленд, обядваха на върха на Световния търговски център, караха кьнки на площад Рокфелер...

Момчетата приветстваха Лейси с обичайните шумни възгласи. Бони, свенлива както винаги, се сгуши в нея.

— Много ми липсваше — сподели тя.

Джей каза на Лейси, че наистина изглежда страхотно и прибави, че почивката в Ийст Хамптън явно ѝ се е отразила добре.

— Страшно гот беше — отвърна Лейси, отбелязвайки с радост физиономията му. Знаеше, че Джей не може да понася дори възпитания жаргон.

По време на вечерята Тод, който се интересуваше от недвижими имоти и въобще от работата на леля си, разпитваше Лейси за жилищния пазар в Ню Йорк.

— Набира скорост — обясни тя. — Всъщност днес попаднах на една многообещаваща сделка.

И тя им разказа за Изабел Уеъринг и забеляза внезапния интерес на Алекс Карбайн.

— Познавате ли я? — попита Лейси.

— Не — отвърна той, — но познавам Джими Ланди. Виждал съм и дъщеря им, Хедър. Много красива млада жена. Ужасна трагедия наистина. Джей, ти също си работил с Ланди. Сигурно си виждал Хедър. Тя често се навърташе из ресторанта.

Лейси с удивление забеляза как лицето на зет ѝ придоби тъмночервен цвят.

— Не. Никога не съм я виждал — каза той с рязък тон, явно едва сдържайки гнева си. — Имах работа само с Джими Ланди. Кой иска още агнешко?

Беше седем часът. Барът беше претъпкан, а тълпата хора, желаещи да вечерят, вече прииждаше. Джими Ланди знаеше, че трябва да слезе долу и да поздрави клиентите, но нямаше настроение. Днес му беше лош ден, чувстваше се потиснат от обаждането на Изабел, което го накара да си спомни гледката — Хедър, заклещена и обгоряла в преобърнатата смачкана кола. Тази картина продължаваше да го преследва дълго след като затвори телефона.

Залезващото слънце хвърляше дълги сенки през високите прозорци на кабинета му в тежката каменна сграда на 56-та Западна улица, където се помещаваше „Венеция“ — ресторантът, който беше отворил преди трийсетина години.

На същото това място се бяха провалили три поредни ресторанта преди това. Навремето двамата с Изабел, още младоженци, живееха в нает под наем апартамент на втория етаж. Сега цялата сграда беше негова, а „Венеция“ беше едно от най-престижните заведения в Манхатън.

Джими седеше на масивното си старо бюро в стил „Уелс Фарго“ и се чудеше защо му е толкова трудно да слезе долу. Причината не беше само в обаждането на бившата му жена. Ресторантът беше украсен със стенни рисунки — идея, която беше копираше от конкурентите си в „Ла кот баск“. Рисунките бяха изгледи от Венеция и на някои от тях присъстваше Хедър. Когато беше на две години и едва ходеше, той накара художника да я нарисува — лицето ѝ надничаше от един от прозорците на Палата на дожите. Имаше я и като млада госпожица, на която гондолиер правеше серенада. На двайсет години я бяха нарисували да минава по Моста на въздишките с песенен лист в ръка.

Джими знаеше, че няма да намери покой, докато не накара да я заличат от рисунките, но също като Изабел не можеше да се откаже от идеята, че смъртта на Хедър е по вина на друг. Той не можеше да се отърси от усещането за постоянното присъствие на дъщеря си, от погледа ѝ, който го следи, когато минава през салона, от мисълта за това, че тя е там с него всеки ден.

Джими Ланди беше мургав мъж на шейсет и седем години. Косата му продължаваше да е естествено тъмна, а учуденият поглед под гъстите рошави вежди придаваше на лицето му постоянно

недоверчиво изражение. Беше среден на ръст и здравето му мускулесто тяло създаваше впечатление за животинска сила. Знаеше как противниците му се подиграваха, че шитите по поръчка костюми са чисто прахосване на пари и сили, защото колкото и да се напъваше, все си приличаше на хамалин. Той почти се разсмя, сещайки се как Хедър се възмути първия път, когато чу тази забележка.

Казах й да не се притеснява, спомняше си Джими с усмивка. Казах й, че бих могъл да ги купя и продам всичките на куп и че това има значение.

Той поклати глава при спомена. Днес повече от всякога разбираше, че това далеч не е всичко, което има значение, но то все пак продължаваше да му дава сили да става от леглото всяка сутрин. Последните няколко месеца се бе отдал изцяло на проблемите на казиното и хотела, които строеше в Атлантик сити.

— Доналд Тръмп, пази се — беше казала Хедър, когато й показва макета. — Защо не го кръстиш хотел „Хедър“? Ще ти изнасям специални представления, само за теб. Какво ще кажеш, *баба*?

Научила беше това италианско прозвище за „татко“, когато беше на десет години, по време на пътуването им до Италия и оттогава престана да му вика „татко“.

Джими си припомни какво й беше отговорил.

— Знаеш, че веднага ще те наема. Но най-напред говори със Стиви. Той също е вложил големи пари в Атлантик сити и съм му предоставил да взема голяма част от решенията. Но все едно, какво ще кажеш да зарежеш професията, да се омъжиш и да ми народиш внуци?

Хедър се разсмя.

— О, *баба*, почакай още една-две години. Толкова се забавлявам. Той въздъхна при спомена за смеха й.

Ето че сега никога няма да имам внуци, каза си Джими — нито момиченце със златистокестеняви къдрици и лешникови очи, нито момченце, което някой ден да ме наследи.

Почукване на вратата го върна към настоящето.

— Влез, Стиви — извика той.

Добре че си имам Стиви Абът, помисли Джими Ланди. Преди двайсет и пет години този русокос красавец, неуспял студент от университета в Корнел, беше почукал на вратата на ресторанта много преди часа за отваряне.

— Искам да работя за вас, господин Ланди — бе рекъл той. — От вас ще науча повече отколкото в който и да е колеж.

Джими се зарадва и подразни. Мислено прецени младежа. Зелено хлапе, многознайко, реши той.

— Значи искаш да работиш за мен? — попита той и посочи към кухнята. — Аз започнах оттам.

За мен това беше прекрасен ден, каза си Джими. Видът му беше на разглезено мамино синче, но всъщност беше ирландец, чиято майка работеше като сервитьорка, за да може го отгледа и той бързо доказва, че е от същото тесто. Навремето реших, че трябва да е пълен идиот да си зареже стипендията, но не бях прав. Той е роден за този бизнес.

Стиви Абът бутна вратата и запали най-близката лампа.

— Защо стоиш на тъмно, Джими? Да не медитираш?

Ланди вдигна глава и се усмихна накриво, забелязвайки съчувствието в погледа на по-младия мъж.

— Заплеснал се бях.

— Току-що дойде кметът с още четирима души.

Джими бързо бутна стола си назад и стана.

— Никой не ми е казал, че е запазил маса.

— Не е запазвал. Просто негово превъзходителство не можел да устои на нашия хотдог...

Абът прекоси стаята с големи крачки и сложи ръка на рамото на Ланди.

— Натоварен ден, отсега си личи.

— Да — отвърна Джими. — Изабел се обади сутринта, за да каже, че е наела агент да продаде апартамента на Хедър. Смята, че щял бързо да се продаде. И разбира се, всеки път като се обади, не може да не ми разкаже отново как не ѝ се вярва, че Хедър би тръгнала с кола към къщи по заледените пътища. Че не вярва, че смъртта ѝ е нещастен случай. Не може да го преживее. Направо ще ме подлуди.

Нефокусираният му поглед мина през Абът.

— Когато се запознах с Изабел, тя беше страшно парче, ако щеш вярвай. Истинска красавица от Клийвланд. Сгодена беше и щеше да се омъжва. Аз издърпах от пръста ѝ пръстена, който онзи ѝ беше подарил, и го хвърлих през прозореца на колата. — Той се изсмя. — Наложих се да изтегля заем, за да му платя пръстена, но момичето си го взех. Изабел се омъжи за мен.

Абът знаеше цялата история и разбираше защо Джими се е сетил за нея.

— Бракът ви може и да не изтрая дълго, но Хедър си струваше.

— Извинявай, Стиви. Понякога се усещам много стар, повтарям се. Всичко това си го чувал много пъти. На Изабел не ѝ харесваше Ню Йорк, нито пък този начин на живот. Може би не биваше да напуска Клийвланд.

— Да, но така сте се запознали. Хайде, Джими, кметът чака.

[1] Първият понеделник през септември. — Бел.пр. ↑

2

През следващите две седмици Лейси заведе осем евентуални купувачи да разгледат апартамента. Двама си бяха чисти зяпачи, от онези, чиито хоби е да губят времето на агента по недвижими имоти.

— Но от друга страна, човек никога не знае — каза тя на Рик Паркър, когато той спря пред бюрото ѝ рано вечерта, точно преди да се тръгне за вкъщи. — Развеждаш някого насам-натам цяла година, иска ти се да си теглиш куршума, преди да тръгнеш да го водиш отново следващия път и ето че сделката става! Готвиш се да се откажеш, а той ти пише чек за един милион долара.

— Ти си по-търпелива от мен — отвърна Рик.

Лицето му, изваяно в пълно съответствие с аристократичните черти на прадедите му, изразяваше презрение.

— Не мога да понасям хора, които ми губят времето. Р. Дж. П. се интересува дали някой наистина ще захапе за апартамента на Уеъринг.

Р. Дж. П. беше обръщението, с което Рик наричаше баща си.

— Не ми се вярва. Но какво пък — предложението е още ново, а утре е нов ден... Нов късмет.

— Благодаря, Скарлет О'Хара. Ще му предам думите ти. Чао.

Лейси направи гримаса зад гърба му. Денят явно беше от саркастично наострените на Рик.

Какво му става пък сега, зачуди се тя. И защо баща му, който води сделка за продажбата на хотел „Плаза“, се интересува от апартамента на Уеъринг? Не, стига толкова.

Тя заключи чекмеджето на бюрото си и потърка чело, зад което усещаше настъпващо главоболие. Внезапно почувства силна умора. Откакто се върна от почивка, живееше в постоянно напрежение — да довърши стари задачи, да се занимае с нови сделки, да се види с приятелите, с които не се беше виждала през лятото, децата на Кит щяха да дойдат за почивните дни при нея... А и Изабел Уеъринг също ѝ отнемаше страшно много време. Напоследък ѝ се обаждаше всеки ден и често я викаше спешно да дойде в апартамента.

— Лейси, на всяка цена трябва да дойдеш да обядваш с мен. Трябва да се храниш, все пак, нали? — казваше тя.

Или просто:

— Лейси, защо не минеш на път за вкъщи да изпием по чаша вино? Заселниците в Нова Англия са наричали времето по свечеряване „трезва светлина“. Най-самотното време на деня.

Лейси се загледа навън. По Медисън Авеню падаха дълги сенки — явен признак, че дните намаляват. Наистина е най-самотното време на деня, каза си тя. Изабел е страшно тъжна личност. Наумила си е да прерови целия апартамент и да реши какво да прави с дрехите и личните вещи на Хедър. Доста работа. Хедър явно си е падала малко Плюшкин.

Нищо не ми струва да поседя малко при Изабел и да я изслушам, мислеше си Лейси. Пък и нямам нищо против. Всъщност, Изабел ми е доста симпатична. Чувствам я като истинска приятелка. Но трябва да призная, че споделяйки болката на Изабел, преживявам отново всичко, което изпитах при смъртта на татко.

Лейси се изправи.

Прибирам се у дома и умирам, каза си тя. Имам нужда.

Два часа по-късно, към девет часа, след двайсет минути в кипящата вана „Джакузи“, Лейси радостно си приготвяше БМД — любимото ястие на баща ѝ. Той наричаше сандвича с бекон, маруля и домати „Нюйоркски обеден сандвич по дефиниция“.

Телефонът иззвъня. Тя остави телефонния секретар да отговори и чу познатия глас на Изабел Уеъринг.

Няма да го вдигна, реши Лейси. Точно сега не ми се говори двайсет минути с нея.

Изабел Уеъринг заговори несигурно, с мек, но тревожен глас:

— Лейси, явно не си си вкъщи. Но трябва да споделя нещо с теб. Открих дневника на Хедър в големия дрешник.

В него пише нещо, което ме кара да си мисля, че съм била права да се съмнявам в случайността на смъртта ѝ. Вероятно бих могла да докажа, че някой е искал да я премахне. Засега толкова. Утре ще ти се обадя пак.

Слушайки думите ѝ, Лейси поклати глава, после импулсивно изключи телефонния секретар и звънеца на телефона. Не искаше дори да знае кой още може да я потърси. Искаше да прекара вечерта сама.

Една спокойна вечер с чаша вино, сандвич и книга. Заслужила съм си го, каза си тя.

На другата сутрин, още щом влезе в офиса, Лейси трябваше да заплати за изключения телефонен секретар. Майка ѝ се обади, а секунда след това се обади и Кит. Искаха да проверят дали всичко е наред, загрижени, че снощи никой не е вдигнал телефона в апартамента ѝ. Докато се опитваше да успокои сестра си, в офиса цъфна Рик със силно обезпокоен вид.

— Изабел Уеъринг иска да говори с теб. Свързаха я с мен.

Лейси затвори и изтича в кабинета на Рик.

— Страшно съжалявам, че не можах да ти се обадя снощи, Изабел — започна извинително тя.

— Няма нищо. И без друго не бива да говоря за това по телефона. Днес ще водиш ли някого насам?

— Засега няма никой.

Докато го казваше, Рик плъзна по бюрото едно листче, на което беше написано:

„От «Келър, Роланд и Смит» в Тексас прехвърлят тук Къртис Колдуел, адвокат. Пристига другия месец. Търси си малък апартамент на Пето авеню между 65-та и 72-ра. Може да го огледа днес.“

Лейси каза само с устни „благодаря“ на Рик и пак се обърна към Изабел:

— Може и да доведе някого. Стискай палци. Не знам защо, но имам чувството, че това е купувачът.

— Госпожице Фаръл, очаква ви някой си господин Колдуел — съобщи портиерът Патрик, докато тя слизаше от таксито.

През орнаментното стъкло на вратата Лейси забеляза строен мъж на четиридесет и няколко години, който потрепваше с пръсти по масата във фоайето.

Добре че дойдох десет минути по-рано, каза си тя.

Патрик се пресегна към дръжката на вратата.

— Трябва да знаете, че климатикът се повреди — с въздишка рече той. — В момента го поправят, но вътре е доста горещо. Казвам ви, на първи януари се пенсионирам и никак няма да съжалявам. Четиридесет години в тази професия ми стигат.

О, чудесно, няма що, каза си Лейси. Климатикът не работи точно днес, един от най-горещите дни в годината. Нищо чудно, че този тип нервници. Пък и не вещае нищо добро за сделката.

Първото ѝ впечатление, придобито в мига, в който прекоси фоайето и стигна до Колдуел, със златистия му бронзов тен, пепеляворуса коса и бледосини очи, беше неопределено. Усети, че се стяга, очаквайки да ѝ каже, че не обича да го карат да чака. Но когато му се представи, на лицето му се появи усмивка. Той дори се пошегува.

— Кажете ми истината, госпожице Фаръл, много ли е капризен климатикът в тази сграда?

Когато Лейси позвъни малко по-късно, за да уведоми Изабел Уеъринг за часа на посещението, тя ѝ обясни доста отнесено, че ще бъде заета в библиотеката, така че Лейси да си отвори с ключа от агенцията.

Лейси държеше ключа в ръка, когато двамата с Колдуел слязоха от асансьора. Отвори вратата и извика:

— Аз съм, Изабел — и следвана от Колдуел се запъти към библиотеката.

Изабел седеше на бюрото в малката стаичка, с гръб към вратата. Пред нея имаше отворена кожена папка, а върху бюрото бяха разхвърляни отделни листове. Изабел нито вдигна глава, нито се обърна при поздравя на Лейси. Само глухо промълви:

— Не ми обръщайте внимание, все едно не съм тук.

Лейси разведе Колдуел из апартамента, като му обясни, че се продава, защото е бил на дъщерята на Изабел Уеъринг, загинала при

злополука миналата зима.

Колдуел не се интересува особено от историята на жилището. Явно апартаментът му харесваше много, дори не се възпротиви при началната цена от шестстотин хиляди долара. След като внимателно огледа и втория етаж, той погледна през прозореца на всекидневната и се обърна към Лейси.

— Казвате, че другия месец ще е свободен?

— Точно така — отвърна Лейси.

Това е, мислено възтържествува тя. Ще го купи.

— Няма да се пазаря, госпожице Фаръл. Ще платя цената, която определите, при условие, че мога да се настаня на първо число следващия месец.

— Нека поговорим и с госпожа Уеъринг — предложи Лейси, опитвайки се да скрие изненадата си.

Но нали самата аз вчера обяснявах на Рик, че понякога се случва точно така — помисли си тя.

Изабел Уеъринг не отговори, когато Лейси почука на вратата на библиотеката. Лейси се обърна към бъдещия купувач:

— Господин Колдуел, ще имате ли нещо против да ме изчакате в хола. Искам да поговоря с госпожа Уеъринг и веднага се връщам.

— Разбира се.

Лейси отвори вратата и надникна вътре. Изабел Уеъринг продължаваше да седи на бюрото, но главата ѝ беше толкова ниско наведена над книгата, които четеше, че почти ги докосваше. Раменете ѝ потрепераха.

— Върви си — едва отрони тя. — Сега не мога да говоря за това.

В дясната си ръка стискаше зелена гравирана писалка, с която удари силно по бюрото.

— Върви си!

— Изабел — внимателно каза Лейси, — важно е. Имаме предложение за апартамента, но има едно условие, което трябва да обсъдя най-напред с теб.

— Остави! Няма да го продавам. Трябва ми още време.

Гласът на Изабел Уеъринг се извиси в пронизителен писък.

— Съжалявам, Лейси, но сега просто не желая да говорим за това. Ела по-късно!

Лейси погледна часовника си. Наближаваше четири часът.

— Ще дойда пак в седем — каза тя, надявайки се да избегне неприятна сцена, а същевременно загрижена за клиентката си, която очевидно беше готова да избухне в истеричен плач.

Лейси затвори вратата и се обърна. Къртис Колдуел стоеше във вестибюла между библиотеката и хола.

— Не желае да продава апартамента? — Той беше смаян. — Нали ми казахте, че...

Лейси го прекъсна.

— Да слезем долу — подкани го тя с приглушен глас.

Двамата седнаха за няколко минути във фойето.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред — успокои го тя. — Довечера ще дойда да поговоря с нея. Много е разстроена, но ще се оправи. Дайте ми телефонния си номер, за да ви позвъня по-късно.

— Отседнал съм в Уолдорф Тауърс, в хотелския апартамент на „Келър, Роланд и Смит“.

Двамата станаха, за да се сбогуват.

— Не се тревожете. Всичко ще се нареди чудесно — обеща тя. — Ще видите.

Той се усмихна учтиво и доверително.

— Уверен съм — рече той. — Оставям всичко във ваши ръце, госпожице Фаръл.

Къртис Колдуел излезе от сградата и тръгна пеша по 70-та улица до Есекс Хаус на Сентръл Парк Саут, където моментално отиде до телефоните.

— Прав беше — каза той, когато се свърза. — Намерила е дневника. Точно в онази кожена папка, както ми го описа. Освен това е решила да не продава апартамента, макар че агентката смята довечера да говори с нея и да се опита да я вразуми.

После известно време само слуша.

— Аз ще се погрижа за това — рече той и затвори.

След това Санди Саварано, мъжът, който се беше представил като Къртис Колдуел, отиде в бара и си поръча чаша уиски.

3

Стискайки палци, към шест часа вечерта Лейси позвъни на Изабел Уеъринг. С облекчение отбеляза, че вече се е успокоила.

— Ела, Лейси — рече тя, — трябва да поговорим. Дори с риск да проваля сделката, сега не мога да напусна апартамента. В дневника на Хедър открих нещо, което ми се струва страшно важно.

— Ще дойда в седем — обеща Лейси.

— Моля те. Искам да ти покажа какво открих. Ще разбереш какво имам предвид. Отвори си с твоя ключ. Аз ще бъда горе, във всекидневната.

Рик Паркър, който минаваше през кабинета на Лейси, забеляза разтревоженото изражение на лицето ѝ и седна.

— Проблем ли имаш?

— Голям.

И тя му разказа за непоследователното поведение на Изабел Уеъринг и за възможната загуба на евентуалния клиент.

— Не можеш ли да я убедиш да не променя решението си? — бързо попита Рик.

Лейси забеляза загрижеността на лицето му, загриженост, която беше сигурна, че не е насочена към нея или към Изабел Уеъринг.

„Паркър & Паркър“ ще изгубят тлъста комисионна, ако изтървем Колдуел, каза си тя. Затова се е разтревожил толкова.

Тя стана и взе сакото си. Следобедът беше топъл, но прогнозата беше за рязък спад на температурата вечерта.

— Ще видим — каза тя.

— Тръгваш ли си вече? Нали каза, че срещата ви е в седем?

— Мисля да отида пеша. Може да се отбия да изпия чаша кафе по пътя и да подредя по-добре аргументите си. Чао, Рик.

Подранила беше с двацет минути, но реши все пак да се качи горе. Портиерът Патрик беше зает с някаква доставка, но ѝ се усмихна, когато я видя. Махна ѝ да използва другия асансьор, който беше на самообслужване.

Отваряйки вратата, тя извика Изабел по име и едновременно с това чу нейния вик и изстрела. За част от секундата замръзна на място, после чисто инстинктивно затръшна вратата и се скри в дрешника, точно преди Колдуел да слезе тичешком по стълбите в коридора, стиснал пистолет в едната ръка и с кожена папка под мишница.

По-късно се чудеше дали си е въобразила, че някъде в подсъзнанието си чу гласа на баща си да казва: „Затвори вратата, Лейси! Заклучи го отвън!“. Дали неговият дух пазител ѝ бе дал сили да затръшне вратата под носа на Колдуел, а след това да я залости?

Тя се облегна на вратата и чу как ключалката изщрака при опита му да отвори и да влезе отново в апартамента. В мига, в който погледите им се срещнаха, Лейси забеляза изражението на атакуващ хищник в бледосините му очи.

Изабел!

Обади се на 911!

Повикай помощ!

Препъвайки се, тя се закатери по витата стълба, прекоси хола в прасковено и слонова кост и влезе в спалнята, където Изабел лежеше просната на леглото. Имаше толкова много кръв, която се разливаше вече и по пода.

Изабел мърдаше, протягаше ръка към една купчина листове под възглавницата. По тях също имаше кръв.

Лейси искаше да каже на Изабел, че ще повика полиция, че всичко ще бъде наред, но Изабел я прекъсна. Опитваше се да каже нещо:

— Лейси... дай дневника... на Хедър... на баща ѝ.

С мъка си пое въздух и продължи.

— Лично на него... Закълни се... лично... на него. И ти... го прочети... Покажи... му... къде...

Гласът ѝ заглъхна. Конвулсивно пое дъх, опитвайки се да се пребори с настъпващата смърт. Погледът ѝ се разфокусира. Лейси коленичи до нея. С последни сили Изабел стисна ръката ѝ.

— Закълни се... моля... мъжа...!

— Кълна се, Изабел, кълна се — изхлипа Лейси.

Изведнъж ръката, която стискаше нейната, се отпусна. Лейси разбра, че Изабел е мъртва.

— Добре ли си, Лейси?

— Да, нищо ми няма.

Намираше се в библиотеката на апартамента на Изабел, седнала в коженото кресло зад бюрото, където Изабел бе седяла само преди няколко часа и бе чела съдържанието на кожената папка.

Къртис Колдуел беше взел папката.

Когато ме е чул, той я е грабнал, без да знае, че Изабел е извадила няколко листа. Лейси не бе успяла да я разгледа добре, но папката ѝ се бе сторила доста тежка и обемиста.

Страниците, които бе взела от спалнята на Изабел, сега бяха в нейното куфарче. Изабел я беше накарала да се закълне, че ще ги предаде лично на бащата на Хедър. Държеше да му покаже нещо в тях.

Но какво, чудеше се тя. Дали да не каже на полицията?

— Лейси, пийни малко кафе. Имаш нужда.

Рик стоеше надвесен над нея и ѝ подаваше димяща чаша кафе. Вече беше обяснил на полицията, че няма повод да поставя под съмнение телефонно обаждане от името на човек, който твърди, че е адвокат на „Келър, Роланд и Смит“, когото прехвърлят от кантората им в Тексас.

— Често работим с тази фирма — обясняваше Рик. — Не счетох за необходимо да се обаждам за потвърждение.

— И вие сте напълно сигурна, че мъжът, когото сте видели да излиза оттук, е същият този Колдуел, така ли, госпожице Фаръл?

По-възрастният от двамата инспектори беше към петдесетте. Беше набит и як.

Но има лека стъпка, отнесено отбеляза Лейси. Той е също като онзи актьор, приятелят на татко, който играеше бащата в „Моята прекрасна лейди“. Той пееше „Закарайте ме в църквата навреме“. Как му беше името?

— Госпожице Фаръл?

В гласа му се промъкваше нотка на раздразнение.

Лейси срещна погледа му. Инспектор Ед Слоун, така се казваше той, помисли си тя. Но името на актьора продължаваше да ѝ убягва. Какво я питаше Слоун? А, да. Дали Къртис Колдуел е мъжът, когото бе видяла да тича надолу по стълбите от спалнята на Изабел.

— Напълно сигурна съм, че беше същият мъж — каза тя. — Носеше пистолет и кожената папка.

Мислено си удари шамар. Нямахше намерение да им разказва за дневника. Трябваше добре да обмисли всичко, преди да говори за него.

— Кожената папка? — гласът на инспектор Слоун стана порязък. — Каква кожена папка? За пръв път споменавате за нея.

Лейси въздъхна.

— Всъщност нямам представа. Тя стоеше отворена на бюрото на Изабел днес следобед. Една от онези кожени папки, които се затварят с цип. Изабел четеше листовите от нея, когато бяхме тук по-рано.

Трябваше да им каже за страниците, които не бяха в папката, която Колдуел бе взел.

Защо не им казвам за тях, мислено се питаше тя. Защото се беше заклела на Изабел, че ще ги даде лично на бащата на Хедър. Изабел се бореше със смъртта, само за да чуе обещанието на Лейси. Не можеше да се откаже от дадената дума...

Внезапно Лейси почувства как краката ѝ неудържимо започват да треперят. Опита се да ги задържи, като притисна силно с ръце коленете си, но те отказваха да се подчинят.

— Най-добре да повикаме лекар за вас, госпожице Фаръл — обади се Слоун.

— Искam само да се прибера у дома — прошепна Лейси. — Пуснете ме да се прибера у дома.

Виждаше, че Рик говори нещо тихо на следователя, но не можеше да го чуе, а и нямаше никакво желание да направи това. Тя потърка ръце. Пръстите ѝ лепнеха. Погледна надолу и дъхът ѝ секна. Не беше разбрала, че ръцете ѝ лепнат от кръвта на Изабел.

— Госпожице Фаръл, господин Паркър ще ви изпрати до вас — каза инспектор Слоун. — Ще поговорим пак утре, когато си починете.

Гласът му е твърде силен, мислено отбеляза Лейси.

Или може би не? Не. Просто в главата си продължаваше да чува писъка на Изабел: „НЕ“!

Дали тялото на Изабел все още лежи скупчено на кревата, запита се тя. Лейси усети как нечий ръце я подхванаха под мишниците, за да стане.

— Хайде, Лейси — чу тя гласа на Рик.

Лейси послушно стана и позволи да я изведат през вратата и навън през вестибюла, където по-рано същия ден беше видяла да стои Къртис Колдуел. Той беше чул Изабел да казва, че няма да продава апартамента.

— Той не ме изчака в хола — каза тя.

— Кой? — попита Рик.

Лейси не отговори. Изведнъж се сети за куфарчето си. Вътре бяха страниците от дневника.

Спомни си усещането на листовите в ръката ѝ — смачкани, пропити с кръв. Оттам беше кръвта по ръцете ѝ. Инспектор Слоун я беше попитал дали е докосвала Изабел.

Тя му каза, че е държала ръката ѝ, докато Изабел е умирала.

Сигурно беше забелязал кръвта по пръстите ѝ. По куфарчето навярно също имаше кръв. За миг мисълта ѝ се проясни напълно. Ако помоли Рик да вземе куфарчето ѝ от дрешника, той щеше да забележи кръвта по дръжката. Трябва да си го вземе сама. И то така, че да не го видят, преди да го е изчистила.

Наоколо се мотаеха страшно много хора. Проблясваха светкавици на фотоапарати. Правеха снимки. Търсеха отпечатыци от пръсти, ръсеха с прах по масите...

На Изабел това никак не би се понаравило, каза си Лейси. Тя беше толкова подредена.

Лейси се спря до стълбите и вдигна глава към горния етаж. Дали Изабел още лежеше там? Дали бяха покрили тялото ѝ?

Рик я подкрепяше с ръка.

— Хайде, Лейси — подкани я той към вратата.

Тъкмо минаваха край дрешника, където беше оставила куфарчето си.

Не мога да го помоля да ми го вземе, напомни си Лейси.

Тя се дръпна рязко, отвори вратата на дрешника и грабна куфарчето в лявата си ръка.

— Дай да ти го нося — рече Рик.

Тя нарочно се отпусна така, че с дясната си ръка се облегна на неговата и го принуди да я подкрепи, стиснала здраво дръжката на куфарчето.

— Лейси, сега ще те прибера у вас — обеща Рик.

Чувстваше се така, сякаш погледите на всички бяха приковани в нея, в окървавеното куфарче. Дали така се чувстват крадците?

„Върни се! Дай им дневника! Той не е твой! Не го вземай!“, настояваше един вътрешен глас.

Кръвта на Изабел по страниците. Тя също не е моя, че да я раздавам, отчаяно си помисли тя.

Когато стигнаха долу във фойето, един млад полицаи се приближи към тях.

— Ще ви закарам до дома, госпожице Фаръл. Инспектор Слоун иска да бъде сигурен, че ще се приберете в безопасност.

Апартаментът на Лейси се намираше на Ийст Енд авеню и 79-та улица. Когато пристигнаха там, Рик пожела да се качи горе, но тя го спря.

— Искam веднага да си легна — обясни тя и продължи упорито да клати глава, докато той възразяваше, че не бивало да я оставя сама.

— Ще ти се обадя веднага щом се събудя — обеща тя.

Живееше на осмия етаж, а в асансьора беше сама по време на — както й се стори — безкрайното пътешествие. Коридорът й заприлича на този пред жилището на Изабел и Лейси се огледа боязливо, докато притичваше по него.

Първото нещо, което направи, когато влезе вътре, беше да пхне куфарчето под дивана. Прозорците на хола й гледаха към Ийст Ривър. Лейси остана няколко минути на прозореца, загледана в светлинките, които проблясваха върху водата. После, макар цялата да трепереше, отвори прозореца и пое дълбоко свежия хладен нощен въздух. Чувството за нереалност, което я беше обзело през последните няколко часа, започваше да се разсейва, но на негово място изникваше болезнена умора, каквато не беше изпитвала никога през живота си. Тя се обърна и погледна часовника.

Десет и половина. Само преди малко повече от двайсет и четири часа беше отказала да вдигне телефона и да говори с Изабел. Изабел нямаше да се обади никога повече...

Лейси изтръпна. Вратата! Беше ли заключила вратата с двойната ключалка? Моментално изтича да провери.

Да, отбеляза тя, но сега Лейси постави резето и подпря дръжката с един стол. Почувства как отново започва да се тресе.

Страх ме е, каза си тя, а ръцете ми лепнат, лепнат от кръвта на Изабел Уеъринг.

За нюйоркски апартамент банята ѝ беше доста голяма. Преди две години, когато направи ремонт на цялото жилище, беше добавила широка дълбока вана „Джакузи“. Никога не се беше радвала така на тази си придобивка, както тази вечер, докато изпаренията замъгляваха огледалото.

Лейси се съблече и пусна дрехите си на пода. Стъпвайки във ваната, тя въздъхна с облекчение и потъна в топлата вода, после постави ръце под струята от крана и усърдно ги затърка. Накрая натисна бутона, с който накара водата да се завихри около тялото ѝ. Едва по-късно, добре увита в хавлията, Лейси си разреши да мисли за окървавените страници в куфарчето.

Не сега, каза си тя, не сега.

Все още не можеше да превъзмогне вледеняващото чувство, което я преследваше цяла вечер, но си спомни, че в барчето има бутилка уиски. Извади я, наля малко в една чаена чаша, допълни чашата с вода и я стопли в микровълновата фурна. Татко казваше, че най-доброто средство срещу студа е чаша горещо уиски, спомни си тя. Само че той го правеше много по-специално. С карамфил, захар и канелена пръчка.

Но дори и без подробностите, напитката свърши работа. Посрбъвайки в леглото от чашата си, Лейси усети как топлина залива тялото ѝ и заспа веднага щом загаси лампата.

И почти моментално се събуди с вик. *Отваряше вратата на жилището на Изабел Уеъринг, навеждаше се над тялото на умиращата жена, Къртис Колдуел насочваше пистолет към главата ѝ...* Образът беше непосредствен и жив.

Трябваша ѝ няколко секунди, докато осъзнае, че пронизителният звук, който чува, е звънът на телефона. Обаждаше се зет ѝ Джей.

— Току-що се върнахме от вечеря навън и чухме по новините, че Изабел Уеъринг е била убита — рече той. — Съобщиха, че на мястото имало свидетел, млада жена, която можела да идентифицира убиеца. Лейси, надявам се, че не си била ти.

Загрижеността в гласа на Джей беше утешителна.

— Аз бях — отвърна тя.

За миг той замълча. После тихо рече:

— Не е хубаво да си свидетел.

— Не съм го направила нарочно! — ядосано отвърна тя.

— Кит иска да говори с теб.

— Не мога да говоря сега — рязко се възпротиви тя, защото знаеше, че поради тревогата и загрижеността си Кит ще започне да ѝ задава въпроси, които ще я принудят да разказва всичко отначало — как е влязла в апартамента, чула е вика и е видяла убиеца на Изабел.

— Джей, не мога да говоря сега! — умолително повтори тя. — Кит ще ме разбере.

Лейси затвори телефона и остана да лежи в тъмното, опитвайки се да се успокои с надеждата, че ще заспи отново, но всъщност напругаше слух да чуе вика, последван от приближаващи стъпки.

Стъпките на Колдуел.

Последната мисъл в главата ѝ, преди да заспи, бяха думите, които каза Джей.

Той каза, че не е хубаво да си свидетел. Защо ли го каза, питаше се тя.

След като остави Лейси във фоайето на кооперацията ѝ, Рик Паркър взе такси направо до жилището си на Сентрал Парк Уест и 67-ма улица. Знаеше какво го очаква там и се ужасяваше от него. Убийството на Изабел Уеъринг навярно вече водеше новините. Когато излизаха от кооперацията, навън беше пълно с репортери и най-вероятно камерите бяха успели да го снимат как се качва в полицейската кола заедно с Лейси. При това положение баща му сигурно го беше видял — той винаги гледаше новините в десет часа. Рик погледна часовника си: беше единайсет без петнайсет.

Както очакваше, още на влизане в тъмния си апартамент забеляза, че лампичката на телефонния му секретар свети. Натисна бутона за прослушване. Имаше само едно съобщение и то, разбира се, беше от баща му: „Обади ми се веднага щом се прибереш, независимо колко е часът!“.

Дланите на Рик бяха толкова потни, че се наложи да ги избърше с кърпичката си, преди да вземе слушалката. Баща му се обади след

първото позвъняване.

— Преди да си попитал — рече Рик с несигурен, неестествено писклив глас, — нямах друг избор. Трябваше да отида, защото Лейси беше казала на полицията, че съм й дал телефона на Колдуел. Така че ме повикаха.

В продължение на цяла минута Рик слуша сърдития глас на баща си, накрая едва успя да се намеси, за да отговори нещо.

— Татко, нали ти казах да не се безпокоиш. Всичко е наред. Никой не знае за връзката ми с Хедър Ланди.

Сенди Саварано, мъжът, когото Лейси познаваше като Къртис Колдуел, се измъкна тичешком от апартамента на Изабел Уеъринг, после слезе по аварийното стълбище до мазето и напусна сградата през служебния вход. Рисковано беше, но на всеки понякога се налага да поеме риска.

С бърза крачка той се отправи към Медисън Авеню, стиснал кожената папка под мишница. Взе такси до малкия хотел на 29-та улица, където беше отседнал. След като влезе в стаята си, той хвърли папката на леглото и моментално си наля щедрa доза уиски във водна чаша. Изгълта половината наведнъж, останалото щеше да изпие по-бавно. Винаги следваше този ритуал след работа като днешната.

С чашата уиски в ръка, той взе папката и се настани в единственото кресло в хотелската стая. До онази засечка в последния момент всичко беше минало съвсем гладко. Върна се незабелязано в кооперацията, докато портиерът беше на тротоара и помагаше на една старица да се качи в такси. Влезе в апартамента, като си отключи с ключа, който беше взел от масичката във вестибюла, докато Лейси Фаръл беше в библиотеката при онази жена, Уеъринг.

Откри Изабел в голямата спалня, легнала на леглото със затворени очи. Кожената папка беше на нощната масичка до леглото. Когато усети присъствието му, тя скочи и се опита да избяга, но той ѝ запречи вратата.

Не се беше разпищяла. Не, прекалено беше уплашена. Точно това му харесваше най-много: неприкрития страх в очите, съзнанието, че няма къде да избяга, предчувствието, че ще умре. Той се наслади на мига. Харесваше му да изважда пистолета си бавно, без да откъсва очи от жертвата, да го насочва внимателно и да се прицелва. Връзката му с жертвата в тази частица от секундата преди пръстът му да дръпне спусъка го омагьосваше.

Представяше си как Изабел ще се отдръпне назад, ще пристъпи към леглото с гръб към горната табла, устните ѝ ще помръдват, докато

се опитва да изрече нещо... Тогава отекна и последният ѝ вик: „НЕ!“, към който неочаквано се прибави нечий чужд глас, който я викаше по име от долния етаж — точно в мига, когато я простреля.

Саварано ядно потропваше с пръсти по кожената папка. Онази кучка Фаръл беше пристигнала точно в тази секунда. Ако не беше тя, всичко щеше да е идеално.

Истински глупак, каза си той, да я оставя да ме заключи отвън и да ме принуди да избягам. Но нали беше взел дневника и уби Уеъринг, нали го бяха наели за това? А ако Фаръл започне да създава проблеми, ще убие и нея, все някак... Ще направи каквото трябва, това беше част от работата.

Саварано внимателно отвори ципа на кожената папка и погледна вътре. Страниците бяха старателно прихванати, но като взе да ги разлиства, откри, че всичките са празни.

С невярващ поглед той се втренчи в белите страници. Запрелиства ги бързо-бързо, търсейки някакви следи от ръкопис по тях. Всичките бяха празни — нямаше нито една изписана. Значи дневникът беше останал в апартамента, осъзна той. Какво да прави? Трябва внимателно да обмисли нещата.

Вече беше твърде късно да се върне за другите листове. Ченгетата навярно бяха плъзнали навсякъде из апартамента. Ще трябва да намери друг начин да се добере до тях. Не беше никак късно обаче да попречи на Лейси Фаръл да го разпознае в съда. Всъщност тази работа май щеше да му достави огромно удоволствие.

Едва призори Лейси се унесе в тежка, изпълнена със сънища дрямка, в която по дългите коридори бавно се движеха сенки, а иззад заключените врати се разнасяха ужасени писъци.

В седем без петнайсет се събуди с облекчение, макар да се ужасяваше от предстоящия ден. Инспектор Слоун ѝ беше казал, че иска да отиде в участъка, за да помогне на художника им да състави портрет на Къртис Колдуел.

Докато седеше по халат и пиеше кафе, загледана в шлеповете, които бавно се движеха нагоре по течението на Ийст Ривър, тя знаеше, че най-напред ще трябва да вземе друго решение.

Какво да правя с дневника, питаше се Лейси. Изабел вярваше, че в него има нещо, което доказва, че смъртта на Хедър не е била нещастен случай.

Къртис Колдуел уби Изабел и открадна дневника.

Дали я беше убил заради онова, което беше открила в него? Дали беше откраднал онова, което смяташе, че е в дневника, за да се увери, че никой друг няма да го прочете?

Тя се обърна и погледна назад. Куфарчето ѝ продължаваше да си лежи под дивана. Куфарчето, където беше скрила окървавените страници.

Трябва да ги предам на полицията, каза си тя. Но знам един начин, чрез който ще направя така, че да спазя и обещанието, което дадох на Изабел.

В два часа Лейси се намираше в полицейския участък, седнала от другата страна на голямата маса, зад която бяха инспектор Слоун и помощникът му, инспектор Ник Марс. Инспектор Слоун изглеждаше леко задъхан, сякаш беше бързал. А може би просто пуши прекалено много, реши Лейси. От горния му джоб се подаваше отворен пакет цигари.

Ник Марс беше съвършено друг случай. Напомняше ѝ онзи първокурсник от футболния отбор, в когото беше влюбена на осемнайсет години. Марс беше към двайсетгодишен, с бебешко лице с пълни бузки, невинни сини очи и честичко се усмихваше. Симпатичен образ. Всъщност тя разбираше, че той ще играе доброто ченге в играта, която се играе при полицейски разпит. Слоун щеше да бъде груб и понякога да се показва сърдит, Ник Марс щеше да заглажда нещата, показвайки се мъдър и спокоен.

Лейси беше прекарала близо три часа в участъка, достатъчно време, за да разгадае постановката, която бяха подготвили в нейна чест. Докато се опитваше да опише на полицейския художник физиономията на Къртис Колдуел, Слоун явно показваше раздразнението си от това, че тя не може да го опише по-точно.

— Нямаше никакви белези, петна или татуировки — обясняваше тя на художника. — Поне аз не забелязах такива. Мога само да ви кажа, че имаше слабо лице със слънчев загар, бледосини очи и пепеляворуса коса. В чертите му нямаше нищо забележително. Всичко беше съразмерно — освен може би устните. Бяха доста тънки.

Но когато видя рисунката на художника, макар и колебливо, тя каза:

— Не, съвсем не изглеждаше така.

— Тогава как изглеждаше? — троснато запита Слоун.

— Спокойно, Ед. На Лейси никак не ѝ е било лесно — Ник Марс ѝ се усмихна окуражително.

След като художникът не можа да нарисува достатъчно добре мъжа, когото беше видяла, Лейси изгледа безкрайна поредица снимки на лица. Никоя от тях обаче не приличаше на мъжа, когото тя познаваше под името Къртис Колдуел, и това още повече раздразни Слоун.

Той извади от джоба си цигара и я запали с явен жест на безпомощно разочарование.

— Е, добре, госпожице Фаръл — забързано рече той. — Ще трябва отново да ни разкажете как стана всичко.

— Лейси, искаш ли чаша кафе? — попита Марс.

— Да, благодаря.

Тя му се усмихна благодарно, но мислено се предупреди: Внимавай. Не забравяй, че те играят на добро и лошо ченге. Явно

инспектор Слоун минаваше към следващата точка в дневния ред.

— Госпожице Фаръл, иска ми се отново да ни разкажете някои моменти от престъплението. Когато се обадохте на 911 снощи, сте била твърде разстроена.

Лейси вдигна вежди.

— И напълно основателно — кимна тя с глава.

— Разбира се. И бих казал, че бяхте в шок, когато говорихме с вас след това.

— Навярно да.

Всъщност, повечето неща, които се бяха случили снощи, й бяха като в мъгла.

— Не ви изпратих до вратата, когато си тръгвахте, но разбирам, че сте били в достатъчно добро състояние, за да си спомните, че сте си оставили куфарчето в дрешника в антрето до вратата на апартамента на госпожа Уеъринг.

— Така е. Спомних си, когато минахме покрай него.

— Спомняте ли си, че по това време фотографите правеха снимки?

Тя се замисли. Прахът, с който бяха поръсили мебелите... Светкавиците...

— Да, спомням си — отвърна тя.

— Тогава бихте ли погледнали тази снимка, моля?

Слоун плъзна по масата една снимка размер 20х25 см.

— Всъщност — обясни той, — това, което виждате, е увеличена част от рутинна снимка, направена във вестибюла.

Той кимна на младежа.

— Инспектор Марс откри този малък детайл.

Лейси се загледа в снимката. На нея се виждаше как стиска куфарчето си и го държи настрани от Рик Паркър, който се опитва да го вземе.

— Значи вие не само сте си спомнили за куфарчето, но сте държали да си го носите сама.

— Това ми е в характера. Пък и при моите колеги се налага да разчитам изцяло на себе си — обясни Лейси с тих и спокоен глас. — Сигурно съм действала на автопилот. Не си спомням какво точно съм си мислела тогава.

— О, напротив, мисля, че си спомняте — натърти инспектор Слоун. — Смятам, че сте го направили напълно съзнателно и нарочно. В дрешника открихме следи от кръв, госпожице Фаръл. От кръвта на Изабел Уеъринг! Как смятате, е попаднала там?

Дневникът на Хедър, каза си Лейси. Окървавените страници. Две от тях бяха паднали на килима в дрешника, когато се опитваше да ги натъпче в куфарчето си. А ръцете ѝ също бяха окървавени. Но не можеше да го каже на инспектор Слоун — още не. Имаше нужда от още време, за да проучи написаното на тези страници.

Тя погледна ръцете си, скръстени в скута. Трябваше да кажа нещо. Но какво?

Слоун се надвеси над масата с агресивен, почти обвинителен вид.

— Госпожице Фаръл, не знам каква игра играете и какво точно криете от нас, но това явно не е обикновено убийство. Мъжът, който ви се е представил като Къртис Колдуел, не е ограбил апартамента и не е убил Изабел Уеъринг случайно. Цялото убийство е било внимателно планирано и изпълнено. Вашето появяване на местопроизшествието е било единственото нещо, което вероятно не е било включено в плана.

Той млъкна за миг и после продължи.

— Казахте, че сте видели у него кожената папка на госпожа Уеъринг. Опишете ми я отново.

— Описанието е същото — отвърна Лейси. — С размери на обикновена папка, която се затваря с цип, така че нищо да не изпадне, когато е затворена.

— Госпожице Фаръл, виждали ли сте тази папка преди това?

Слоун плъзна към нея лист хартия.

Лейси го погледна. Беше обикновен изписан лист.

— Не мога да кажа със сигурност — рече тя.

— Прочетете го, моля.

Тя набързо го огледа. Датата беше отпреди три години. Започваше с думите: „Баба дойде пак да гледа представлението. После ни заведе на вечеря в един ресторант“.

Дневникът на Хедър, каза си тя. Явно съм пропуснала тази страница. Колко ли още са останали, запита се тя.

— Виждали ли сте го преди? — отново попита Слоун.

— Вчера следобед, когато доведох мъжа, представил се като Къртис Колдуел, да види апартамента, Изабел беше на бюрото в библиотеката. Кожената папка беше отворена и тя четеше листовите, които беше извадила отвътре. Не мога да твърдя със сигурност, че този е един от тях, но вероятно е така.

Поне това е вярно, отбеляза тя мислено. Внезапно съжали, че сутринта не отдели време да направи копие на дневника, преди да дойде в участъка.

Ето какво бе решила да направи — да даде оригинала на полицията, едно копие на Джими Ланди, а едно копие да задържи за себе си. Изабел искаше Джими да прочете дневника. Явно смяташе, че той ще открие в него нещо съществено. Би могъл да прочете копие, вместо оригинала, както и тя, след като по някаква причина Изабел я беше накарала да ѝ обещае, че също ще прочете написаното.

— Открехме този лист в спалнята, под стола — обясни Слоун. — Може би е имало и други отделни листове. Мислите ли, че е възможно?

Той не я изчака да отговори.

— Да се върнем на петното кръв от Изабел Уеъринг, което открехме в дрешника в антрето. Имате ли някаква представа как се е озовало там?

— Ръцете ми бяха изцапани с кръвта на Изабел — обясни Лейси. — Знаете много добре.

— О, да, знаем, но от ръцете ви не капеше кръв, когато грабнахте куфарчето си на излизане миналата вечер. Така че, какво стана? Прибрахте ли нещо в куфарчето си, преди да дойдем, нещо, което сте взели от спалнята на Изабел Уеъринг? Изглежда сте го направили. Защо не ни кажете какво беше то? Може би из стаята е имало пръснати повече страници като тази, която току-що прочетохте. Не познах ли?

— По-спокойно, Еди. Дай на Лейси възможност да ти отговори — намеси се Марс.

— Лейси разполага с колкото време иска, Ник — сопнато рече Слоун, — но истината си остава една и съща. Тя е взела нещо от онази стая, сигурен съм. Не се ли питате за какво му е на някой невинен случаен свидетел да взема нещо от дома на жертвата? Не се ли сещате защо? — обърна се той към Лейси.

Изпитваше неудържимо желание да му разкаже, че дневникът е у нея и да му обясни защо го е взела. Но ако го направя, мислеше си тя, те ще поискат да им го предам незабавно и няма да ме оставят да направя копие за бащата на Хедър. А със сигурност не бих могла да им кажа, че ще направя и копие за мен. Държат се така, сякаш имам пръст в смъртта на Изабел, каза си тя. Ще им предам дневника още утре.

Лейси се изправи.

— Не, не се сещам. Свършихте ли, инспектор Слоун?

— За днес, да, госпожице Фаръл. Но не забравяйте, че при разследването на убийство, съучастието дори след акта на престъпление води до сериозно наказание. Углавно наказание — добави той със заплашителен тон. — И още нещо, ако наистина сте взели онези страници, започвам да се чудя дали наистина сте толкова невинен свидетел. В края на краищата вие сте завели убиеца в дома на Изабел Уеъринг.

Лейси си тръгна, без да отвърне нищо.

Трябва да отида в офиса, но първо ще се върна у дома, за да взема дневника на Хедър Ланди. Довечера ще остана в офиса, докато всички останали си тръгнат и ще направя нужните копия. Утре ще предам оригинала на Слоун. Ще се опитам да му обясня защо съм го взела, неспокойно разсъждаваше тя.

Понечи да махне на такси, но после размисли и реши да се прибере пеша. Следобедното слънце беше много приятно. Все още имаше усещането, че е измръзнала до мозъка на костите си. Докато пресичаше Второ Авеню, усети, че някой върви наблизо зад нея. Обърна се рязко и срещна озадачения поглед на възрастен мъж.

— Извинете — промърмори тя и изтича на тротоара.

Очаквах да видя Къртис Колдуел, каза си Лейси, забелязвайки с неудоволствие, че отново трепери. Ако всичко е било заради дневника, значи не е успял да го вземе. Дали ще се върне за него? Той знае, че го видях и че мога да го разпозная. Докато полицията не залови Колдуел — ако въобще го залови — тя се намираше в опасност, сигурна беше в това. Опита се да изхвърли тази мисъл от главата си.

Фоайето на кооперацията ѝ се стори като сигурно убежище, но когато Лейси слезе от асансьора на своя етаж, дългият коридор ѝ се

стори страшен. С ключ в ръка тя забърза към апартамента си и бързешком се втурна вътре.

Никога повече няма да нося това куфарче, зарече се тя, докато го вадеше изпод канапето. Отнесе го в спалнята и го сложи на бюрото, като внимаваше да не докосва окървавената дръжка.

С треперещи пръсти тя извади страниците от куфарчето, мръщейки се при вида на кръвта. Прибра всички листове в голям кафяв плик за писма и взе да търси сак из гардероба си.

След десет минути, стиснала здраво сака в ръка, тя отново излезе на улицата. Махайки с ръка на едно такси, Лейси се убеждаваше, че който и да беше въпросният Колдуел и независимо защо беше убил Изабел, сега трябва да е хукнал да се крие на много мили оттам.

Сенди Саварано, известен още като Къртис Колдуел, не желаше да поема никакви рискове да бъде разпознат, докато говореше по телефона на една пряка от кооперацията, в която живееше Лейси Фаръл. Скрил беше русата си коса под сива перука, бузите и брадичката му бяха покрити със сива четина, а адвокатският му костюм беше заменен с безформен пуловер и избелели джинси.

— Фаръл напусна участъка и се прибра пеша в жилището си — каза той, гледайки надолу по улицата. — Няма да стоя тук. Срещу къщата е паркирана патрулна кола. Може би я наблюдават.

Тръгна на запад, но после размисли и се върна. Реши да наблюдава известно време полицейската кола, за да провери дали полицията охранява Лейси Фаръл.

Не му се наложи да чака дълго. От половин пряка видя познатата фигура на млада жена в черен костюм, помъкнала голяма чанта, да излиза от сградата и да спира такси. Когато тя замина, той зачака да види какво ще правят ченгетата от патрулната кола. Само след миг една кола мина на червено на светофара, лампите на патрулната кола моментално светнаха и тя се отдели от бордюра.

Добре, каза си той, една грижа по-малко.

След като уточниха подробностите по кремацията на Изабел, Джими Ланди и Стиви Абът се върнаха в ресторанта и влязоха направо в кабинета на Джими. Стиви щедро сипа уиски в две чаши и остави едната на бюрото на Ланди.

— Струва ми се, че и двамата имаме нужда от по едно питие.

Ланди взе чашата си.

— Определено. Днес беше ужасен ден.

Изабел щеше да бъде кремирана, след като върнеха тялото ѝ, а прахът ѝ щеше да бъде погребан в семейния мавзолей в гробището „Райски врати“ в Уестчестър.

— Родителите ми, детето ми, бившата ми жена, всички са вече заедно — каза той, вдигнал глава към Абът. — Няма никакъв смисъл, нали, Стиви? Някакъв си тип казва, че иска да купи апартамент, после се връща и убива Изабел, една беззащитна жена. Тя не е от ония, които се кичат със скъпи бижута. Дори няма такива. Никога не си е падала по скъпи дрънкулки.

Лицето му се изкриви от смесицата на мъка и гняв.

— Казах ѝ, че трябва да се освободи от апартамента! Не можеше да преживее смъртта на Хедър, все повтаряше, че не било случайна злополука! Щеше да подлуди и себе си, и мен с тези приказки, а пък живееше в апартамента и от това нещата още повече се влошаваха. Освен това имаше нужда от парите. Онзи тип Уеъринг, за когото се омъжи, не ѝ остави нищо. Искях да продължи живота си нормално... А ето, че я убиха!

В очите му блеснаха сълзи.

— Е, вече е заедно с Хедър. Може би там е искала да отиде. Не знам.

Абът, в отчаян опит да смени темата, прочисти гърло и каза:

— Джими, Синтия ще дойде към десет за вечеря. Какво ще кажеш да дойдеш с нас?

Ланди поклати глава.

— Не, но ти благодаря. И без това ме глезиш вече цяла година откакто Хедър умря, но повече не може така. Ще се оправя. Престани да се тревожиш за мен и обърни повече внимание на приятелката си. Ще се жените ли?

— Не обичам да прибързвам — усмихна се Абът. — Два развода ми стигат.

— Прав си. Затова и аз не се ожених толкова години след това. А ти си още млад. Имаш още много време пред себе си.

— Не чак толкова много. Не забравяй, че миналата пролет навъртях четиридесет и пет.

— Сериозно? Аз пък ставам на шейсет и осем след месец — изпъшка Джими. — Но още е рано да ме отписваш. Със сигурност ми предстои още много време, докато се предам окончателно. Добре го запомни!

И той смигна на Абът. Двамата мъже са засмяха. Абът пресуши последната си капка уиски и стана.

— Не се съмнявам. На това и разчитам. Когато открием нашето заведение в Атлантик сити, останалите спокойно могат да затворят. Нали така?

Абът забеляза, че Джими Ланди погледна часовника си и добави:

— Е, най-добре да слизам долу да се здрависам с този-онзи.

Скоро след като Абът си тръгна, от рецепцията позвъниха на Джими.

— Господин Ланди, търси ви някоя госпожица Фаръл. Каза да ви предадем, че тя е агентката, която е работила по имота на госпожа Уеъринг.

— Свържете ме — бързо рече той.

Когато стигна в офиса, Лейси отговори лаконично и сдържано на въпросите на Рик Паркър за разговора ѝ с инспектор Слоун.

— Показаха ми много снимки на разни лица, но никое не приличаше на Колдуел.

За пореден път отказа на Рик да обядва с него.

— Искам да наваксам с изостаналите задачи — обясни тя със слаба усмивка.

И това е чистата истина, мислено си каза тя.

Израчака, докато всички служители от агенцията по недвижими имоти си тръгнаха и едва тогава замъкна сака до копирната машина, където направи две копия на дневника на Хедър — едно за баща ѝ и едно за себе си. После се свърза по телефона с ресторанта на Ланди.

Разговорът им беше кратък: Джими Ланди щеше да я очаква.

Човек трудно можеше да си намери такси в часа преди началото на театралните представления, но тя имаше късмет: едно такси се освободи точно пред сградата, където беше офисът им. Лейси изтича по тротоара и скочи в таксито точно преди друг човек да се опита да го наеме. Съобщи адреса на „Венеция“ на 56-та Западна улица, облегна се назад и затвори очи. Едва тогава отпусна малко хватката, с която държеше сака, макар да продължаваше да го стиска под мишница.

Защо съм толкова неспокойна, чудеше се тя. Защо постоянно имам чувството, че ме следят?

В ресторанта видя, че салонът е пълен, а барът направо претъпкан. Веднага щом съобщи името си на рецепцията, се появи салонният управител.

— Господин Ланди ви очаква горе, госпожице Фаръл — каза ѝ той.

По телефона тя му бе съобщила само, че Изабел е намерила дневника на Хедър и е пожелала той да го получи.

Но когато се озова в кабинета му, седнала срещу здравия и силен, но мрачен мъж, Лейси разбра, че стреля по вече ранена жертва. Дори при това положение обаче, тя реши да бъде пряма и да му предаде последните думи на Изабел Уеъринг.

— Обещах да ви предам дневника — каза тя. — Обещах също така да го прочета и аз. Не знам защо Изабел толкова държеше да го прочета и аз. Точните ѝ думи бяха: „Покажи му къде“. Искаше да ви покаже нещо в дневника. Подозирам, че по някаква причина е решила, че аз ще открия какво точно е потвърдило подозренията ѝ за това, че смъртта на дъщеря ви не е била проста случайност. Опитвам се да изпълня желанието ѝ.

Тя отвори сака и извади страниците, които носеше със себе си.

Ланди ги разгледа и извърна глава.

Лейси беше сигурна, че почеркът на дъщеря му ще представлява твърде болезнена гледка за него, но той отрони само следната забележка:

— Това не е оригиналът.

— Оригиналът не е тук. Утре ще го предам на полицията.

Лицето му внезапно почервения от гняв.

— Изабел ви е помолила за друго.

Лейси се изправи.

— Господин Ланди, нямам друг избор. Предполагам разбирате, че ще се наложи доста да обяснявам на полицията защо съм изнесла вещественно доказателство от местопроизшествието. Уверена съм, че в крайна сметка ще ви върнат оригинала, но засега, боя се, ще трябва да се задоволите с копието.

Както и аз, добави тя на ум, докато излизаше от кабинета му.

Той дори не вдигна глава, когато тя излезе.

Когато се прибра в апартамента си, Лейси включи входната лампа и дори успя да направи няколко стъпки, преди да забележи хаоса, който цареше вътре. Чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им разсипано по пода, шкафовете бяха изтърбушени, възглавниците от мебелите бяха свалени на пода. Даже хладилникът беше изпразнен и оставен отворен. Ужасена и уплашена, тя се втренчи в бъркотията, после си проправи път през хаоса, за да повика управителя. Набра 911 и после помоли да предадат за инцидента на инспектор Слоун.

Той пристигна скоро след полицаите от местния участък.

— Знаете какво са търсили, нали? — отбеляза делово Слоун.

— Да, знам — отвърна Лейси. — Дневникът на Хедър Ланди. Но той не е тук. В офиса ми е. Надявам се, че този, който е идвал тук, няма да отиде и там.

В полицейската кола на път за офиса инспектор Слоун прочете на Лейси правата й.

— Само спазих обещанието, което дадох на умиращата жена — възмути се тя. — Тя ме помоли да прочета дневника и после да го дам на бащата на Хедър и аз направих точно това. Тази вечер му занесох копие от дневника.

Когато стигнаха в офиса, Слоун не се отдели от нея, докато тя не отвори шкафа и не взе кафявия плик, в който бе прибрала оригинала на дневника.

Той отвори скобата, с която бяха прикрепени страниците, извади няколко листа, разгледа ги и вдигна глава към нея.

— Сигурна ли сте, че сте ми дали всичко?

— Това е всичко, което намерих покрай Изабел Уеъринг, когато тя умираше — отвърна Лейси, надявайки се да не настоява много. Копието, което беше направила за себе си, стоеше заключено в чекмеджето на бюрото ѝ.

— Най-добре да се отбием в участъка, госпожице Фаръл. Мисля, че ще трябва да си поговорим още веднъж за цялата тази история.

— А апартамента ми — запротестира тя. — Трябва да го разтребя.

Сигурно звучи смешно. Някой може да е убил Изабел заради дневника на Хедър, помисли си тя, аз също може би нямаше да съм жива, ако си бях останала у дома тази вечер, а сега се тревожа за това, че е разхвърляно. Главата я болеше. Минаваше десет часът, а тя не беше яла нищо цял ден.

— Апартаментът ви ще почака — рязко отвърна Слоун. — Трябва да ми разкажете всичко още веднъж.

Но когато стигнаха в участъка, той все пак изпрати инспектор Ник Марс да ѝ донесе сандвич и кафе. После започна.

— Добре, да започнем всичко отначало, госпожице Фаръл.

Едни и същи въпроси отново и отново, поклати глава Лейси. Дали се е срещала някога с Хедър Ланди? Не е ли странно, че Изабел Уеъринг я е потърсила за продажбата на апартамента си само след случайна среща в асансьора няколко месеца по-рано? Колко пъти са се срещали с Изабел Уеъринг през последната седмица? На обяд? На вечеря? В края на деня?

— Тя наричаше ранната вечер „трезва светлина“ — чу се да казва сякаш отстрани Лейси, ровейки из съзнанието си да открие нещо, което още не им е казала. — Казваше, че така я наричали първите заселници и според нея това било най-самотното време на деня.

— Нямаше ли стари приятелки, на които да се обади?

— Знам само, че се обаждаше на мен. Може би е мислила, че понеже и аз съм сама жена в Манхатън, може да ѝ помогна да разбере

по-добре живота на дъщеря си — обясни Лейси.

— И смъртта ѝ — добави тя.

Представяше си печалното лице на Изабел, високите скули и леко раздалечените очи, които все още напомняха за хубавицата, каквато трябва да е била на млади години.

— Сигурно така говори човек на шофьора на такси — продължи Лейси, — или на бармана. Намираш някой, който да те изслуша, без да се притесняваш, че този човек ще ти напомня за казаното, когато трудното мине.

Дали говоря смислено, запита се тя.

По физиономията на Слоун нищо не можеше да се прочете. Вместо това той каза:

— Да поговорим за това как Къртис Колдуел се е върнал в апартамента на Изабел Уеъринг. Няма следи от взлом. Очевидно тя не го е пуснала вътре, за да отиде после да легне на леглото. Вие ли му дадохте ключа?

— Не, разбира се — възмути се Лейси. — Но, чакайте малко! Изабел винаги оставяше един ключ в купичката на масата във вестибюла. Каза ми, че го правела, за да не се налага да вади цялата връзка ключове, когато слиза долу да си прибира пощата. Колдуел може би го е видял и го е взел. Но какво ще кажете за моя апартамент? Как са влезли в него? Нали имам портиер?

— Да, както и гараж в сградата, а също и страничен вход за доставки. Така наречените безопасни сгради са пълна заблуда, госпожице Фаръл. Вие сте агент по недвижими имоти. Би трябвало да го знаете.

Лейси си представи образа на Къртис Колдуел, с пистолет в ръка, как нахълтва вътре, за да я убие.

— Майтап, но не смешен.

Лейси едва сдържаше сълзите си.

— Моля ви, искам да се прибера у дома — промълви тя.

За миг ѝ се стори, че може би ще я задържат още, но после Слоун се надигна.

— Добре. Можете да си вървите, госпожице Фаръл, но трябва да ви предупредя, че срещу вас е възможно да бъде повдигнато обвинение за отнемане и укриване на веществен доказателство от мястото на престъплението.

Трябваше да се посъветвам с адвокат, каза си Лейси. Как може да съм такава глупачка?

Когато пристигна у дома, Лейси завари Рамон Гарсия, управителят на кооперацията, заедно със съпругата си Соня да разтребват апартамента ѝ.

— Не можехме да допуснем да се приберете и да заварите тази бъркотия — каза ѝ Соня, която забърсваше с парцал за прах писалището в спалнята ѝ. — Прибрахме нещата по чекмеджетата — не както бихте го направили вие, разбира се, но поне не са разхвърляни по пода.

— Не знам как да ви се отблагодаря — отвърна Лейси.

Когато тръгваше, апартаментът беше пълен с полицаи и тя с ужас си представяше какво ще завари, когато се прибере.

Рамон тъкмо привършваше с монтирането на нова брава.

— Бравата е отворена от специалист — отбеляза той, — който е разполагал с всички необходими инструменти. Чудя се как не ви е отмъкнал бижутата.

Това беше първото, което полицията я беше накарала да провери. Няколко златни гривни, диамантените обици и перлената огърлица от баба ѝ си стояха спокойно на мястото.

— Допускам, че не е търсел тях — каза Лейси. Гласът ѝ звучеше слабо и уморено.

Соня ѝ хвърли бърз поглед.

— Утре сутринта ще намина пак. Не се безпокойте. Когато се приберете от работа, всичко ще бъде тип-топ.

Лейси ги изпрати до вратата.

— Резето в ред ли е? — обърна се тя към Рамон.

Той го изпробва.

— Никой не може да влезе, ако резето е спуснато, освен ако не използва таран. Няма страшно.

Тя затвори вратата след тях и заключи.

В каква каша се забърках, мислеше си тя.

Спирала за очи и съвсем лек молив за устни — това беше цялата козметика, която Лейси използваше, но когато на утринната светлина видя сенките под очите си и забеляза колко е бледа, добави малко руж, сенки за очи и порови в чекмеджето за червило. Това обаче не успя да подобри чувствително външния ѝ вид. Дори любимото ѝ сако в златистокафяви тонове не успя да разсее мрачното ѝ настроение. Последният поглед, който си хвърли в огледалото, ѝ показва, че продължава да има вял и уморен вид.

На вратата на офиса Лейси спря, пое си дълбоко въздух и изправи рамене. Неочаквано я връхлетя отдавнашен спомен. Когато беше на дванайсет години, изведнъж се оказа по-висока от момчетата в класа и започна да ходи изгърбена.

Но татко казваше, че е гот да си висок, спомни си тя и понякога се забавлявахме да ходим из стаята с книги на главата. Той казваше, че добре изправената походка показва самочувствие и самоувереност.

А на мен наистина ми е нужно самочувствие, каза си тя няколко минути по-късно, когато я повикаха в кабинета на Ричард Паркър старши.

Рик беше при баща си. Паркър старши явно беше ядосан. Лейси хвърли поглед към Рик.

Оттам съчувствие не чакай, каза си тя. Днес положението е наистина „Паркър & Паркър“.

Ричард Паркър старши не си губеше времето с празни приказки.

— Лейси, според охраната, ти си идвала тук снощи с инспектор от полицията. За какво става въпрос?

Тя му разказа всичко колкото можеше по-просто, като обясни, че била решила да предаде дневника на полицията, но трябвало първо да направи копие за бащата на Хедър.

— Укрила си веществено доказателство в нашия офис? — повдигна вежди старият Паркър.

— Смятах днес да го предам на инспектор Слоун — обясни тя.

Разказа им за проникването с взлом в апартамента ѝ.

— Искях само да изпълня обещанието, което бях дала на Изабел Уеъринг — продължи тя. — Сега излиза, че съм извършила углавно престъпление.

— Не е нужно да си специалист по право, за да се сетиш — намеси се Рик. — Много глупаво си постъпила, Лейси.

— Бях доста объркана — обясни тя. — Много съжалявам, но...

— Аз също съжалявам — прекъсна я Паркър старши. — Имаш ли някакви ангажименти за днес?

— Два, днес следобед.

— Лиз или Андрю ще ги поемат. Рик, погрижи се. Лейси, в близко бъдеще се очертава да работиш на телефоните.

Летаргията на Лейси мигом се изпари.

— Не е честно — ядоса се тя.

— Не е честно да забъркваш фирмата в разследване за убийство, госпожице Фаръл.

— Съжалявам, Лейси — обади се Рик.

Но по въпроса си на страната на татенцето, нали така, каза си тя, борейки се с желанието да каже още нещо. Веднага щом стигна до бюрото си, една от новите секретарки, Грейс Макмахоун, ѝ донесе чаша кафе.

— Заповядай.

Лейси взе чашата и ѝ благодари, напрягайки се да чуе онова, което Грейс се опитваше да ѝ каже, без да я чуят.

— Днес дойдох по-рано и заварих един полицейски инспектор да говори с господин Паркър. Не знам какво са си говорили, но чух, че има нещо общо с вас.

Слоун обичаше да казва, че добрата полицейска работа започва с предчувствие. След двадесет години работа в полицията той разполагаше с достатъчно доказателства — голяма част от предчувствията му се бяха оказали верни. Поради тази причина Слоун развиваше теорията си пред Ник Марс, докато се занимаваха с разпилените страници, съставлящи дневника на Хедър Ланди.

— Казвам ти, Лейси Фаръл не е докрай искрена с нас — сърдито говореше той. — Тя е много по-навътре в нещата, отколкото си признава. Знаем, че е изнесла дневника от апартамента и е направила копие за Джими Ланди.

Той посочи зацапаните с кръв листове.

— Ще ти кажа и още нещо, Ник. Съмнявам се, че въобще щяхме да видим тези неща, ако вчера не я бях подплашил, като й казах, че сме намерили следи от кръвта на Изабел Уеъринг на пода на дрешника, точно където си е била оставила куфарчето.

— Хрумна ми още нещо, Еди — обади се Марс. — Страниците не са номерирани. Откъде да знаем, че Фаръл не е унищожила онези, които не е искала да видим? Че не ги е пренаредила. Съгласен съм с теб. Отпечатъците на Фаръл са не само по всичките страници, а въобще по всичко, свързано с този случай.

Един час по-късно инспектор Слоун говореше по телефона с Мат Райли, специалист от лабораторията за отпечатъци, стая 506. Мат беше попаднал на отпечатък, взет от външната страна на входната врата на жилището на Лейси, който откри в Щатската автоматична система за идентификация на отпечатъци. Отпечатъкът беше на Сенди Саварано, второразреден мафиот, заподозрян в поне десетина наркоубийства.

— Сенди Саварано! — възкликна Слоун. — Не може да бъде, Мат. Яхтата на Саварано гръмна преди две години. Наблюдавахме погребението му в гробището Удланд.

— Да, наблюдавали сме нечие погребение — сухо отбеляза Райли. — Мъртвите не влизат с взлом в чужди жилища.

Цял ден Лейси безпомощно гледаше как клиенти, които тя беше разработвала толкова време, се предаваха в ръцете на други агенти. Тежеше ѝ да проверява в папката с клиенти, да се обаждат във връзка с евентуални продажби и след това да предава информацията на други. Това беше задължението ѝ, когато започна работа във фирмата, но беше преди осем години. Безпокоеше я също така усещането, че я наблюдават. Рик непрекъснато сновеше из търговския сектор, където се намираше нейната тясна килийка, и явно я държеше под око. На няколко пъти, когато отиваше да вземе нова папка, го хващаше, че я гледа. Направо не я изпускаше от очи. Имаше предчувствие, че до края на деня ще ѝ кажат да не се мярка в офиса, докато разследването приключи. Ако искаше да вземе копие от дневника на Хедър,

трябваше да го вземе от бюрото в някой промеждутък, когато Рик не я виждаше.

Накрая издебна един случай да си вземе листовете. Беше пет и десет, когато Рик я повика в кабинета на баща си. Едва свари да пъхне кафявия плик в куфарчето си, когато Ричард Паркър старши я покани в кабинета си, за да ѝ каже, че трябва временно да напусне работа.

9

— Надявам се, че не си прекалено гладен, Алекс? — попита Джей Тейлър, поглеждайки за пореден път часовника си. — Лейси обикновено не закъснява.

Личеше си, че се дразни.

Мона Фаръл скочи в защита на дъщеря си.

— Движението е ужасно по това време на деня. Сигурно не е успяла да се прибере навреме.

Кит метна предупредителен поглед към съпруга си.

— Струва ми се, че не бива да се сърдим на Лейси, че закъснява след всичко, което ѝ мина през главата напоследък. За бога, та нея за малко не я убиха преди два дни, после ѝ разбиха апартамента... Няма защо да я тормозим допълнително, Джей.

— Съгласен съм — сърдечно отвърна Алекс Карбайн. — Много ѝ се е събрало тези дни.

Мона Фаръл хвърли изпълнен с благодарност поглед към Карбайн, защото рядко се чувстваше напълно спокойна в присъствието на прекалено надутия си зет. Той се ядосваше твърде лесно и не проявяваше разбиране към никого, но тя забеляза, че този път се държи доста угоднически.

Бяха седнали в хола и пиеха коктейли, докато момчетата гледаха телевизия в малката всекидневна. Бони обаче беше при възрастните, понеже беше измолила разрешение да остане до по-късно, за да види Лейси. Момиченцето стоеше до прозореца и я чакаше.

Осем и петнайсет е, каза си Мона. Лейси трябваше да дойде в седем и половина. Много нетипично за нея. Какво може да я е задържало?

Лейси се прибра у дома в пет и половина и едва тогава осъзна с пълна сила случилото се през деня. Практически беше останала без

работа. Паркър старши ѝ беше обещал, че ще продължи да получава основната си заплата. „За известно време поне“, бе казал той.

Ще ме уволни, реши тя. Ще използва извинението, че съм застрашила фирмата, като съм копирала и укривала там веществено доказателство. Осем години работих при него. Аз съм една от най-добрите му агентки. Защо толкова държи да се отърве от мен? Нали лично синът му ми даде името на Къртис Колдуел и ми нареди да се срещна с него. И бас държа, че няма да ми даде допълнителната премия, която ми се полага за толкова години, стаж. Ще използва уволнението като повод. Дали наистина може да го направи? Изглежда съм загазила на няколко фронта, каза си тя, поклащайки глава при внезапно връхлетялата я зла участ. Трябва да поговоря с адвокат, но с кого?

В главата ѝ изникна едно име. Джак Рийгън!

Той и съпругата му бяха двойка на средна възраст и живееха на петнайсетия етаж в същата кооперация. Миналата Коледа си побъбри с тях на някакъв коктейл и си спомни как хората го разпитваха за някакво криминално дело, което бил спечелил току-що. Реши да му се обади веднага, но забеляза, че телефонният им номер го няма в указателя.

Най-много да ми тръшнат вратата в лицето, реши Лейси, докато пътуваше с асансьора към петнайсетия етаж.

Позвъни на вратата им и се улови, че се оглежда неспокойно из коридора.

Изненадата им от факта, че я виждат, бързо се смени от искрена радост. Тъкмо пиеха шери като аперитив към вечерята и настояха да почерпят и нея. Чули бяха за разбития ѝ апартамент.

— Отчасти това е и причината да дойда — започна тя.

Час по-късно Лейси си тръгна, след като беше ангажирала Рийгън да я представя в случай, че бъде подведена под отговорност за укриване на дневника.

— Най-дребното обвинение би било във възпрепятстване на държавната институция — отбеляза Рийгън. — Но ако решат, че сте имали някакви скрити мотиви да вземете дневника, нещата могат значително да се усложнят.

— Единственият ми мотив беше да изпълня обещанието, което дадох на умиращата — възпротиви се Лейси.

Рийгън се засмя, но очите му запазиха сериозното си изражение.

— Не е нужно да убеждаваш мен, Лейси, но не си постъпила много разумно.

Лейси държеше колата си в подземния гараж на кооперацията, но вече се страхуваше, че както вървяха нещата този лукс няма да може да продължи дълго. Това беше поредното неприятно заключение, с което се сблъскваше днес.

Най-натовареният час беше преминал, но движението продължаваше да е доста оживено.

Ще закъснея цял час, отбеляза мислено Лейси, докато минаваше с колата си по моста „Джордж Вашингтон“, където нещата се усложниха допълнително от затварянето на едната лента. Джей сигурно е в прекрасно настроение, каза си тя с тъжна усмивка, но всъщност истински се притесняваше, че кара близките си да я чакат.

Докато се движеше по магистрала 14, тя се чудеше до каква степен да им разкаже за случилото се. Всичко, реши тя накрая. Ще трябва да им кажа, в случай, че мама или Кит се обадят в агенцията и не ме намерят там.

Джак Рийгън е добър адвокат, вдъхна си увереност тя, завивайки по шосе 117. Той ще оправи нещата.

Погледна в огледалото за задно виждане. Дали онази кола не я преследва, запита се Лейси, завивайки по Шеридан авеню, след което се смъмри. Престани! Започваш да откачаш.

Кит и Джей живееха на тиха улица в скъп квартал. Лейси паркира пред къщата, излезе от колата и тръгна по алеята.

— Ето я — извика радостно Бони. — Лейси е тук!

Детето изтича към вратата.

— Крайно време беше — изпуктя Джей.

— Слава богу — промърмори Мона Фаръл. Тя знаеше, че Джей ще избухне, въпреки присъствието на Алекс Карбайн.

Бони с мъка отвори външната врата. В момента, в който вдигна ръце, за да прегърне Лейси, прозвучаха изстрели и няколко куршума просвистяха край тях. Лейси усети внезапна болка в главата и се втурна напред, за да прикрие Бони с тялото си. Откъм къщата се чуваха писъци, но в този момент цялата глава на Лейси сякаш пищеше.

В затишието, настъпило след изстрелите, тя набързо оцени ситуацията. Болката ѝ беше напълно реална, но с внезапен пристъп на неизразима мъка осъзна, че кръвта, рухнала по шията ѝ, блика от малкото телце на племенницата ѝ.

В чакалнята на педиатричното отделение в Медицинския център на Хакенсак един лекар се усмихна окуражаващо на Лейси.

— На косъм беше, но ще се оправи. Освен това Бони много настоява да ви види, госпожице Фаръл.

Придружаваше я Алекс Карбайн. След като изкараха Бони на носилка от операционната зала, Мона, Кит и Джей отидоха с нея до стаята ѝ. Лейси не отиде с тях.

Аз съм виновна, аз — това беше единствената мисъл в главата ѝ. Почти не усещаше главоболието, причинено от куршума, одраскал черепа ѝ. Всъщност цялото ѝ съзнание и тяло бяха безчувствени, сякаш се носеше в някакъв нереален свят, без да разбира ужаса на случилото се.

Осъзнавайки загрижеността и обвиненията, които Лейси си отправяше, лекарят каза:

— Госпожице Фаръл, имайте ми доверие. Ръката и рамото, макар и бавно, ще се оправят и ще бъдат като нови. Децата бързо се възстановяват. Освен това бързо забравят.

Като нови, с горчивина си каза Лейси, втренчила безизразен поглед пред себе си. Детето изтича да ми отвори вратата, това беше всичко. Бони ме чакаше да дойда. И това за малко не ѝ отне живота. Дали въобще нещата ще могат да станат „като нови“ след всичко това?

— Лейси, иди да видиш Бони — подкани я Алекс Карбайн.

Лейси се обърна да го погледне, спомняйки си с благодарност как той се беше обадил на 911, докато майка ѝ се опитваше да спре кръвта, която бликаше от рамото на малката Бони.

В стаята на племенницата си Лейси видя Джей и Кит, седнали от двете страни на детското креватче. Майка ѝ стоеше в долния край на леглото и с ледено спокойствие наблюдаваше всичко с тренираното си око на медицинска сестра.

Рамото и горната част на ръката на Бони бяха здраво омотани с бинт. Момиченцето сънливо протестираше:

— Не съм бебе. Не искам в детско креватче.

После забеляза Лейси и личицето ѝ светна.

— Лейси!

Лейси направи усилие, за да се усмихне.

— Страхотна превръзка, сладурче. Къде да се подпиша?

Бони ѝ се усмихна.

— Ти ранена ли си?

Лейси се наведе над креватчето. Ръката на Бони лежеше върху една от възглавниците.

В предсмъртните си мигове ръката на Изабел Уеъринг се протягаше към възглавницата, мъчейки се да извади окървавените страници. Бони е тук сега само защото аз се случих там преди два дни, мислеше си Лейси. И сега можеше да организираме погребението ѝ.

— Тя наистина ще се оправи, Лейси — внимателно каза Кит.

— Не си ли усетила, че те следят? — попита Джей.

— За бога, Джей, ти си откачил! — сръза го Кит. — Естествено, че не е.

На Бони очите ѝ се затваряха. Лейси се наведе и я целуна по бузата.

— Ела утре пак — помоли я Бони.

— Преди това трябва да свърша някои неща, но ще дойда пак много скоро — обеща Лейси.

За миг устните на Лейси се задържаха върху бузката на Бони. Никога повече няма да те излагам на опасност, закле се тя.

В чакалнята Лейси установи, че я очакват инспектори от прокуратурата на Бергън каунти.

— Обадиha ни се от Ню Йорк — обясниха те.

— Инспектор Слоун ли? — попита тя.

— Не. От Главна прокуратура, госпожице Фаръл. Казаха да се погрижим за безопасното ви прибиране.

Гари Болдуин, федерален прокурор за южната част на щата, обикновено имаше благодушно изражение, което никак не съответстваше на личността му по време на действие в съда. Очилата без рамки подсилваха учения вид на слабото му лице. Среден на ръст, слабоват, изключително възпитан, той безмилостно можеше да смаже свидетел по време на кръстосан разпит и го постигаше без за секунда да повиши глас. Беше на четиридесет и три години и се знаеше, че има политически амбиции от национален мащаб. Искаше му се подобаващо да увенчае края на кариерата си като прокурор със значим и шумен процес.

И ето че точно такова дело сякаш всеки момент щеше да кацне на рамото му. Делото имаше всички необходими съставки: млада жена, попаднала случайно на местопрестъплението в скъп манхатънски апартамент в Ийст Сайд, жертвата беше бивша съпруга на известен собственик на ресторанти. И най-важното, жената беше видяла нападателя и можеше да го идентифицира.

Болдуин знаеше, че щом Сенди Саварано е излязъл от дупката си, за да работи, значи нещата опират до наркотици. Считан за умрял през последните две години, Саварано си беше създал име на екзекутор, който премахва всеки, дръзнал да се изпречи на пътя на наркокартела, за който работеше. Беше от най-безскрупулните главорези. Но когато полицията показала на Лейси Фаръл снимките от полицейското му досие, тя не го беше познала. Или паметта ѝ изневеряваше, или Саварано си беше направил пластична операция, за да прикрие самоличността си.

Най-вероятно второто, каза си Болдуин, и ако е така, тогава наистина Лейси Фаръл е единственият човек, който може да го разпознае.

Мечтата на Гари Болдуин беше да залови и осъди Саварано, а най-добре бе да го склони на сделка срещу по-лека присъда, за да даде показания срещу големите шефове.

В момента обаче беше вбесен от телефонния разговор с инспектор Еди Слоун. Дневникът, който изглежда играеше ключова роля в това дело, бил откраднат от полицейския участък.

— Държах го в бюрото си в дежурната стая... заключен, разбира се, докато с Ник Марс го четяхме, за да видим дали има нещо полезно в него — обясни Слоун. — Изчезнал е снощи по някое време. Обърнахме участъка наопаки, за да открием кой го е задигнал.

После Слоун добави:

— У Джими Ланди има едно копие, което му е дала Фаръл. В момента пътувам към него, за да го взема.

— Гледай да пристигнеш преди и то да е изчезнало — каза Болдуин.

Той тресна слушалката. Лейси Фаръл трябваше скоро да дойде в кабинета му и Слоун имаше да ѝ задава много въпроси.

Лейси знаеше, че е твърде наивно да смята, че връзките ѝ със следствието ще приключат окончателно, след като предаде дневника на Хедър Ланди на полицията. Когато снощи най-сетне се прибра от Ню Джързи у дома, беше почти на разсъмване, но тя не можеше да заспи, лутайки се между самообвинения за това, че е изложила Бони на такава опасност, и чувството на недоумение от начина, по който животът ѝ сякаш се разпадаше. Чувстваше се безкрайно зле при мисълта, че като човек, който може да разпознае Къртис Колдуел, застрашава не само лично себе си, но и всички свои близки.

Не мога да ходя при мама и Кит, нито при децата, размишляваше тя. Не мога да ги поканя и при мен. Страх ме е да изляза на улицата. Колко време ще продължи всичко това? И как въобще ще приключи?

Джак Рийгън беше заедно с нея в чакалнята пред кабинета на федералния прокурор. Той ѝ се усмихна, за да ѝ вдъхне кураж, когато секретарката каза:

— Можете да влезете.

Болдуин имаше навика да кара хората да чакат допълнително, след като влязат в офиса му, докато той демонстративно довършваше да пише нещо в бележника си. Докато Лейси Фаръл и адвокатът ѝ сядаха, той ги изучаваше под спуснатите си клепачи, Фаръл има вид на човек, преживял голям стрес, отбеляза той. Нищо чудно, като се има

предвид, че едва миналата вечер е попаднала под дъжд от куршуми, един от които беше одраскал черепа ѝ, а друг беше ранил сериозно четиригодишно дете. Цяло чудо беше, че при стрелбата няма убити, добави мислено Болдуин, докато видимо се направи, че най-сетне забелязва присъствието им.

Той не си хабеше думите напразно.

— Госпожице Фаръл — заговори Болдуин, — много съжалявам за проблемите, които имате, но фактите говорят, че сериозно сте възпрепятствали криминалното следствие, като сте изнесли вещественно доказателство от мястото на престъплението. Онова, което сте предали на полицията, е изчезнало, а това е много показателно за значимостта на доказателството.

— Нищо не съм унищожила — запротестира разгорещено Лейси, когато Джак Рийгън се намеси.

— Нямате право да обвинявате клиентката ми...

Болдуин ги прекъсна, като вдигна ръка за тишина. С леден тон, без да обръща никакво внимание на Рийгън, той каза:

— Госпожице Фаръл, това го казвате вие. Но аз ще ви кажа едно: Човекът, когото познавате под името Къртис Колдуел, е безскрупулен убиец. За да повдигнем официално обвинение срещу него, са ни нужни вашите показания и ние смятаме да се погрижим нищо да не ни попречи.

Той спря и се загледа в нея.

— Госпожице Фаръл, имам правомощията да ви задържа като свидетел по делото. Уверявам ви, че не е приятно. Това ще означава да бъдете двадесет и четири часа под наблюдение в специално заведение.

— За какъв период от време става дума? — поинтересува се Лейси.

— Не знаем, госпожице Фаръл. Толкова, колкото е необходимо, за да го заловим и с ваша помощ да го осъдим. Разбирам, че докато убиецът на Изабел Уеъринг е на свобода, вашият живот не струва пукната пара, а ние досега не сме имали случай да предявим обвинение срещу този човек, така че със сигурност да можем да го осъдим.

— Ще бъда ли в безопасност, след като свидетелствам срещу него? — попита Лейси.

Седнала срещу федералния прокурор, тя внезапно се усети сякаш седи в кола, която се спуска неуправляемо по стръмно нанадолнище и се кани да се разбие.

— Не, няма да сте — отвърна твърдо Джак Рийгън.

— Напротив — обади се отново Болдуин. — Убиецът страда от клаустрофобия. Ще направи всичко, за да избегне затвора. Сега имаме възможност да го обвиним в убийство и можем лесно да го убедим да даде показания, при което срещу него дори няма да се води дело. Но дотогава ще трябва да ви държим на сигурно място, госпожице Фаръл.

Той млъкна за миг.

— Чували ли сте за програмата за защита на свидетели?

На спокойствие в заключения си кабинет той за пореден път се зачете в дневника на Хедър. О да, той си беше там. Беше се погрижил. Ченгетата проверяваха всички, с чиито имена разполагаха. Прав им път. Нека вървят за зелен хайвер.

Обърна страниците. Кръвта по тях беше засъхнала отдавна, навярно минути след като е била пролята. Въпреки това усещаше ръцете си лепкави. Избърса ги с кърпичката си, навлажнена с вода от каната, която винаги беше до него. Остана да седи така неподвижен и единственото движение беше отпускането и свиването на пръстите му — сигурен знак на възбуда.

От три месеца никой не беше виждал Лейси Фаръл. Или я бяха задържали като важен свидетел по делото, или беше изчезнала по програмата за защита на свидетелите. Твърдеше се, че е направила само едно копие на дневника, за Джими Ланди, но какво би могло да й попречи да направи и друго — за себе си?

Нищо.

Където и да се намира, навярно се досещаше, че след като заради дневника си струва да се убива, то той би трябвало да съдържа нещо достатъчно ценно. Изабел беше изпяла всичко на онази Фаръл. Кой знае какво й беше казала.

Сенди Саварано отново беше изчезнал. Той изглеждаше идеалният човек, когото да изпрати да вземе дневника и да се погрижи за Изабел Уеъринг, но се оказа твърде немарлив. Глупав и немарлив. На два пъти. Позволил беше на Фаръл да го види в апартамента на Уеъринг по време на убийството и сега тя можеше да го разпознае. (И ако ченгетата го спипат, тя щеше да го направи.) Оставил беше отпечатък в жилището на Фаръл, което беше готово обвинение за проникване с взлом. Сенди по-скоро би си признал всичко, отколкото да отиде в затвора, размишляваше той.

Фаръл трябва да бъде намерена, а Саварано най-после да си свърши работата. И тогава, може би, той най-сетне ще бъде в

безопасност...

На звънеца за апартамента в малката сграда на Хенъпин авеню в Минеаполис пишеше „Алис Карол“. За съседите тя беше просто привлекателна млада дама, приближаваща трийсетте, която не работи и води доста усамотен живот.

Лейси знаеше какво говорят за нея. И бяха напълно прави за усамотения живот. За три месеца усещането, че върви като на сън, започваше да отшумява и на негово място се появяваше настойчивото чувство за изолация.

Нямах никакъв избор, повтаряше си тя, когато легеше нощем будна и си припомняше как ѝ бяха казали да си приготви куфарите с дрехи, но без да взима никакви семейни снимки или вещи с име или инициали.

Кит и майка ѝ дойдоха да помогнат да си приготви багажа и да се сбогуват. Всички смятахме, че ще е временно, нещо като принудителна ваканция.

В последния момент майка ѝ се опита да тръгне с нея.

— Не можеш да заминеш сам-сама, Лейси — спореше тя. — Кит и Джей са заедно, при тях са и децата.

— Ти няма да издържиш без децата, мамо — напомни ѝ Лейси, — така че въобще не си го помисляй.

— Лейси, Джей ще поеме поддръжката на апартамента ти — обеща Кит.

Реакцията ѝ беше машинална, сякаш я бяха чукнали по коляното:

— Аз ще се справя и сама за известно време — но това си беше чисто самохвалство.

Тя на мига осъзна, че щом се премести на друго място и заживее под друго име, ще трябва да скъса с всички и всичко, свързано с дотогавашния ѝ живот в Ню Йорк. Дори чека за поддръжката на апартамента можеше да бъде проследен, макар и подписан с чуждо име.

Всичко стана бързо и делово. Двама униформени полицаи я отведоха в патрулна кола, сякаш я водеха в участъка за разпит. Багажът ѝ отнесоха в подземния гараж, където чакаше камион без никакви отличителни белези. После я прехвърлиха в бронирана камионетка, която я отведе до така нареченото „Сигурно място“ — разпределителния център в района на Вашингтон.

Алиса в Страната на чудесата, мислеше си Лейси, докато скучаеше в ограниченото пространство, наблюдавайки как целият ѝ досегашен живот изчезва безследно. През онези седмици ѝ бяха назначили инструктор, с помощта на който създаваше новата си самоличност. Личността, която бе представлявала дотогава, вече не съществуваше. Спомените продължаваха да живеят в паметта ѝ, разбира се, но след известно време започна да се пита дали са истински. Можеше да се свързва с роднините си веднъж седмично от сигурни телефони, получаваше писма само по сигурни канали — иначе нямаше никакви други контакти. Абсолютно никакви. Нищо. Само смазваща самота.

Единствената реалност за нея беше новата ѝ самоличност. Инструкторът ѝ я бе завел до едно огледало.

— Погледни хубаво, Лейси. Виждаш ли тази жена? Всичко, което знаеш за нея, не е вярно. Просто я забрави. Забрави всичко за нея. Известно време ще ти бъде трудно — ще ти се струва, че играеш някаква игра, че е на ужким. Има една стара песен на Джери Вейл, в която всичко е казано много добре. Не мога да пея, но знам думите:

„Прави се, че въобще не я виждаш.

Късно е да избягаш.

Гледай някъде над нея...

Прави се, че въобще не я виждаш.“

Точно тогава Лейси беше избрала и бъдещото си име — Алис Карол, от името на Алиса от книгата „Алиса в Страната на чудесата“ и „Алиса в Огледалния свят“ на Луис Карол. Името напълно съответстваше на положението, в което се намираше.

Шумът от ремонта в апартамента до бившия апартамент на Хедър Ланди подразни слуха на Рик Паркър веднага щом излезе от асансьора в сградата на Пето авеню и 70-та улица. Коя, по дяволите, беше тази строителна организация, питаше се той, кипейки от яд. Специалисти по рушене ли?

Навън небето беше натежало от тъмни облаци. За вечерта синоптиците предсказваха буря. Но дори на слабата сивкава светлина, която влизаше през прозорците, можеше да се различи общият западнал вид на вестибюла и всекидневната на Хедър Ланди.

Рик подуши наоколо. Миришеше на застояло, сухо и прашно. Запаля лампите и видя дебелия слой прах, покрил масите, полиците и шкафовете и тихо изруга. Скапаният управител, каза си той. Негово задължение беше да се погрижи фирмата, която прави ремонт, да изолира напълно района на строителните работи. Рик вдигна слушалката на домофона и извика на портиера:

— Кажи на онзи негодник, домоуправителят, да се качи веднага горе. Моментално.

Тим Пауърс, едър и сърдечен добряк, беше домоуправител на 70-та Източна 13 от петнайсет години. Той много добре знаеше, че в отношенията между хазяин и квартирант, домоуправителят винаги попада между чука и наковалнята, но както философски казваше на жена си в края на поредния лош ден: „Щом жегата не ти понася, измитай се от кухнята“.

Тим бе готов да съчувства на сърдитите обитатели на кооперацията, които се оплакваха, че асансьорът е прекалено бавен, мивката капе, тоалетната тече или отоплението е неравномерно.

Застанал на вратата и слушайки тирадата на Рик Паркър, той реши, че през всичките години, в които се беше примирявал с какви ли не сърдити жалби, никога не се бе сблъсквал с почти ненормалната ярост, която фучеше насреща му сега. Беше достатъчно разумен, за да се сдържи да не каже на Рик къде точно да върви. Вярно, че беше само

един нахален младок, който се държеше за пешовете на баща си, но това не го правеше по-малко Паркър, а семейство Паркър бяха собственици на една от най-големите компании, управляващи недвижими имоти и сгради в Манхатън.

Гласът на Рик се повишаваше, а гневът му се засилваше все повече. Накрая, когато спря да си поеме дъх, Тим се възползва от шанса да се обади и той:

— Нека повикаме и онзи, който е отговорен за всичко това.

Той излезе в коридора и заудря по вратата на съседния апартамент.

— Чарли, излез за малко.

Вратата се отвори и ударите и трясъците се усилиха. Чарли Куин, с обрасло в сива четина лице, по джинси и размъкната блуза, излезе в коридора, помъкнал руло чертежи.

— Зает съм, Тим — каза той.

— Не си чак толкова — отвърна Пауърс. — И преди съм ти казвал да запечатваш всичко, когато ще срутваш стените. Господин Паркър, може би ще ни обясните защо сте така разстроен.

— Сега, след като полицията най-после освободи жилището — развика се отново Рик, — ще трябва да продадем апартамента от името на собственика. Кажете ми обаче как да доведе клиент при тази мръсотия? Очевидно не мога да го направя.

Той бутна Тим настрани, прекоси коридора и натисна звънеца на асансьора. Когато вратата зад него се затвори, домоуправителят и строителят се спогледаха.

— Прихванало го е нещо — безизразно отбеляза Пауърс. — Голям досадник.

— Може и да е досадник — тихо каза Куин, — но ми се вижда от ония типове, дето са готови на всичко.

Той въздъхна.

— Предложи му да извикаш фирма за почистване, Тим. Ние ще платим сметката.

Рик Паркър не беше толкова глупав, че да се прибере веднага в офиса. Не му се искаше да се вижда с баща си.

Не трябваше така да избухвам, кореше се той, макар да продължаваше да се тресе от яд. Януари е кофти месец в Ню Йорк, каза си той на ум.

Тъкмо влезе в Сентрал Парк и тръгна бързо по алеята за бегачи, когато един от тичащите се блъсна в него.

— Внимавай! — озъби му се Рик.

Бегачът даже не намали ход.

— По-спокойно, приятелю — извика му той през рамо.

По-спокойно! Разбира се, продължаваше мислено да си говори Рик. Старецът ме остави най-сетне да свърша нещо сам и онзи нахален инспектор реши да се появи точно тази сутрин.

Инспектор Слоун беше дошъл да зададе пак същите въпроси и да обсъдят пак същите теми.

— Когато ви се обади онзи човек, представил се за Къртис Колдуел, не ви ли хрумна да проверите в адвокатската кантора, за която Колдуел е твърдял, че работи? — попита той за стохияден път.

Рик мушна ръце в джобовете си и си спомни колко неубедително прозвуча отговорът му.

— Ние често работим с „Келър, Роланд и Смит“ — беше казал той. — Нашата фирма стопанисва техни сгради. Нямахме защо да се съмнявам в обаждането.

— Имате ли представа дали лицето е знаело, че няма да бъде проверено? Доколкото разбирам, „Паркър & Паркър“ по правило проверяват всичките си клиенти, за да се уверят, че хората, които водят в своите представителни жилища, са на достатъчно добро ниво.

Рик си спомни ужаса, който беше изпитал, когато баща му беше влязъл при тях, без да почука.

— Нали вече ви казах, че нямам представа откъде е знаел името на тази адвокатска кантора — отвърна за пореден път Рик.

Той подритна мръсната, заледена купчинка сняг на пътя. Дали полицията го подозираше, защото беше уредил срещата? Дали започваха да се съмняват, че такова телефонно обаждане въобще съществува?

Трябваше да измисля по-добра история, каза си той, подритвайки ядно замръзналата пръст. Но вече беше прекалено късно. Нямахме накъде да мърда, така че трябваше да си спасява задника.

Ключовата дума в тази програма е сигурността, мислеше си Лейси, докато се опитваше да започне писмо до майка си. За какво да пиша, питаше се тя. За времето не може. Ако взема да спомена, че е двайсет градуса под нулата, че е паднал рекорден снеговалеж и е натрупал шейсет и пет сантиметра сняг, това със сигурност ще ме издаде, че съм в Минесота. Предупредиха ме да не издавам подобна информация.

Не мога да пиша за работата си, защото засега нямам такава. Мога да кажа, че фалшивото ми свидетелство за раждане и карта за социална осигуровка са готови, така че вече мога поне да си търся работа. Сигурно мога да спомена, че имам шофьорска книжка и че моят съветник — помощник федерален шериф — ме заведе да си купя кола на старо.

Платиха я от програмата. Страхотно, нали? Разбира се, не мога да пиша, че помощник-шерифът се казва Джордж Свенсън и определено не мога да пиша на мама и на Кит, че си купих тригодишна кола — кафяво Бронко.

Вместо това тя написа:

„Съветникът ми е симпатичен. Има три вече поотраснали дъщери.“

Не, последното ще го махна, каза си тя. Прекалено уточняващо е.

„Съветникът ми е симпатичен. Много търпелив. Дойде да си избира мебели за мансардата.“

Прекалено уточняващо. Смени го с апартамент.

„Нали ме знаете. Не си падам много по стандартните мебели. Съветникът му реши да ми угоди и обиколихме няколко разпродажби, откъдето си купих няколко наистина прекрасни мебели втора употреба, така че поне имат някаква индивидуална физиономия. Старите му неща обаче страшно ми липсват. Предайте на Джей, че съм му много задължена, задето поддържа апартамента му от мое име.“

Това е достатъчно безопасно, каза си Лейси, и наистина съм много благодарна на Джей. Но се кълна, че ще му върна всяка стотинка.

Разрешено ѝ беше да се обажда вкъщи веднъж седмично по сигурен телефон. Последният път чу как Джей подканяше Кит да побърза. Сигурно е много неприятно да седиш и да чакаш да ти се обаждат в определен час, не можеше да го отрече. На нея обаче никой не можеше да ѝ се обажда.

„Разбирам, че децата са изкарали добре ваканцията. Много се радвам, че ръчичката на Бони вече е по-силна. Момчетата май не са доволни от почивката на ски. Кажим им, че съм достатъчно откачена, за да се опитам да карам сноуборд заедно с тях, когато се върна.“

Мамо, внимавай и се пази. Доколкото разбирам, двамата с Алекс добре се забавляват. Какво от това, че понякога те отегчава до смърт с приказките си? Струва ми се, че е свестен мъж. Няма да забравя колко много ми помогна онази нощ, когато оперираха Бони.

Обичам ви. Молете се по-скоро да открият и арестуват убиеца на Изабел Уеъринг, той да се съгласи да свидетелства и аз най-сетне да се отърва.“

Лейси се подписа отдолу, сгъна писмото и го пхна в плика. Помощник-шерифът Свенсън щеше да го пусне по сигурния канал за кореспонденция. Писмата до майка ѝ и до Кит, заедно с разговорите им

по телефона, смекчаваха до известна степен усещането ѝ за изолация. Но когато завършеше писмото и затвореше телефона, следваха най-тежките минути на депресия.

Хайде престани, мърмреше се тя. Стига си се самосъжелявала. Няма никакъв смисъл, пък и — слава богу! — празниците свършиха.

— Празниците бяха голямо изпитание — каза тя на глас и внезапно осъзна, че е започнала да си говори сама.

Опитала се беше някак да отпразнува Коледа, като отиде на коледната служба в църквата „Свети Олаф“, кръстена на името на норвежкия крал — воин. После вечеря в хотел „Северна звезда“.

Когато в църквата запяха „Адесте Фиделес“, от очите ѝ закапаха сълзи, защото се сети за последната Коледа, прекарана с баща ѝ. Отишли бяха заедно на служба в църквата „Свети Малахи“ в театралния квартал на Манхатън. Майка ѝ обичаше да казва, че от Джак Фаръл можело да стане голяма работа, ако беше избрал да стане певец, вместо музикант. Той действително имаше хубав глас. Лейси си спомни как онази нощ беше спряла да пее, за да се порадва на чистотата и топлотата, която той влагаше в коледната песен.

Когато свърши, той ѝ прошепна:

— Ех, Лейс, в латинския има нещо особено тържествено, нали?

По време на самотната вечеря от очите ѝ отново бликнаха сълзи — този път при спомена за майка ѝ, за Кит и Джей, за децата. Двете с майка ѝ винаги ходеха за Коледа у Кит, натоварени с подаръци за децата, които „Дядо Коледа е оставил у тях“.

Анди беше на десет години, но както и Тод на същата възраст, продължаваше да вярва. Бони беше само на четири и вече знаеше как стават нещата. Лейси изпрати подаръци на всички по сигурните канали, но това съвсем не беше същото като да си там, разбира се.

Опитвайки се да се наслади на вечерята, която си беше поръчала в „Северна звезда“, тя продължаваше да мисли за празничната трапеза у Кит, с искрящия над главите им уотърфордски полилей, отразяващ се в съдовете от венецианско стъкло.

Престани, скара се сама на себе си Лейси и пхна писмото в чекмеджето, откъдето щеше да го вземе помощник-шериф Свенсън.

Поради липса на друго занимание, тя бръкна в долното чекмедже на бюрото и извади копие на дневника на Хедър Ланди. Какво толкова се надяваше Изабел, че ще открия в него, запита се тя за

стотен път. Чела го беше толкова много, че сигурно можеше да го цитира дума по дума.

Някои от записките в дневника бяха в много близка последователност — писани бяха всеки ден и дори няколко пъти на ден. Други бяха доста разредени, през седмица, месец, дори през шест седмици. Като цяло дневникът отразяваше четирите години, които Хедър беше прекарала в Ню Йорк. Подробно беше описано как си е търсила жилище, как баща ѝ беше настоял да живее в Ийст Сайд. Очевидно предпочитанията на Хедър бяха към Уест Сайд: както пишеше самата тя „Не е толкова претъпкано и е пълно с живот“.

Пишеше за уроците си по пеене, за явяване на конкурси и за първата си роля в нюйоркска продукция — една възстановка на „Годеникът“. Написаното по този повод всеки път караше Лейси да се усмихва. Хедър завършваше разказа си с думите: „Джули Андрюс, пази се. Задава се Хедър Ланди“.

Пишеше подробно за представленията, които беше гледала, и преценките ѝ за постановките и за актьорската игра бяха разумни и доста зрели. Имаше интересни описания на някои от по-забележителните партита, на които беше ходила, повечето явно поради връзките на баща ѝ. Написаното по повод на мъжете, с които се срещаше, обаче, бяха удивително незрели. Лейси получи впечатлението, че Хедър е била държана доста строго както от майка си, така и от баща си чак до момента, в който бе решила да дойде в Ню Йорк — след двете години в колежа — и да се опита да направи кариера в театъра.

Личеше си, че е била близка и с двамата си родители. Пишеше за тях с любов и топлота, макар на няколко пъти да се оплакваше, че се налага да угоди на баща си.

Имаше и едно място, което я заинтригува още първия път, когато го прочете:

„Днес татко избухна и се скара на един от келнерите. Никога не го бях виждала така ядосан. Горкият келнер почти се разрева.

Сега разбирам какво е имала предвид мама, когато ме предупреждаваше за избухливия му характер и казваше, че

трябва да си помисля преди да му кажа, че съм решила да не живея в Ийст Сайд, когато се преместя в Ню Йорк. Направо ще ме убие, ако разбере колко е прав. Господи, колко глупаво постъпих!“

Какво ли беше накарало Хедър да напише тези думи? Не е било нещо много важно. Каквото и да е било, станало беше четири години преди смъртта ѝ и това беше единственият случай, в който се споменаваеше.

От последните няколко записки в дневника личеше, че Хедър е дълбоко обезпокоена. Няколко пъти споменаваеше, че се чувства „Хваната натясно. Не знаех какво да правя“. За разлика от останалите, тези няколко бележки бяха на листове без редове.

В написаното там нямаше нищо особено, но явно точно те бяха възбудили подозренията у Изабел Уеъринг. Но това можеше да се отнася до всичко — нова работа, нов приятел — абсолютно всичко, разсъждаваше Лейси, докато прибираше обратно страниците в чекмеджето. Господ ми е свидетел, че самата аз в момента съм „хваната натясно“.

Защото някой иска да те убие, прошепна един глас в главата ѝ.

Лейси затръшна чекмеджето с всичко сила. Престани! — скара се тя сама на себе си. Може би чаша чай ще ми помогне.

Направи си чай и го изпи на бавни глътки с надеждата да разсее тягостното, пропито със страх чувство на изолираност от света, което застрашаваше да я завладее изцяло.

От скука реши да пусне радиото. Обикновено минаваше безразборно през станциите, докато намери някаква музика, но сега радиото беше нагласено на средни вълни и някакъв глас тъкмо казваше:

— Здравейте, аз съм Том Линч, водещ през следващите четири часа по радио WCIV.

Том Линч!

Лейси остана толкова изумена, че забрави носталгията си. Направила бе списък на всички имена, които се споменаваха в дневника на Хедър Ланди. Том Линч беше сред тях — някакъв си журналист от друг град, по който Хедър си падала за известно време.

Дали беше същият? И ако е така, дали Лейси би могла да научи от него нещо повече за Хедър?

Струва си да опитам, реши тя.

Том Линч беше сърдечен човек, типичен представител на Средния запад. Отраснал в Северна Дакота, той беше от породата здравеняци, които смятат, че пет градуса под нулата е много свежо време и че само слабаците се оплакват от студа.

— Днес обаче са прави да се оплакват — усмихна се той на Мардж Питърсън, момичето на рецепцията в радио WCIV.

Мардж го изгледа с майчинска обич. Това момче правеше живота ѝ по-ведър, а откакто пое следобедното предаване явно оказваше подобно влияние на много хора в Минеаполис и Сейнт Пол. От нарасналото количество писма на почитатели, които минаваха през бюрото ѝ, ставаше ясно, че популярният трийсетгодишен водещ е на път да завоюва големи постижения в областта на радиото. Комбинацията му от новини, интервюта, коментар и доста безсрамно чувство за хумор привличаха широк кръг от различни по възраст слушатели. А само да го видят, казваше си тя, вдигайки поглед към светлите му лешникови очи, леко разрешената кестенява коса, топлата усмивка и привлекателно лице с не особено съразмерни черти... По телевизията също ще изглежда добре.

Мардж се радваше на успеха му, който беше успех и за радиото им, но разбираше, че това е нож с две остриета. Знаеше, че две други радиостанции са се опитали да им го отнемат, но той беше заявил, че преди да мисли за нова работа иска да направи WCIV най-слушаното радио в района. Ето че това е на път да стане и тогава ще го изгубим.

— Мардж, случило ли се е нещо? — попита Том със загрижен вид. — Нещо май те тревожи.

Тя се засмя и поклати глава.

— Няма нищо. В залата ли отиваш?

В края на предаването си днес следобед Линч беше казал на слушателите си, че след като и пингвин не би излязъл да тича в това време, той отива в залата на Туин Ситис и се надява да се види с част от тях там. Туин Ситис бяха негови спонсори.

— Къде другаде? Чао.

— Как се ориентирахте към нас, госпожице Карол? — попита Рут Уилкокс, докато Лейси попълваше формуляра за членство в спортната зала на Туин Ситис.

— От предаването на Том Линч — обясни Лейси.

Жената продължаваше да я гледа изпитателно и тя почувства, че трябва да поясни.

— От известно време се каня да се запиша в някоя спортна зала и понеже тук мога да опитам, преди да реша окончателно... — тя остави изречението си недовършено.

— Освен това ми е наблизко — завърши не особено убедително тя.

Поне ще се поупражнявам малко за постъпването на работа, ядосано си каза Лейси на ум.

Перспективата да попълва формуляр я стресна, понеже за пръв път щеше да използва новата си самоличност. Лесно беше да тренира със съветника си, помощник-шерифа Джордж Свенсън, но в действителност беше съвсем друго нещо.

Докато караше към спортната зала, мислено преговаряше подробностите: казва се Алис Карол, от Хартфорд, щата Кънектикът, завършила е Колдуел Колидж — заведението беше безопасно за споменаване, понеже вече беше затворено. Работила е като секретарка в лекарски кабинет в Хартфорд. Лекарят обаче се пенсионира по същото време, когато тя скъсала с приятеля си, така че просто решила да се премести. Избрала Минеаполис, защото като дете била идвала веднъж и градът страшно ѝ харесал. Баща ѝ починал, а майка ѝ се омъжила повторно и живеела в Лондон.

Но всичко това няма никакво значение в момента, каза си тя, докато бъркаше в чантата си за новата карта за социално осигуряване. Трябва да внимава, автоматично беше започнала да пише истинския си осигурителен номер, но се хвана навреме. Адресът ѝ: Ийст Енд авеню 11, Ню Йорк 10021 проблесна в съзнанието ѝ. Хенъпин авеню 1520, Минеаполис 55403. Банката ѝ: Чейс — не, Първа щатска. Занятие? Сложи чертичка в графата. Близки или роднини, които да бъдат известени при нужда: Свенсън ѝ беше дал фалшиво име, адрес и

телефон за подобни случаи. Ако потърсеха някой на този телефон, обаждането в крайна сметка щеше да стигне до него.

Стигна до графата „Предишни заболявания“. Някакви проблеми? Ами, да, каза си тя. Едва забележим белег на мястото, където един куршум одраска черепа ми. Рамене, които са винаги напрегнати, поради усещането, че някой ме следи и че някой ден, както си ходя по улицата, ще чуя стъпки зад себе си, ще побягна и...

— Затруднихте ли се? — бодро попита Уилкокс. — Да ви помогна с нещо?

В пристъп на параноя на Лейси ѝ се стори, че забелязва недоверие в погледа на жената отсреща.

Усетила е, че у мен има нещо фалшиво, кореше се мислено Лейси. Събра сили и се усмихна.

— Не, няма нищо.

Тя се подписа на формуляра и бутна листа към отсрещната страна на бюрото.

Уилкокс го разглежда.

— Идеално.

Отпред на пуловера ѝ имаше две котенца, които си играеха с кълбо прежда.

— Елате да ви покажа кое къде е.

Залата беше хубава и оборудвана с множество уреди, дълга пътечка за тичане, просторни зали за аеробика, голям басейн, сауна и приятно барче за безалкохолни напитки.

— Сутрин е много натоварено, а също и в часовете след работа — обясняваше Уилкокс. — А, ето го — прекъсна се тя сама.

Момичето извика нещо на широкоплещестия мъж, който се беше устремил към мъжката съблекалня.

— Том, ела за малко.

Мъжът се спря и се обърна, а госпожица Уилкокс усилено му замаха да дойде при тях. Само след миг тя вече ги запознаваше.

— Том Линч, да ти представя Алис Карол. Алис дойде при нас, защото те е чула по радиото — уведоми го госпожица Уилкокс.

Мъжът се усмихна приятно.

— Радвам се, че съм бил толкова убедителен. Много ми е приятно, Алис.

След бързо кимване и още една ослепителна усмивка той ги остави.

— Нали е много сладък? — попита Уилкокс. — Ако си нямах такова готино гадже... Няма значение. Проблемът е, че самотните жени понякога страшно много му налитат, непрекъснато го заговарят. Но когато е тук, тренира сериозно.

Полезни съвети, мислено отбеляза Лейси.

— Аз също — бодро отвърна тя, надявайки се, че звучи убедително.

Мона Фаръл седеше сама на една маса в известния нов ресторант „При Алекс“. Беше единайсет часът, а салонът и барът бяха все още пълни с посетители, излезли от театрите. Пианистът свиреше „Свободна мелодия“ и Мона внезапно почувства силна празнота. Тази мелодия беше от любимите на Джак.

Думите изплуваха в главата ѝ:

„Времето ще стори много...“

Мона се хващаше напоследък, че постоянно е на ръба на сълзите. О, Лейси, помисли тя, къде ли си сега?

— Е, изглежда вече мога да отделя малко време да поседна с една прелестна жена.

Мона се стресна и вдигна глава. Усмивката на Алекс Карбайн се размаза пред очите ѝ.

— Плачеш ли, Мона? — загрижено рече той.

— Не. Нищо ми няма.

Той седна срещу нея.

— Напротив, има нещо. Нещо конкретно, или просто така?

Тя се насили да се усмихне.

— Тази сутрин гледах CNN. Показаха някакво леко земетресение в Лос Анджелис. Всъщност не беше чак толкова леко. Една млада жена не могла да удържи волана и колата ѝ се обърна. Беше слаба и имаше тъмна коса. Показаха я как лежи на носилката.

Гласът на Мона затрепери.

— За миг си помислих, че е Лейси. Може и да е там, нали знаеш. Може да е навсякъде.

— Но не е била Лейси — успокои я Алекс.

— Не, разбира се, но съм в такова състояние, че като чуя за пожар, наводнение или земетресение веднага започвам да се безпокоя, че Лейси е там и е загинала.

Тя се опита да се усмихне.

— Даже на Кит ѝ омръзна да ме слуша. Онзи ден в планината Сноубърд паднала лавина и повлякла няколко скиори. За щастие, спасили всичките, но аз останах специално, за да чуя имената им. Лейси обича ските и като нищо би излязла да кара в някоя буря.

Тя се протегна за чашата с вино.

— Алекс, не бива да те затрупвам с всичко това.

Карбайн взе ръката ѝ в своята.

— Напротив, Мона. Когато говориш с Лейси, може би ще ѝ кажеш какво ти коства всичко това. Искам да кажа, ако имаше някаква представа къде се намира, щеше да ти е по-лесно да го понесеш.

— Не, не мога да направя такова нещо. Не бива да се издавам пред нея. На Лейси сигурно е още по-трудно. Аз имам късмет. При мен са Кит и семейството ѝ. И ти също. А тя е сам-самичка.

— Попитай я — настоятелно повтори Алекс. — И после не казвай на никого.

Той я потупа по ръката.

— Когато си измисляш приятел, мисли си за някой реален човек — поучаваше я помощник-шериф Свенсън. — Трябва да можеш да си го представиш как изглежда и как говори, така че ако се наложи да отговаряш на въпроси за него, да ти е по-лесно и да не се оплиташ. И помни, много е хитро да отговаряш на въпросите с въпроси.

Лейси си избра Рик Паркър за въображаем приятел, с когото е скъсала. С него можеше по-лесно да си представи, че скъсва, отколкото, че ѝ е гадже, но поне не ѝ беше трудно да се придържа към един постоянен образ.

Започна да ходи в спортната зала всеки ден, винаги късно следобед. Физическото усилие я караше да се чувства по-добре, пък и така се съсредоточаваше по-лесно. След като получи карта за социална осигуровка, можеше да започне да си търси работа, но помощник-шериф Свенсън ѝ обясни, че програмата не дава фалшиви препоръки.

— Как ще си намеря работа без препоръка? — попита тя.

— Можеш да започнеш работа като доброволец и да работиш без заплащане в продължение на две седмици. После виж дали няма да те вземат.

— Аз лично не бих взела на работа никого без препоръки — твърдо отвърна тя.

Ясно беше обаче, че ще трябва поне да опита. С изключение на спортната зала, нямаше никакъв контакт с хора. Когато човек е постоянно сам, времето минава много бавно, така че Лейси чувстваше как унинието я затиска като тежко одеяло. Дори ежеседмичният разговор с майка ѝ започваше да я плаши. Винаги завършваше по един и същ начин — майка ѝ се разплакваше, а Лейси едва се удържаше да не закреши от безпомощност.

През първите няколко дни, след като започна да ходи в спортната зала, се опита да завърже някакво приятелство с Рут Уилкокс. На нея първа изпробва историята за това как е попаднала в Минеаполис: майка ѝ се омъжила повторно и се преместила да живее в Лондон;

лекарят, при когото работела, се пенсионираше, а тя зарязала приятеля си. „Беше много избухлив и саркастичен“, обясняваше тя, мислейки си за Рик.

— Известен ми е този тип мъже — успокояваше я Уилкокс. — Но чакай аз да ти кажа нещо. Том Линч ме разпитваше за теб. Мисля, че те харесва.

Лейси много внимаваше да не покаже интереса си към Линч, но все пак беше положила основите на една планирана среща. Определила си беше да свършва с тичането, точно когато той започваше. Записа се в група по аеробика, която гледаше към пътеката за тичане и си избра място, откъдето той да я вижда, когато минава оттам. Понякога Том се отбиваше преди тръгване в барчето, за да изпие един плодов шейк или кафе. Тя започна да влиза в барчето няколко минути преди той да свърши обиколката си и винаги сядаше на маса за двама.

На втората седмица планът ѝ успя. Когато той влезе в барчето, тя седеше сама на една двойна маса, а всички останали маси бяха заети. Той се огледа и очите им се срещнаха. Стискайки палци, тя небрежно посочи с пръст към празното място.

Линч се поколеба малко, после се приближи.

Лейси беше преровила целия дневник на Хедър и беше извадила всяка забележка по негов адрес. За пръв път името на Том се появяваше преди около година и половина, когато Хедър го срещнала след едно представление.

„Най-готиният дойде с нас в «Баримор» да хапнем по един хамбургер. Том Линч, висок, много симпатичен, към трийсетгодишен, ако не се лъжа. Води собствено предаване в Сейнт Луис, но каза, че скоро щял да се мести в Минеаполис. Братовчед е на Кейт, затова беше на представлението снощи. Каза, че най-неприятното на живота извън Ню Йорк било, че не можеш да ходиш редовно на театър. Много си говорих с него. Каза, че искал

да остане няколко дни в Ню Йорк. Надявах се да ме покани да излезем, но къде този късмет?!“

Няколко месеца по-късно пишеше:

„Том Линч беше пак в Ню Йорк. Отидохме с няколко души да покараме ски в Стоу. Той е много печен. И симпатичен. Тъкмо с такъв мъж би искала да те види баба. Само че той не поглежда нито мен, нито другите момичета, пък и сега вече няма никакво значение.“

Три седмици по-късно Хедър беше загинала при въпросната злополука — ако въобще беше злополука. Докато преписваше бележките за него, Лейси се питаше дали Изабел или полицията са разговаряли с Линч за Хедър. И какво е имала предвид Хедър с думите: „Пък и сега вече няма никакво значение?“.

Дали е искала да каже, че Том Линч си има постоянна приятелка? Или означаваше, че самата Хедър е имала сериозна връзка?

Всичките тези мисли връхлетяха Лейси, докато Линч се настаняваше на масата срещу нея.

— Алис Карол, ако не се лъжа, нали — попита той с тон, който беше по-скоро утвърдителен, отколкото въпросителен.

— Да, а вие сте Том Линч.

— Така разправят. Разбрах, че сте отскоро в Минеаполис.

— Точно така.

Лейси се надяваше, че усмивката ѝ е достатъчно естествена.

Сега ще започне да задава въпроси, притеснено си каза тя. Това ще е първото ми сериозно изпитание.

Тя взе лъжичката и заразбърква кафето си, после осъзна, че едва ли много хора изпитват нужда да разбъркват черно кафе. Свенсън ѝ беше казал да отвръща на въпросите с въпроси.

— Оттук ли си, Том?

Знаеше, че не е, но ѝ се стори нормално да попита.

— Не, роден съм във Фарго, Северна Дакота. Недалеч оттук. Гледала ли си филма „Фарго“?

— Много ми хареса — усмихна се тя.

— И въпреки това реши да се преместиш тук? При нас за малко не го забраниха. Хората решиха, че са ги изкарали пълни селяндури.

Дори на нея ѝ прозвуча неубедително, когато се опита да обясни защо е дошла да живее в Минеаполис.

— Когато бях на шестнайсет, с майка ми бяхме тук на гости у приятели. Градът страшно ми хареса.

— Не вярвам да е било при време като сегашното.

— Не, беше през август.

— Сезонът на мухите?

Заяждаше се. Личеше си. Но когато лъжеш, всичко придобива по-друг смисъл. После я попита къде работи.

— Досега бях заета да уреждам жилището си и разни други неща — отвърна тя с мисълта, че това поне е истина. — Сега вече мога да започна да се оглеждам за работа.

— Каква?

— Ами преди поддържах застрахователната документация в един лекарски кабинет — обясни тя и бързо добави: — Но този път смятам да си намеря нещо по-различно.

— И правилно. Брат ми е лекар, попълването на документите за здравно осигуряване побърква цели три секретарки. При какъв лекар работеше?

— Педиатър.

Слава богу, че съм запомнила нещо от постоянните разкази на мама, така че поне да знам за какво говоря, каза си Лейси. Защо обаче въобще ми дойде на ум да спомена за застрахователна документация? Та аз не мога да различа един формуляр от друг!

И побърза да смени темата:

— Днес те слушах по радиото. Хареса ми интервюто ти с постановчика на миналогодишния концерт на групата „Чикаго“. Гледах го в Ню Йорк, преди да се преместя тук. Страшно ми хареса.

— Братовчедка ми Кейт участва в постановката на една пътуваща театрална труппа, която сега е в града — каза Линч.

Лейси забеляза замисления му поглед. Опитва се да реши дали да ме покани да го гледаме заедно. Дано го направи, помоли се тя. Братовчедка му Кейт е играла заедно с Хедър, тя ги е запознала.

— Утре е премиерата — продължи той. — Имам два билета.
Искаш ли да дойдеш?

През трите месеца след смъртта на Изабел, Джими Ланди се чувстваше като в друго измерение. Сякаш бяха анестезирали онази част от мозъка му, която управляваше чувствата. Цялата му мисловна енергия беше насочена към новото казино и хотел, които строеше в Атлантик сити. Разположен между Замъка на Тръмп и Морския клуб на Хара, хотелът беше специално проектиран да засенчи и двете — великолепна блестяща сграда, която приличаше на изящна бяла кутийка за скъпоценности, със заоблени кулички и златен покрив.

Застанал във фоайето на новото здание, той наблюдаваше последните приготовления за откриването, което беше определено за следващата седмица.

Успях, каза си той! Наистина успях!

Разстилаха килимите, окачваха картини и завеси, в бара складираха камари каси с напитки. Изключително важно беше да засенчат всички околни заведения, а те да изпъкнат, да блеснат с нещо особено. Уличното хлапе, израснало в манхатънския квартал Уест Сайд, изпаднало от училище на тринайсет години и тръгнало на работа като мияч на чинии в клуб „Щъркел“, беше стигнало върха и щеше за пореден път да натрие носа на другите.

Джими помнеше как навремето, щом вратата на кухнята се откряне малко, той винаги надничаше да зърне знаменитостите в салона на ресторанта. Тогава всички гости имаха собствен неповторим блясък — не само звездите, а всички посетители. Никой не би си и помислил да се появи омачкан, сякаш е спал с дрехите си.

Репортерите също бяха там всяка вечер и всеки си имаше собствена маса. Уолтър Уинчъл, Джими Ван Хорн, Дороти Килгалън. Килгалън! Боже мой, как само ѝ се подмазваха. Нейната рубрика в „Джърнъл Америкън“ беше задължително четиво — всеки се натискаше да го опишат в положителна светлина.

Изучавах ги, спомняше си Джими, докато стоеше във фоайето, където гъмжеше от работници, и научих всичко, което трябваше да

знам за бизнеса в кухнята. Ако някой готвач отсъстваше, спокойно можех да го заместя. Изкатерил се беше с много труд по цялата стълбица, започна от помощник-келнер, после стана келнер, после оберкелнер. На трийсет години Джими Ланди вече беше готов да отвори собствен ресторант. Научи как трябва да се държи със знаменитостите, как да ги ласкае, без да унижава собственото си достойнство, как да им се кланя, но така, че те да ликуват, когато им кимне за поздрав или одобрение.

Освен това се научих как да се държа със служителите си, продължаваше пътуването си в спомените той — твърдо, но справедливо. На никого не съм дал възможност повторно да ми погоди един и същ гаден номер. Никога.

Той одобрително проследи с поглед как един от хората му смъмри работника, който постилаше килимите, задето е оставил инструментите си върху махагоновия плот на гишето за резервации. През широката врата с прозрачни стъкла се виждаха игралните маси в казиното. Той влезе в обширното помещение. До стената вдясно блестяха ротативките, които сякаш умоляваха човек да ги опита.

Скоро и това ще стане, каза си той. Още една седмица и, ако е рекъл Господ, на опашка ще чакат, за да си опитат късмета.

Някой сложи ръка на рамото му.

— Добре изглежда, нали, Джими?

— Добра работа свърши, Стийв. Ще отворим навреме и всичко ще е готово.

Стиви Абът се засмя.

— Добра работа ли? Жестока работа свърших. Но ти го измисли. Аз съм само изпълнител, който движи всичко. Но и аз исках да е готово навреме. Нямам никакво желание бояджиите да мажат наоколо по време на официалното откриване. Всичко ще е готово. — Той се обърна пак към Ланди. — Двамата със Синтия се връщаме в Ню Йорк. Ще дойдеш ли?

— Не. Искане ми се да се завъртя тук още малко. Но когато стигнеш там, ще се обадиш ли на един човек?

— Разбира се.

— Нали познаваш човека, който прави стенописите?

— Гюс Себастиани?

— Точно така. Художникът. Свържи се с него колкото може по-скоро и му кажи да заличи Хедър от картините.

— Джими, сигурен ли си? — Стиви Абът изглежда партньора си изненадано. — Може би един ден ще съжаляваш.

— Няма да съжалявам. Време е да се направи.

Той се врътна рязко на другата страна.

— Е, вече трябва да тръгваш.

Ланди изчака няколко минути, после отиде до асансьора и натисна най-горното копче. Преди да си тръгне, искаше да мине още веднъж през пиано бара.

Салонът представляваше уютно ъглово помещение с обли прозорци, от които се откриваше изглед към океана. Стените бяха боядисани в топли тъмносини нюанси и бяха осеяни със сребърни петолиния и ноти от популярни песни, пръснати на фона на леки облачета. Джими лично беше избрал песните. Бяха от любимите на Хедър.

Тя искаше да го наречем „Заведението на Хедър“, спомни си той. Шегуваше се. Всъщност, само наполовина се шегуваше, с полуусмивка се поправи Джими.

А то наистина е заведението на Хедър, огледа се наоколо той. Нейното име ще бъде на вратата, нейната музика ще е по стените. Тя ще бъде част от него, точно както искаше, но не както в ресторанта, където постоянно ще трябва да гледам образа ѝ.

Трябва вече да обърна гръб на всичко това!

Без да може да си намери място, той закричи из салона и отиде до прозореца. Далеч отдолу, точно над хоризонта, полумесецът проблясваше върху развълнуваните води.

Хедър!

Изабел!

И двете вече ги нямаше на този свят. Кой знае защо Ланди се сещаше все по-често за Изабел. Преди да умре тя беше накарала онова момиче, агентката по недвижими имоти, да ѝ се закълне, че ще му предаде дневника на Хедър. Как се казваше? Трейси? Не. Лейси. Лейси Фаръл. Той се радваше, че дневникът е при него, но какво толкова важно имаше там? Веднага след като го получи, полицаите бяха поискали да го вземат, за да го сравнят с оригинала.

Даде им го, макар и неохотно. Вечерта, след като Лейси Фаръл му го предаде, той успя да му хвърли един поглед. Но продължаваше да е все така озадачен. Какво очакваше Изабел, че ще открие в него? Беше се напил, преди да го прочете. Твърде мъчително беше да гледа почерка на дъщеря си, да чете нейните описания за нещата, които бяха правили заедно. Разбира се, пишеше и колко много се тревожи за него.

Баба, мислено изрече Джими.

За пръв и последен път ме нарече „татко“, когато мислеше, че съм ѝ сърдит.

По ирония на съдбата Изабел, която във всичко откриваше някакъв заговор, беше станала случайна жертва на мошеник, вмъкнал се в жилището като евентуален купувач, само за да се върне да го обере. Това беше една от най-старите игри на света и Изабел беше паднала невинна жертва. Просто се беше озовала на неподходящо място в неподходящ момент.

Дали наистина е било така, чудеше се Джими Ланди, неспособен да се отърси от последните остатъци съмнение. Дали наистина не съществуваше някакъв шанс Изабел да е била права и смъртта на Хедър да не е била чиста злополука? Три дни преди смъртта на Изабел една репортерка от „Уошингтън Поуст“ писа, че майката на Хедър Ланди, Изабел Уеъринг, бивша кралица на красотата, „може би е попаднала на някаква следа, подозирайки, че смъртта на младата актриса не е плод на случайността“.

Полицията разпита репортерката и тя си призна, че е срещнала случайно Изабел и имала възможност да чуе теориите за смъртта на дъщеря ѝ. Що се отнася до статията, предположението, че Изабел Уеъринг разполагала с доказателства, било изцяло измислица на авторката.

Дали смъртта на Изабел се дължи на тази улика, продължаваше да се пита Джими Ланди. Дали не е обезпокоила някого?

Това бяха въпросите, които Джими избягваше досега. Ако са убили Изабел, за да ѝ запушат устата, тогава някой нарочно беше причинил смъртта на Хедър в горящата кола на дъното на онова дере.

Миналата седмица полицията беше освободила жилището ѝ и той се обади в агенцията по недвижими имоти, за да им каже да го продадат. На тази история трябва да се сложи край. Ще наеме частен

детектив, за да провери дали полицаите не са пропуснали нещо. Ще трябва да поговори и с Лейси Фаръл.

Чукането най-сетне достигна до слуха му. Той се огледа. Време беше да си върви. С тежки стъпки прекоси стаята и излезе в коридора. Затвори тежките махагонови врати и се отдръпна да ги огледа. Художникът беше проектирал златните букви, които щяха да стоят на вратата. Надписът трябваше да е готов след един-два дни.

„При Хедър“, това гласеше надписът, момичето на *баба*, замисли се отново Джими. Ако открия, че някой нарочно ти е причинил зло, момичето ми, ще го убия със собствените си ръце. Кълна ти се.

Време беше да се обади вкъщи, събитие, за което Лейси копнееше и от което същевременно се ужасяваше. Този път мястото на осигурената телефонна връзка беше стая в мотел.

— Никога на едно и също място — каза тя, след като Джордж Свенсън отвори вратата в отговор на почукването ѝ.

— Точно така — съгласи се той. — Линията е готова. Ще набера номера. А сега, спомни си всичко, което съм те учил, Алис.

Той винаги я наричаше Алис.

— Помня всяка дума.

И тя изпя наизустеното.

— Дори назоваването на супермаркет може да издаде местонахождението ми. Ако спомена за спортната зала, в никакъв случай да не казвам, че се нарича „Туин Ситис“. Да не говоря за времето. Засега не ходя на работа, така че поне това е безопасна тема. Говори за това.

Тя прехапа долната си устна.

— Извинявай, Джордж — виновно рече тя. — Нервите ми не издържат преди тия разговори.

Ъгловатото му лице изразяваше разбиране и съчувствие.

— Ще те свържа и ще изляза да се поразходя навън — каза той. — За около половин час.

— Чудесно.

Той кимна и вдигна слушалката. Лейси почувства как дланите ѝ се навлажняват. След миг чу как вратата щракна зад гърба му, точно когато тя каза:

— Здравсти, мамо. Как сте?

Днес разговорът беше още по-труден от обикновено. Кит и Джей ги нямаше.

— Наложил се да отидат на някакъв коктейл — обясни майка ѝ. — Кит ти изпраща много поздравя. Момчетата са добре. Тази година и

двамата са в хоккейния отбор на училището. Да можеше само да ги видиш как карат кьнки, Лейси. Сърцето ми се свива, като ги гледам.

Аз съм ги учила, помисли си Лейси. Едва ходеха, когато им купих кьнки.

— Обаче Бони ни създава тревоги — добави майка ѝ. — Още е бледичка. Кит я води на физиотерапия три пъти седмично, а аз се занимавам с нея през почивните дни. Но ти много ѝ липсваш. Страшно много. Мисли си, че се криеш, защото някой може да те убие.

Откъде ѝ е хрумнала тази мисъл, зачуди се Лейси. Боже мили, кой е пуснал тази муха в главата на детето?

Майка ѝ отговори на незададения въпрос.

— Сигурно е чула Джей да разправя нещо на Кит. Знам, че понякога Джей те дразни, но честно казано, Лейси, от негова страна е много мило, че ти поддържа жилището и ти изплаща осигуровките. От Алекс научих също, че Джей е получил голяма поръчка — да оборудва казиното и хотела на Джими Ланди в Атлантик сити. Доколкото знам, той се безпокои, че Джими Ланди може да разбере, че ти е роднина и да отмени поръчката. Алекс каза, че Джими се чувствал ужасно покрай нещастieto с бившата му жена, а Джей се страхува, че може да започне да обвинява теб за смъртта ѝ. Нали разбираш, задето си довела онзи мъж в апартамента без предварително да го провериш.

Много жалко, че не убиха и мен заедно с Изабел, горчиво си помисли Лейси.

Опитвайки се да звучи весело, тя разказа на майка си, че е започнала да ходи редовно в една спортна зала и че заниманията там ѝ доставят голямо удоволствие.

— Добре съм, наистина — продължи тя. — Пък и това положение няма да трае дълго, обещавам ти. Казаха ми, че когато арестуват мъжа, когото трябва да идентифицирам, ще го убедят да даде показания в полза на държавата, вместо да отиде в затвора. Веднага щом постигнат споразумение с него, ще бъде свободна. Онзи, когото той ще натопи, ще преследва него, а не мен. Трябва само да се молим това да стане скоро. Нали, мамо?

С ужас обаче установи, че от другата страна се чуват хлипания.

— Лейси, това положение никак не ми харесва — нареждаше Мона Фаръл. — Всеки път, когато чуя за злополука с млада жена, съм

сигурна, че става дума за теб. Трябва да ми кажеш къде си. Наистина трябва.

— Мамо!

— Моля ти се, Лейси!

— Ако ти кажа, трябва на всяка цена да си остане между нас. Не бива да казваш на никого. Не бива да казваш дори на Кит.

— Разбира се, скъпа.

— Мамо, да знаеш — ако разберат, че съм ти казала, ще ме изхвърлят от програмата, ще ме лишат от всякаква защита.

— Но аз трябва да знам.

Лейси гледаше през прозореца. Оттам се виждаше едрата фигура на Джордж Свенсън, който се задаваше по стъпалата.

— Мамо — прошепна тя, — в Минеаполис съм.

Вратата се отвори.

— Трябва да свършваме, мамо. Ще се чуем пак следващата седмица. Целуни всички от мен. Обичам те. Чао.

— Всичко наред ли е? — попита Свенсън.

— Разбира се — отвърна Лейси. Стомахът ѝ се свиваше при мисълта, че току-що бе допуснала ужасна грешка.

21

Ресторантът на Ланди на 56-та Западна улица гъмжеше от хора — бляскавата тълпа беше излязла току-що от театрите. Стиви Абът играеше ролята на домакин, ходеше от маса на маса, поздравяваше гостите и приветстваше новодошлите. Там беше и бившият нюйоркски кмет Ед Кох.

— Новото ти телевизионно шоу е страхотно, Ед — каза Стиви, докосвайки леко Кох по рамото.

Кох грейна от удоволствие.

— Колко души получават толкова пари затова, че работят като съдии в нищо и никакъв съд?

— Заслужил си всяка стотинка.

Стиви спря до една маса, начело на която седеше Кала Робинс, легендарната комедийна актриса, която бяха убедили да играе в една нова бродуейска постановка, въпреки че беше преустановила кариерата си в театъра.

— Кала, разправят, че си великолепна.

— Истината е, че след Рекс Харисън в „Моята прекрасна лейди“ никой не се е преструвал, че пее така добре. Но на публиката изглежда й харесва. В това няма нищо лошо, нали?

Абът се засмя с очи и се наведе да я целуне по бузата.

— Абсолютно нищо.

Той направи знак на главния келнер, който се навърташе наблизко.

— Нали знаете кое е любимото бренди на госпожа Робинс.

— Пак ми отиде спечеленото — разсмя се Кала Робинс. — Благодаря ти, Стиви. Винаги знаеш как да поласкаеш една дама.

— Старая се — отвърна с усмивка Стиви.

— Чувам, че новото казино щяло да удари всички в земята — намеси се кавалерът на Робинс, изтъкнат бизнесмен.

— Правилно сте чули — съгласи се Стиви. — Невероятно заведение.

— Разправят, че Джими щял да го остави на теб да го ръководиш — добави мъжът.

— Положението е следното — твърдо заяви Стиви. — По принцип Джими е собственикът. Джими командва. Това е положението и такова ще си остане. Не го забравяйте. Мен поне той не ме оставя да го забравя.

С ъгълчето на окото си той зърна Джими, който влизаше в ресторанта и му махна с ръка.

Джими дойде при тях и на лицето му разцъфна широка усмивка в чест на Кала.

— Кой е шефът в Атлантик сити, Джими? — попита тя. — Стиви разправя, че си бил ти.

— Стиви е прав — усмихнато отвърна Джими. — Затова се разбираме така добре с него.

Докато се отдалечаваха от масата на Робинс, Ланди попита:

— Успя ли да ми уредиш да вечерям с госпожица Фаръл?

Абът сви рамене.

— Не мога да се свържа с нея, Джими. Напуснала е работата си, а телефонът ѝ е прекъснат. Сигурно е заминала някъде да си откъхне.

Лицето на Джими помръкна.

— Не може да е заминала много далеч. Нали е свидетел по делото. Само тя може да разпознае убиеца на Изабел, когато го заловят. Инспекторът от полицията, който взе дневника на Хедър, трябва да знае къде е тя.

— Искаш ли да говоря с него?

— Не, аз ще го направя. Я виж кой бил тук!

Внушителната фигура на Ричард Дж. Паркър изпълваше входа на ресторанта.

— Жена му има рожден ден — обясни Стиви. — Запазили са маса за трима. Затова и жена му е с него този път.

А непрокопсаният му син допълва картинката на щастливото семейство, мислено отбеляза Джими, докато крачеше бързо през фойето, за да ги приветства с топла усмивка.

Паркър старши редовно водеше клиентите си на вечеря, което беше единствената причина Джими да не е забранил отдавна на сина му Рик Паркър да стъпва в ресторанта. Миналия месец се напи и взе да вдига шум из бара, така че се наложи да го натоварят на такси и да го

изпратят вкъщи. На няколко пъти, когато идваше да вечеря в ресторанта, Джими го забелязваше, че е друсан.

Ричард Паркър се здрависа сърдечно с Джими.

— Няма по-празнично място, където да заведе Присила, нали така, Ланди?

Присила Паркър се усмихна плахо на Ланди и веднага погледна съпруга си, за да потърси одобрението му.

Джими знаеше, че Паркър старши не само изневерява на жена си, но също така доста я тормози.

Рик Паркър кимна небрежно с глава.

— Здравсти, Джими — каза той с пренебрежителна усмивка.

Аристократът благоволява да поздрави простия кръчмар, мислено прокоментира Джими. Ако не беше баща му, този боклук няма да го вземат и за чистач на тоалетни.

С широка усмивка Джими лично отведе гостите до масата им. Присила Паркър седна и се огледа.

— Какъв прекрасен салон, Джими — рече тя. — Но нещо сякаш е променено. Какво точно? О, сега виждам. Рисунките на Хедър ги няма.

— Реших, че е време да ги махна — кратко отвърна Джими.

Той се обърна рязко и се отдалечи, така че не успя да види сърдития поглед, който Паркър старши хвърли на сина си, нито начина, по който Рик Паркър се загледа в стенописа, където беше изобразен Мостът на въздишките, откъдето беше заличен образът на Хедър.

И още по-добре.

От четири месеца насам Лейси за пръв път имаше повод да се облече официално.

Не съм си взела никакви официални дрехи, мислено отбеляза тя, докато ровеше из гардероба си за нещо, което би могла да облече за вечеря навън.

Не си взех много неща, понеже мислех, че скоро Колдуел, или както му е там истинското име, ще бъде заловен и принуден да свидетелства в полза на държавата, а аз ще съм се върнала към нормалния си начин на живот.

Заради този начин на мислене все си патя, напомни си тя, докато вадеше дългата вълнена черна пола и вечерния пуловер, които си беше купила миналата пролет на сезонна разпродажба за зимни дрехи на Сакс Пето авеню, и които така и не успя да облече в Ню Йорк.

— Добре изглеждаш, Алис — каза си тя на глас няколко минути по-късно, докато се изучаваше в огледалото. Дори на разпродажбени цени полата и пуловерът бяха прекалено разточителна покупка. Но пък си струваше, реши тя. Ненатрапчивата елегантност на дрехите повдигаше самочувствието ѝ. Наистина имаш нужда от повишаване на настроението, мислеше си Лейси, докато ровеше из кутията си с накити, където държеше обичите си и бабината перлена огърлица.

Точно в шест и трийсет Том Линч позвъни по домофона от фойейето и Лейси отвори вратата на апартамента, за да го посрещне. Когато той излезе от асансьора и се запъти по коридора, върху лицето му се изписа нескрито възхищение, което я поласка.

— Алис, прекрасно изглеждаш — каза той.

— Благодаря. Ти също изглеждаш страхотно. Заповядай...

Така и не успя да довърши „влез“. Вратата на асансьора се отвори отново. Дали някой не беше проследил Том догоре? Тя го дръпна за ръката и го вкара вътре, след което пусна резето.

— Алис, какво има?

Тя се насили да се засмее, макар да знаеше, че ефектът няма да е особено добър.

— Много глупаво — заекна тя. — Преди два часа на вратата позвъни някакъв доставчик. Сбъркал бил етажа. Само че на мен миналата година ми обраха жилището... в Хартфорд — добави набързо тя. — После, когато вратата на асансьора се отвори отново зад теб и... и... изглежда още не мога да се успокоя — завърши неубедително тя.

Няма никакъв доставчик, каза си тя. А жилището ми наистина го обраха, само че не в Хартфорд. И не само че не мога да се успокоя, ами направо умирам от ужас, когато тази проклета врата на асансьора се отвори, защото всеки път очаквам да се появи Колдуел.

— Разбирам защо си толкова нервна — сериозно отвърна Том. — Когато бях в Амхърст, често ходех на гости у едни приятели в Хартфорд. Ти къде точно живееше там, Алис?

— О, на Лейкуд драйв.

Лейси извика в съзнанието си спомена за снимките на голямата жилищна сграда, които беше изучавала като част от инструктажа в разпределителния център и се молеше наум Том Линч да не каже, че и неговите познати живеят там.

— Не го знам — поклати бавно глава той. После се огледа и каза: — Харесва ми как си наредила жилището си.

Жилището наистина беше придобило по-удобен и омекотен вид. Боядисала беше стените в слонова кост и после се беше постарала да ги направи достатъчно грапави, за да им придаде по-топъл и обитаем вид. Килимът, който беше купила от разпродажбата в един гараж, беше машинно тъкано копие на килим тип „Челси“ и имаше приятно употребяван вид. Гарнитурата от тъмносино кадифено канапе в комплект с двойно кресло имаше леко износен, но достатъчно хубав и удобен вид. Малката масичка, за която беше дала дваисет долара, беше тапицирана с нацърбена кожа, но имаше извити крака стил „Риджънси“. Беше точно копие на масичката, с която беше отраснала и това ѝ вдъхваше допълнително усещане за уют. Полиците до телевизора бяха отрупани с книги и разни джунджурии, които си беше купила по разпродажбите.

Лейси тъкмо понечи да обяснява колко обича да пазарува стари мебели, но се спря навреме. Повечето хора не обзавеждат изцяло

жилището си с вещи, купени по разпродажби. Не, каза си тя, повечето хора се местят заедно мебелите си. Реши, че ще е по-добре просто да благодари на Том за комплимента и се зарадва, че той ѝ предложи да тръгнат веднага.

Тази вечер се държи по-различно, каза си тя един час по-късно, когато двамата се бяха настанили удобно, пийваха вино и похапваха пица. В спортната зала Том се държеше много сърдечно, но резервирано и тя прие, че решението му да я покани на премиерата е било плод на моментно решение.

Сега, когато двамата бяха заедно, тя придоби усещане за едно много по-интересно и приятно присъствие. За пръв път след смъртта на Изабел Лейси осъзна, че наистина се забавлява. Том Линч с охота отговаряше на въпросите, които му задаваше.

— Отраснал съм в Северна Дакота — обясняваше той. — Вече ти казах. Но след колежа въобще не съм живял там. Веднага се преместих в Ню Йорк — надявах се да направя голям удар в радиобизнеса. Това, разбира се, не стана и един много мъдър човек ми каза, че най-добрият начин да го постигна, е да започна в някоя по-малка радиостанция, да си изградя име там и после постепенно да се изкатеря на по-високи места. Така че през последните девет години съм работил в Де Мойн, Сиатъл, Сейнт Луис, а сега съм тук.

— И все в радиото ли? — попита Лейси.

Линч се усмихна.

— Вечният въпрос. Защо не опитам в телевизията? Искях да си направя мое собствено предаване, да разработя нова радиопрограмна схема, да видя кое се получава и кое не. Вече съм научил доста неща и наскоро за мен се интересуваха от една много добра кабелна телевизионна станция в Ню Йорк, но мисля, че още ми е рано да предприемам такава стъпка.

— Лари Кинг е започнал в радиото — отбеляза Лейси. — Явно се е справил добре с прехода в телевизията.

— Е, ето ме и мен, следващият Лари Кинг.

Двамата си бяха поръчали една малка пица. Линч хвърли поглед към последното парче и понечи да го прехвърли в нейната чиния.

— Ти го изяж — възпротиви се Лейси.

— Не ми се яде повече...

— Направо ти текат лигите за него.

Двамата се разсмяха весело и няколко минути по-късно, когато излязоха от ресторанта и пресякоха улицата, за да влязат в театъра, той я хвана за лакътя.

— Внимавай — предупреди я той. — Наоколо е пълно с опасни заледени места.

Ако знаеше само, че целият ми живот в момента е изпълнен с опасни заледени места, мислено си каза тя.

За трети път гледаше постановка на „Кралят и аз“. Последният път беше по време на първата ѝ година в колежа. Гледала го беше на Бродуей, когато баща ѝ свиреше в оркестъра.

Иска ми се ти да свиреше и тази вечер, Джак Фаръл, каза си тя. Когато оркестърът започна, тя усети, че в очите ѝ напират сълзи и се насили да ги спре.

— Добре ли си, Алис? — тихичко попита Том.

— Добре съм.

Как успя да усети, че съм разстроена, зачуди се тя. Да не е екстрасенс? Надявам се, че не е, каза си Лейси.

Братовчедката на Том, Кейт Ноулс, играеше ролята на Тъптийм, робинята, която се опитва да избяга от двореца. Беше добра актриса с невероятен глас. Трябва да е на моите години, може би малко по-млада, мислено отбеляза Лейси.

По време на антракта не престана да я хвали пред Том. После попита:

— Тя с нас ли ще пътува до празненството след това?

— Не. Ще пътува с останалата част от трупата. Ще се видим направо там.

Едва ли ще успея да се добера до нея, загрижено си каза Лейси.

Кейт и другите водещи актьори не бяха единствените звезди на празненството. Том Линч също постоянно беше заобиколен от хора. Лейси се измъкна за малко, за да смени бялото вино, което държеше, с газирана вода, но после не се върна при Том — видя, че е зает с една от

привлекателните млади актриси от трупата. Момичето явно беше запленило от него и говореше нещо много оживено.

Не я виня, помисли си Лейси. Той е хубав, умен и приятен. Хедър Ланди също си е падала по него, макар втория път да споменаваше, че явно той или тя си има някой друг.

Отпивайки от газираната си вода, тя отиде до прозореца. Празненството беше в голяма къща в Уейзата, определено скъп квартал на двайсет минути от центъра на Минеаполис. Добре осветеното имение беше на брега на езерото Минетонка. От мястото си до прозореца Лейси виждаше заледеното езеро отвъд заснежената морава. В един момент осъзна, че механично оглежда подробностите с околото на агент по недвижими имоти — великолепно разположение, чудесното изпълнение на строителните детайли в осемдесетгодишната сграда. Такива неща вече не се срещат нито в областта на проектирането, нито на строителството в по-новите къщи — независимо от цената, размишляваше тя, докато оглеждаше просторния салон, побрал близо сто души, без да има вид на претъпкан.

За миг ѝ стана мъчно за офиса ѝ в Ню Йорк, за работата ѝ с клиентите, за съчетаването на имоти и клиенти, за тръпката при сключването на сделка.

Искам да се прибера у дома, замечтано си каза тя.

Уендъл Удс, домакин на празненството, застана до нея.

— Вие сте госпожица Карол, нали?

Той беше внушителен мъж на около шейсет години със стоманеносиви коси.

Сега ще ме попита откъде съм, каза си Лейси.

Така и стана и тя се надяваше, че звучи убедително, докато рецитираше добре заучената версия за миналото ѝ в Хартфорд.

— Сега вече съм се настанила достатъчно добре и съм готова да започна да си търся работа — каза тя.

— Каква работа търсите? — попита той.

— Не ми се ще да се връщам отново в лекарски кабинет — отвърна тя. — Винаги съм искала да опитам работа в агенция по недвижими имоти.

— Но там доходите са главно от комисионни, нали знаете? Освен това ще трябва специално да разучите района.

— Това ми е ясно, господин Удс — отвърна Лейси. — Аз се уча бързо — добави тя с усмивка.

Сега ще ме свърже с някого, каза си тя. Сигурна съм.

Удс извади писалка и визитна картичка.

— Кажете ми телефонния си номер — каза той. — Ще го предам на една от моите клиентки. Милисънт Ройс има малка агенция в Едина, а нейната помощничка тъкмо я остави, защото ще си има бебе. Може би двете с нея ще се сработите.

Лейси с радост му каза телефонния си номер.

Ще бъда препоръчана от управителя на банка и при това съм нова в областта на недвижимите имоти, каза си тя. Ако Милисънт Ройс пожелае да се срещне с мен, може и да не ми поиска други препоръки за работа.

Когато Удс се обърна да поговори с друг гостенин, Лейси се огледа из стаята. Забеляза, че Кейт Ноулс е останала за секунда сама и моментално си проправи път към нея.

— Чудесна бяхте — обърна се тя към нея. — Гледала съм три различни постановки на „Кралят и аз“, но вашата интерпретация на Тъптийм беше великолепна.

— Виждам, че двете вече сте се запознали — присъедини се Том Линч към тях. — Извинявай, Алис — заоправдава се той, — но ме нападнаха. Нямах намерение да те оставям сама толкова дълго.

— Не се тревожи, получи се много добре — обясни тя.

Добре не можеш да си представиш колко добре се получи, добави си тя на ум.

— Том, отдавна се надявах, че ще ми падне случай да ти дойда на гости — обади се братовчедката на Том. — Но тук вече стана досадно. Хайде да отидем някъде другаде да изпием по чаша кафе.

Кейт Ноулс се усмихна на Лейси.

— Твоята приятелка тъкмо ми разказваше колко съм била добра — добави тя. — Искане ми се да я послушам още.

Лейси погледна часовника си. Беше един и половина. Не й се искаше да стои будна цяла нощ и затова предложи да отидат у тях. Докато караха обратно към Минеаполис, тя настоя Кейт да седне отпред с Том. Сигурна беше, че няма да останат дълго в квартирата ѝ, а така поне по пътя можеха да обменят информация за роднините.

Как да отворя дума за Хедър Ланди, без да бъде прекалено очевидно, питаше се тя, като знаеше, че Кейт е в града само една седмица.

— Тази сутрин опекох сладки — каза Лейси и остави чинията на масичката. — Опитайте ги, но на ваша отговорност. Не съм правила сладки от гимназията.

След като сипа кафето, тя се опита да отклони разговора така, че да спомене Хедър. Хедър пишеше в дневника си, че е срещнала Том Линч след някакво представление. Но ако кажа, че съм гледала постановката, би трябвало да си спомням и участието на Кейт, усилено размишляваше Лейси.

— Преди година и половина бях в Ню Йорк и гледах една нова възстановка на „Годеникът“. В програмата прочетох тази вечер, че и ти си участвала в нея.

— Сигурно си я гледала, когато бях болна от грип — отвърна Кейт. — Една седмица отсъствах.

Лейси се постара да прозвучи ненагласено.

— В главната роля играеше една млада актриса с много хубав глас. Не мога да си спомня името ѝ.

— Хедър Ланди — веднага се обади Кейт Ноулс и се обърна към братовчед си.

— Том, нали я помниш? Тя си падаше по теб. Хедър загина при автомобилна катастрофа — обясни тя и поклати глава. — Много жалко за нея.

— Как е станало? — попита Лейси.

— О, прибирала се у дома от една хижа в Стоу и изхвърчала от пътя. Майка ѝ, горката жена, не може да го понесе. Идва в театъра да говори с нас, търсеше някаква допълнителна причина за инцидента. Казваше, че Хедър била разтревожена точно преди почивните дни и разпитваше дали не знаем нещо повече.

— И ти какво ѝ каза? — намеси се Том.

Кейт Ноулс сви рамене.

— Казах ѝ, че според мен Хедър беше необикновено мълчалива през седмицата преди да загине и аз също забелязах, че нещо я

тревожи. Предположих, че навярно е била по-разсеяна, докато е карала на прибиране и затова се е подхлъзнала.

Край, задънена улица, помисли Лейси. Кейт не знае нищо повече от мен.

Кейт Ноулс остави чашата си.

— Много ми беше приятно, Алис, но вече е късно и трябва да вървя.

Тя стана и се обърна към Лейси.

— Интересно, че името на Хедър Ланди изникна точно тази вечер, тъкмо се бях сетила за нея. Майка ѝ ми писа, молеше ме пак да се опитам да се сетя нещо, което би могло да обясни поведението на Хедър през този последен ден. Писмото ѝ ме настигна чак тук. Препращали са го в други два града, докато го получа.

Тя се замисли и поклати глава.

— Има едно нещо, за което бих могла да ѝ пиша все пак, колкото и да е маловажно. Едно момче, с което ходех преди — Бил Мерил, ти го знаеш, Том, познаваше и Хедър. Скоро стана дума за нея и той спомена, че я бил видял следобеда, преди да загине в апрески бара на хижата. Бил отишъл там с още двама, единият бил някой си Рик Паркър, който се занимавал с недвижими имоти в Ню Йорк и явно знаел нещичко за Хедър от времето, когато току-що била пристигнала в Ню Йорк. Бил каза, че щом зърнала Паркър, Хедър моментално излетяла от хижата. Сигурно не е нещо значително, но майката на Хедър толкова настояваше да ѝ кажа всичко, което знам за онзи ден, че сигурно ще поиска да го узнае. Ще ѝ пиша още утре сутринта.

Когато чу Кейт да споменава писмото на Изабел и после името на Рик Паркър, Лейси изтърва чашата, която се разби на пода и прекъсна транс, в който беше изпаднала. Тя побърза да прикрие объркването си и се зае да чисти изцапаното, отказвайки всякаква помощ. Заета с почистването, Лейси извика „Лека нощ“ на Кейт и Том, които се отправиха към вратата.

Останала сама в кухнята, Лейси опря гръб в стената и се насили да се успокои, като едва се сдържаше да не извика на Кейт, че може да си спести труда да пише на Изабел Уеъринг, тъй като за нея това беше напълно излишно.

След близо четири месеца разследване федералният прокурор Гари Болдуин не беше и на милиметър по-близо до откриването на Сенди Саварано, отколкото по времето, когато още вярваше, че Саварано почива заровен в гробището Удлон. Неговите хора бяха проучили дневника на Хедър Ланди до последната подробност и бяха проследили всички, споменати в него.

По същия път се беше опитала да върви и Изабел Уеъринг, помисли си Болдуин, докато за пореден път изучаваше лицето на Сенди Саварано, нарисувано от полицейския художник по описанието на Лейси Фаръл. Към рисунката художникът беше прикрепил бележка: „Свидетелката явно не е забелязала подробности, по които заподозреният да бъде идентифициран“.

Говориха с портиера на сградата, където беше извършено убийството, но той не помнеше как изглежда убиецът. Казваше, че и без това виждал прекалено много хора, които влизат и излизат, пък и без това се канел да се пенсионира.

При това положение ми остава само Лейси Фаръл, която лично да разпознае Саварано, горчиво размишляваше Болдуин. Ако ѝ се случи нещо, край на целия случай. Вярно че намерихме отпечатък на Саварано на вратата на апартамента ѝ, след като беше разбит, но дори не можем да докажем, че е влизал вътре. Единствено Фаръл може да го уличи в убийството на Изабел Уеъринг. Без нея няма никакъв шанс да бъде идентифициран, продължаваше той.

Единствената полезна информация, която тайните агенти успяха да съберат за убиеца, беше, че преди да инсценира смъртта си, клаустрофобията на Саварано явно се е задълбочила. Единият от агентите сподели:

— Сенди сънува кошмари, в които вратата на килията се затръшва зад него.

Какво ли го беше изкарало отново на работа, питаше се Болдуин. Големи пари? Може би дължи услуга някому? А може и двете. Не бива

да се пропуска и тръпката на лова, разбира се. Саварано беше истински хищник. Може би дори го беше направил от скука. Спокойният живот не беше за него.

Болдуин знаеше досието на Саварано наизуст: „Четиридесет и две годишен, заподозрян в десетина убийства, но никога не е влизал в затвор след изправителния дом, където е бил като дете! Умник, с вроден талант на убиец“.

Ако бях на мястото на Саварано, продължаваше да разсъждава Болдуин, основната цел в живота ми в момента би била да открия Лейси Фаръл и да ѝ попреча веднъж завинаги да ме идентифицира.

Той поклати глава и челото му се набръчка загрижено. Програмата за защита на свидетели не беше чак толкова неуязвима, знаеше го много добре. Хората стават небрежни. Когато се обаждат у дома, обикновено казват нещо, което издава къде се намират, или пък пробват да пишат писма. Един мафиот, когото бяха включили в програмата, след като беше оказал съдействие на държавата, се оказа толкова тъп, че изпрати поздравителна картичка на някакво старо гадже. Една седмица по-късно го застреляха.

Гари Болдуин се безпокоеше за Лейси Фаръл. Психологическият ѝ профил показваше, че е човек, който няма да издържи дълго време сам. Освен това беше прекалено доверчива — нещо, което можеше да я вкара в голяма неприятност. Той поклати глава. Не можеше да направи нищо друго, освен да предаде сигнал по сигурните канали за връзка с нея, за да я предупреди да не сваля гарда нито за секунда.

Беше събота вечер и Мона Фаръл пътуваше към Манхатън за обичайната вече вечеря с Алекс Карбайн. Тя очакваше с нетърпение тези вечери, макар той често да я оставяше сама на масата, за да поздрави редовните посетители и знаменитости, които идваха в неговия ресторант.

— Много е забавно — уверяваше го тя. — Наистина нямам нищо против. Не забравяй, че преди бях женена за музикант. Нямах представа колко бродуейски представления съм изгледала сама, понеже Джак беше в оркестъра.

Джак сигурно би одобрил Алекс, мислеше си Мона, докато караше по моста „Джордж Вашингтон“, след което зави по магистралата за Уест Сайд. Джак беше остроумен, много забавен и обичаше компаниите. Алекс е доста по-тих, но у него това е привлекателна черта.

Мона се усмихна при спомена за цветята, които Алекс ѝ беше изпратил през деня. На картичката пишеше само:

„Дано направят деня ти по-светъл.“

Твой: Алекс

Той знаеше, че разговорите с Лейси ѝ късат сърцето. Разбираше колко болезнено преживява тя случилото се и цветята бяха начинът, по който ѝ показваше съчувствието и подкрепата си. Тя му довери, че Лейси ѝ е казала къде се намира.

— Даже на Кит не съм казала — обясни тя. — Кит може да ми се обиди, че не ѝ се доверявам.

Странна работа, продължаваше да размишлява Мона, докато движението по магистралата за Уест Сайд пълзеше едва-едва заради задръстване в дясната лента. При Кит всичко вървеше нормално и гладко, а с Лейси беше точно обратното. Кит се запозна с Джей, докато

учеше в Бостънския колеж, а той в Тъфтс. Влюбиха се, ожениха се и сега имаха хубав дом и три прекрасни деца. Джей беше прекалено педантичен и понякога се държеше твърде надут, но не можеше да му се отрече, че бе добър съпруг и баща. Онзи ден изненада Кит, като ѝ подари златна огърлица, която харесал на витрината на Грум в Риджуд. Кит сподели после, че Джей се похвалил, че бизнесът му отново потръгнал.

Много хубаво, каза си Мона. Напоследък се беше поразтревожила, че нещата не вървят много добре. През есента си личеше, че Джей има проблеми.

Лейси също заслужава да е щастлива, мислеше си Мона. Сега ѝ е времето да си намери подходящ мъж, да се омъжи и да създаде семейство, сигурна съм, че е вече готова. Вместо това обаче живее сам-самичка в непознат град, не може да мръдне оттам и трябва постоянно да се преструва на друг човек, понеже животът ѝ е в опасност.

В седем и половина Мона беше на паркинга на 46-та Западна улица. Алекс не я очакваше в ресторанта преди осем, което означаваше, че има време да направи нещо, което ѝ беше хрумнало по-рано.

На една будка на площад „Таймс“ продаваха вестници от разни части на страната — искаше, да провери дали нямат някой от Минеаполис. Ако се запознае по-добре с града, щеше да се почувства по-близо до Лейси, която може би дори четеше същия вестник.

Вечерта беше студена, но ясна и на Мона ѝ беше приятно да се разходи пеша пет пресечки до площад „Таймс“.

Колко често идвахме тук, докато Джак беше жив, отбеляза мислено тя. Събирахме се с приятели след представленията. Кит не се интересуваше от театъра толкова колкото Лейси. Лейси от малка приличаше на Джак — влюбена беше в Бродуей. Сигурно ужасно ѝ липсва.

На будката откри „Минеаполис стар трибюн“. Може Лейси да е чела същия този брой тази сутрин. Само като докосна вестника и веднага почувства Лейси до себе си.

— Искате ли торбичка, госпожо?

— Да, благодаря.

Мона бръкна в чантата да извади пари, а продавачът през това време сгъна вестника и го сложи в найлоново пликче.

Когато Мона пристигна в ресторанта, на входа имаше опашка. Забеляза, че Алекс е вече на тяхната маса и бързо отиде при него.

— Извинявай, малко позакъснях — рече тя.

Той стана и я целуна по бузата.

— Не си закъсняла, но лицето ти е студено. Да не би да си дошла пеша от Ню Джързи?

— Не. Подраних малко и реших да си купя вестник.

Карлос, техният сервитьор, витаеше наоколо.

— Госпожо Фаръл, позволете да ви взема палтото. Да взема ли и багажа ви?

— Нека остане тук — предложи Алекс. Той взе торбичката и я остави на празния стол до масата им.

Както винаги, вечерта беше приятна. По време на кафето Алекс Карбайн хвана ръката ѝ в своята.

— Тази вечер не си много зает — пошегува се Мона. — Да си станал най-много десетина пъти.

— Реших, че може би затова си купила вестник.

— Не, но все пак успях да прегледам заглавията.

Мона се протегна да вземе чантата си.

— Мой ред е до тоалетната. Ей сега се връщам.

В единайсет и половина Алекс я изпрати до колата. В един часа ресторантът затвори и персоналът се разотиде по домовете.

В дванайсет и десет се проведе телефонен разговор. Съобщението беше кратко.

— Кажете на Сенди, че май е в Минеаполис.

Какво се бе случило между Хедър Ланди и Рик Паркър?

Лейси остана като гръмната, когато чу, че са се познавали. В петък през нощта, след като Том Линч и Кейт Ноулс си тръгнаха, тя не можа да заспи. Часове наред стоя будна, опитвайки се да разбере какво става. През двата почивни дни непрестанно мислите ѝ се връщаха към вечерта, когато Изабел Уеъринг умря. Какво ли си е мислил Рик Паркър, докато стоеше и слушаше как я разпитват доколко познавала Изабел и дали е познавала Хедър? Дяволите да го вземат! Защо не каза нищо?

Според чутото от Кейт, през последния ден от живота си Хедър е била видимо разстроена от случайната среща с Рик Паркър в хижата в Стоу. Кейт беше споменала, че Рик „се занимавал с недвижими имоти в Ню Йорк“ и „явно знаел нещичко за Хедър от времето, когато току-що била пристигнала в Ню Йорк“.

Лейси си спомни, че в дневника на Хедър се споменава за някакъв неприятен инцидент, който се бил случил по времето, когато си търсела жилище в Уест Сайд. Дали Рик беше замесен в това, питаше се Лейси.

Преди да го прехвърлят в офиса на Мадисън авеню, Рик беше работил пет години в уестсайдския клон на „Паркър & Паркър“. Дошъл беше при тях преди три години.

Което означава, разсъждаваше Лейси, че е работел в Уест Сайд точно по времето, когато Хедър Ланди е пристигнала в Ню Йорк, за да си търси жилище. Дали е отишла в „Паркър & Паркър“ и там се е срещнала с Рик? И ако е станало така, какво се е случило след това?

Лейси ядосано тръсна глава. Може би Рик беше замесен в цялата тази каша? Дали не попаднах тук заради него? Точно Рик ми даде името на Къртис Колдуел като евентуален купувач на апартамента на Изабел, спомни си тя. Той ме свърза с Колдуел и затова го заведох там. Ако Рик познава Колдуел, полицията може би ще да успее да намери

Колдуел с негова помощ. А ако хванат Колдуел, аз ще мога да се прибера у дома.

Лейси стана и възбудено закри из стаята. Може би това беше свързано с нещата, които Изабел беше забелязала в дневника. Непременно трябва да запознае Гари Болдуин от прокуратурата с тази нова информация. Пръстите я сърбяха да вдигне слушалката и да му се обади, но пряката връзка с него беше изрично забранена. Трябва да остави съобщение на Джордж Свенсън да ѝ се обади, а след това или да му пише, или да се обади на Болдуин по сигурните канали.

Трябва пак да говоря с Кейт, каза си Лейси. Трябва да науча повече за Бил Мерил, момчето, което ѝ е разказало за странната реакция на Хедър при вида на Рик Паркър, а също така трябва да разбере и къде живее той. Болдуин сигурно ще пожелае да говори с него. Той ще потвърди, че Рик Паркър е бил в Стоу няколко часа преди гибелта на Хедър.

Кейт бе споменала, че трупата е отседнала за една седмица в хотел „Радисън Плаза“. Лейси погледна часовника си. Беше десет и половина. Дори да не си лягаше рано, както повечето хора от шоубизнеса, вероятно вече беше станала.

От другата страна на телефона се чу леко сънлив глас, но когато разбра кой се обажда, Кейт се оживи и изглежда се зарадва достатъчно на предложението на Лейси да обядват заедно на другия ден.

— Може да поканим и Том, нали, Кейт — предложи тя. — Той е толкова мил. Ще ни заведе в някой хубав ресторант и накрая сигурно ще плати и сметката.

После със смях добави:

— Остави. Сега се сетих, че предаването му е следобед.

И още по-добре, каза си Лейси. Том не би пропуснал да забележи, че разпитва Кейт целенасочено. Но си е вярно, че е мил, отбеляза мислено тя, спомняйки си колко загрижен беше, че не ѝ е обърнал достатъчно внимание на онова празненство.

С Кейт се уговориха да се срещнат в хотела ѝ в дванайсет и половина на следващия ден. Когато остави слушалката, у нея се надигна искрица надежда.

Все едно че виждам слънчев лъч след ужасна и продължителна буря, реши тя, отиде до прозореца и дръпна завесите, за да погледне навън.

Беше прекрасен зимен ден, типичен за Средния Запад. Температурата беше едва минус пет градуса, но слънцето светеше силно на безоблачното небе. Нямаше вятър. Лейси погледна надолу и видя, че тротоарите не са затрупани със сняг. До днес тя се чувстваше прекалено неспокойна, за да отиде да потича, защото се страхуваше, че като се обърне назад, ще види Колдуел зад себе си, бледосините му очи с леден поглед впити в нея. Но внезапно, усещайки все пак някаква възможност за известно просветление в мрачното си ежедневие, тя реши, че трябва да опита да възстанови поне част от нормалния си начин на живот.

Когато си стягаше багажа, за да замине, Лейси си взе зимния екип за бягане; анцуг, яке, ръкавици, шапка и шал. Бързо си ги сложи и се отправи към вратата. Ръката ѝ беше вече на дръжката на вратата, когато телефонът иззвъня. Първоначалното ѝ решение беше да го остави да си звъни, но после все пак реши да го вдигне.

— Госпожице Карол, вие не ме познавате — заговори един рязък глас. — Казвам се Милисънт Ройс. Разбрах, че търсите работа в агенция за недвижими имоти. Уендъл Удс ми спомена за вас днес сутринта.

— Да, наистина, точно започвам да си търся работа — обнадеедено отвърна Лейси.

— Уендъл е останал с добри впечатления от вас и ми предложи да се срещнем. Моят офис е в Едина.

Едина се намираше на петнайсет минути път от квартирата ѝ.

— Да, знам къде е.

— Добре. Запишете си адреса. Свободна ли сте днес следобед?

Лейси излезе и се затича по улицата. Имаше чувството, че късметът отново ѝ се усмихва. Ако Милисънт Ройс наистина я вземе на работа, това означава, че вече ще има нещо, с което да запълва дните си, докато дойде време да се прибере у дома.

В края на краищата, помисли тя, както самата госпожа Ройс се изрази, недвижимите имоти могат да се окажат доста вълнуваща кариера. Обзалагам се, че и наполовина си няма представа колко вълнуваща!

Четиричасовото предаване на Том Линч представляваше смесица от новини, интервюта и нестандартен хумор. Излъчваше се всеки ден без почивните от обяд до четири часа, а гостите му обхващаха всички сфери на живота — от политици, през писатели и гостуващи знаменитости до местни величия.

Повечето сутрини преди предаването си той прекарваше в офиса си в радиото и се ровеше из Интернет, за да открие нещо интересно, или пък прелистваше вестниците и списанията от цялата страна, за да търси интересни теми за разговор.

В понеделник сутринта, след премиерата на „Кралят и аз“, го тормозеше мисълта за Алис Карол. През почивните дни мисълта за нея също не го беше оставила нито за миг. На няколко пъти се изкушаваше да ѝ се обади, но винаги оставяше слушалката, преди да се свърже. Напомни си, че най-вероятно ще я види в спортната зала през седмицата, където можеше небрежно да я покани на вечеря или на кино. Обаждането по телефона и определянето на среща можеше да се изтълкува като нещо твърде обвързващо и после щеше да се чувства неудобно, ако не я покани повече да излязат някъде, или пък ако тя откаже, а продължат да се виждат в залата.

Знаеше много добре, че тревогите му по този въпрос бяха предмет на постоянни шеги сред приятелите му. Както наскоро един от тях каза: „Том, ти си добро момче, но ако решиш да не се обадиш на някое момиче, повярвай ми, тя все някак ще го преживее“.

Спомняйки си този разговор, Том мислено си каза, че ако се срещне няколко пъти с Алис Карол и после не ѝ се обади повече, тя сигурно ще преживее някак и без него.

У нея има нещо толкова тихо и сдържано, отбеляза той мислено, като погледна часовника и установи, че му остава един час до началото на предаването. Тя не говореше много за себе си и у нея имаше нещо, което му подсказваше, че не желае да я разпитват. Онзи следобед, когато двамата пиха заедно кафе в залата, тя никак не се зарадва, докато я разпитваше за преместването ѝ в Минеаполис. После, в петък вечерта по време на увертюрата към „Кралят и аз“, му се стори, че всеки момент ще се разплаче.

Някои момичета са готови да припаднат, ако кавалерът не им обръща внимание през цялото време, докато са на гости. А Алис не се

беше разтревожила ни най-малко, когато я остави сама, за да поговори с други хора.

Дрехите, с които беше облечена на премиерата, бяха скъпи — и слепец можеше да го забележи. Случайно чу, когато сподели с Кейт, че е гледала „Кралят и аз“ три пъти. После се беше показала добре осведомена за възстановката на „Годеникът“.

Скъпи дрехи. Редовни пътешествия от Хартфорд до Нью Йорк за посещение на театър. Секретарките в лекарски кабинет рядко изкарват достатъчно пари, за да живеят по такъв начин.

Том сви рамене и посегна към телефона. Няма смисъл. Всичките тези въпроси бяха явен признак за интереса му, пък и няма защо да крие — мислите му постоянно го връщаха към нея. Ще ѝ се обади и ще я пита дали иска да вечерят заедно. Искаше да я види. Посегна към телефона, набра номера и зачака. След четири иззвънявания се включи телефонният секретар. Ниският ѝ, приятен глас каза:

— Това е номер 555–1247. Моля, оставете съобщение и аз ще ви потърся.

Том се поколеба малко и затвори. Щеше да ѝ се обади по-късно. Разочарованието от проваления опит да я чуе беше толкова голямо, че се почувства още по-зле.

В понеделник сутрин Сенди Саварано летеше с полет 1703 от летището „Ла Гуардия“ в Ню Йорк към международното летище Сейнт Пол в Минеаполис. Пътуваше първа класа, както и при полета от Коста Рика, където живееше сега. Съседите му там го познаваха под името Чарлс Остин, заможен американски бизнесмен, който преди две години беше продал компанията си и се беше оттеглил в тропиците на спокойствие.

Съпругата му беше на двацет и четири години. Тя го закара до летището в Коста Рика и го накара да обещае, че ще се върне скоро.

— Нали каза, че няма да работиш вече — нацупено рече тя и го целуна за довиждане.

— Това не означава, че ще върна пари, намерени на улицата — отвърна той.

Същият отговор ѝ бе дал и за още няколко поръчки, които беше приел след инсценираната си смърт преди две години.

— Прекрасен ден за полет.

Думите бяха на младата жена, която седеше до него. Беше към трийсетгодишна и с нещо му напомняше за Лейси Фаръл. Но това може би се дължеше на факта, че Фаръл и без това занимаваше мислите му в момента. Нали заради нея отиваше в Минеаполис.

Единственият човек на света, който може да ме идентифицира като убиец, каза си той. В никакъв случай не бива да живее повече. Не ѝ остава още дълго.

— Така е — отвърна той.

Забеляза интереса в погледа на жената и му стана забавно. Жените наистина го харесваха. Доктор Иван Енkel, руският емигрант, създал преди две години новото му лице, беше истински гений. В това нямаше никакво съмнение. Новият му нос беше по-тънък, нямаше я и гърбицата от счупването в изправителното училище. Масивната брадичка беше идеално оформена, ушите му бяха по-малки и

прилепнали към главата. Дебелите вежди бяха изтънени и раздалечени. Енкел беше махнал също торбичките под очите и увисналите клепачи.

Тъмнокафявата му преди коса сега беше с пясъчнозлатист оттенък — прищявка, която реши да осъществи в чест на името си, Сенди^[1]. Бледосините контактни лещи допълваха цялостната му трансформация.

— Изглеждаш великолепно, Сенди — гордо съобщи Енкел, когато свали последната превръзка. — Никой вече не може да те познае.

— Точно така.

Сенди винаги изпитваше особена тръпка при спомена за смаяния поглед в очите на Енкел в предсмъртния му миг.

Не бих искал да преживея всичко това отново, помисли си Сенди, усмихна се снизходително на жената до него и демонстративно се зачете в някакво списание.

Преструвайки се, че чете, той преговори плана за предстоящата игра. Имаше резервация за две седмици в хотел „Радисън Плаза“ под името Джеймс Бърджис. Ако през това време не откриеше Фаръл, щеше да се премести в друг хотел. Няма смисъл да възбужда излишно любопитство с прекалено дългия си престой.

Предоставили му бяха някои сведения за това къде евентуално би могъл да я намери. В Ню Йорк редовно ходела да спортува. Нормално би било да предположи, че ще постъпи по същия начин и в Минеаполис, така че той щеше да обиколи спортните клубове из града. Хората рядко променят навиците си. Освен това обичала да ходи на театър. Театър „Орфей“ в Минеаполис имаше представления почти всяка седмица, щеше да я потърси и в театър „Гътри“.

Преди беше работила единствено като агент по недвижими имоти. Ако имаше работа, най-вероятно щеше отново да е в областта на недвижимите имоти.

Саварано беше открил и ликвидирал други двама свидетели, включени в програмата за защита на свидетели. Знаеше, че държавата не дава фалшиви препоръки — повечето хора в програмата започваха работа в някоя по-дребна фирмичка, където ги вземаха на доверие благодарение на лични контакти.

Стюардесата тъкмо съобщаваше:

— Започваме спускане към летището в Туин Ситис. Поставете седалките в изправено положение... Затегнете коланите...

Сенди Саварано вече предвкушаваше удоволствието от изражението на Лейси Фаръл, когато щеше да я застреля.

[1] Сенди — от английската дума sand — пясък. — Бел.пр. ↑

Агенцията за недвижими имоти „Ройс“ се намираше на 50-та улица и Франс авеню в Едина. Преди да излезе от апартамента си, Лейси разгледа картата на града, опитвайки се да реши по кой път да стигне дотам. Майка ѝ веднъж отбеляза, че било истинско чудо как Лейси, която иначе била толкова практична, нямала никакво чувство за ориентация.

За второто определено е напълно права, каза си Лейси, поклащайки глава. В Ню Йорк беше толкова лесно — вземаше такси заедно с клиента и то ги отвеждаше където трябва. Минеаполис обаче беше разхвърлян град с толкова много жилищни квартали и беше съвършено друго нещо. Как въобще ще заведе някого да огледа имот? Та аз се губя през пет минути?

Внимателно следвайки картата, тя стигна някак до офиса, като само веднъж обърка посоката и зави не където трябва. Паркира колата и за миг постоя пред входа на агенцията за недвижими имоти „Ройс“, загледана навътре през голямата стъклена врата.

Офисът беше малък, но приятен. Приемната беше облицована с дъбова ламперия, по която бяха накачени снимки на къщи, а подът беше застлан с весел килим на червени и сини квадрати. Бюрото беше стандартно, а кожените столове изглеждаха удобни. От приемната до кабинета водеше малък коридор. Вратата беше отворена и Лейси зърна една жена, явно заета с някаква работа.

Нищо няма да стане, каза си тя и пое дълбоко дъх. Ако се справя добре с това, скоро ще бъда готова да стъпя и на сцена в Бродуей. Ако, разбира се, въобще се върна някога в Ню Йорк.

Когато отвори вратата на агенцията, пристигането ѝ беше огласено от весел звън. Жената зад бюрото вдигна глава и се изправи да я посрещне.

— Аз съм Милисът Ройс — каза тя и протегна ръка, — а вие сигурно сте Алис Карол.

Лейси я хареса моментално. Беше представителна жена към седемдесетте, с пълна фигура, облечена в елегантен трикотажен костюм, а върху свежото ѝ гладко лице нямаше и следа от грим. Блестящата ѝ сребристосива коса беше прибрана отзад на малък кок, което напомняше на Лейси за баба ѝ.

Усмивката ѝ беше приветлива, но докато сядаше, Лейси забеляза, че сините очи на Милисънт Ройс внимателно я изучават. Лейси отбеляза със задоволство, че е постъпила добре, като е облякла кафявото сако със сивите панталони. Бяха доста консервативни, но пък с тях изглеждаше добре — практични дрехи, но същевременно елегантни. Освен това смяташе, че тези дрехи ѝ носят късмет при срещите с клиенти. Сега може би щяха да ѝ помогнат да получи работа.

Милисънт Ройс ѝ махна да седне на стола срещу нея.

— Днес се оказа доста натоварен ден — извинително каза тя. — Така че нямам много време. Разкажи ми за себе си, Алис.

Лейси се почувства така, сякаш се намираше в стая за разпит с прожектор, насочен срещу нея. Милисънт Ройс не откъсваше очи от нея.

— Да видим. Току-що навърших трийсет години. Здрава съм. През последната година в живота ми настъпиха доста промени.

Бог ми е свидетел, че това е самата истина, мислено си каза Лейси.

— От Хартфорд, щата Кънектикът съм. След като завърших колеж, работих осем години при един лекар, който се пенсионира.

— Какво точно работеше? — попита госпожа Ройс.

— На рецепцията, обща канцеларска работа, обработвах сметки, медицински формуляри.

— Значи имаш опит с компютър?

— Да, имам.

Лейси забеляза как погледът на по-възрастната жена се стрелна към компютъра на бюрото в приемната. До него имаше куп книжа.

— Работата тук се състои в обслужване на телефоните, обработване на списъци с клиенти, въвеждане на нови имоти за продажба, уведомяване на клиентите при получаване на нови имоти, поддържане на работата въобще. Покупко-продажбите са моя работа.

Трябва обаче да попитам защо си решила да се заемеш точно с недвижими имоти?

Защото обичам комбинирането на хора и къщи, мислено отговори Лейси. Обичам, когато съм отгатнала правилно, да видя как погледът на човека светва при вида на къщата или апартамента и да разбера, че това точно е домът, който той или тя желае. Обичам пазарлъка при определянето на цената.

Но тя набързо прекъсна тези мисли и вместо това рече:

— Знам само, че не желая повече да работя в лекарски кабинет, а тази работа винаги ми се е виждала привлекателна.

— Ясно. Е, сега остава само да се обадя на този пенсиониран лекар и да говоря с него и ако той те препоръча — в което не се съмнявам — можем веднага да опитаме. Какъв е телефонният му номер?

— Нямам го. Той го смени с нов, който не е включен в телефонния указател. Беше твърдо решен, че не желае да бъде безпокоен от пациентите си.

Милисънт Ройс не беше глупава жена и по физиономията ѝ ясно си личеше, че отговорите на Лейси не я задоволяват.

Лейси си припомни думите на Джордж Свенсън: „Предложи им да работиш безплатно една-две седмици, дори месец“.

— Имам едно предложение — каза Лейси. — Нека поработя при вас безплатно в продължение на един месец. След това, ако сте доволна от мен, ще ме вземете на работа. Ако прецените, че не се справям, ще ми кажете, че не става.

Тя посрещна погледа на Милисънт Ройс без да трепне.

— Няма да съжалявате — тихо добави тя.

Госпожа Ройс повдигна рамене.

— В Минесота, града на езерата, на такова предложение не се отказва.

— Защо не сте уведомили господин Ланди по-рано? — тихо попита Стиви Абът.

Беше понеделник следобед. Абът настоя да придружи Джими на срещата с инспектор Слоун и инспектор Марс в 19-ти полицейски участък.

— Много държа да разбере какво става! — ядосано обясни Джими сутринта. Гневът в гласа му беше изписан и върху лицето. — Определено става нещо. Полицията би трябвало да знае къде е Лейси Фаръл. Не може току-така да изчезне. Нали е свидетел по убийство!

— Обади ли им се? — попита Стиви.

— Естествено. Но когато попитах за нея, ми казаха да се обърна към „Паркър & Паркър“, за да назначат нов агент да се занимае с продажбата на апартамента. Само че аз не им се обадох затова. Да не си въобразяват, че ме безпокои продажбата, че става въпрос само за парите? Ама че глупости! Казах им, че отивам да се срещна с тях и че настоявам да ми обяснят някои неща.

Абът много добре знаеше, че заличаването на Хедър от стенописите в ресторанта не само не е намалило гнева на Джими Ланди, но го бе усилило и потиснало допълнително.

— Ще дойда с теб — настоя той.

Когато пристигнаха, инспектор Слоун и инспектор Марс ги въведоха в залата за разпити до дежурната стая. С неохота си признаха, че след опита за покушение Лейси Фаръл е включена във федералната програма за защита на свидетели.

— Попитах защо господин Ланди не е бил уведомен по-рано за случилото се с госпожица Фаръл — повтори Абът. — Настоявам за отговор.

Слоун започна да вади цигара.

— Господин Абът, вече уверих господин Ланди, че следствието продължава и това е самата истина. Няма да преустановим работа по случая, докато не открием убиеца на Изабел Уеъринг.

— Разказахте ми някаква опашата история за тип, който се занимава с това да посещава скъпи апартаменти под формата на евентуален купувач и след това се връща да ги ограби.

Джими беше готов да избухне отново всеки момент.

— Тогава ми казахте, че смъртта на Изабел се дължи на случайност, че се озовала на неподходящо място в неподходящ момент. Така ли беше? Сега пък ми казвате, че госпожица Фаръл е включена в програмата за защита на свидетели, а също така признавате, че са откраднали дневника под носа ви, тук в полицейския участък. Не си играйте с мен. Това не е случайно убийство и вие го знаете от самото начало.

Еди Слоун виждаше гнева и отвращението в погледа на Джими Ланди. Не му се сърдя, мислеше си инспекторът. Бившата му жена е мъртва; жената, довела убиеца в жилището ѝ, е изчезнала... Знам как бих се чувствал аз на негово място.

И за двамата инспектори последните четири месеца след онази октомврийска вечер, когато от апартамента на 70-та Източна 13 се бяха обадили на 911, бяха ужасни. С развитието на следствието Еди все повече се радваше, че областният прокурор подкрепя действията на канцеларията на федералния прокурор, господин Болдуин. Областният прокурор категорично беше разпоредил да не се приключва следствието по този случай.

— В 19 участък е извършено убийство и независимо дали ни харесва или не, ще трябва да доведем нещата до край — беше казал той на Болдуин. — Ние, разбира се, ще ви даваме информация, но вие също сте длъжни да ни уведомявате за всичко. Когато заловите Саварано, ще ви подкрепим да сключите споразумение за снизхождение на съда, при условие, че той се съгласи да свидетелства. Но ние ще ви сътрудничим само, подчертавам, само ако не се опитвате да ни изместите. Ние също имаме голям интерес от това дело и смятаме да участваме пълноправно.

— Не е опашата история, г-н Ланди — разпалено отвърна Ник Марс. — И ние не по-малко от вас желаем да открием убиеца на госпожа Уеъринг. Но ако госпожица Фаръл не беше отмъкнала дневника от жилището на Изабел Уеъринг, с идеята да го предаде на вас, сега можехме да сме доста по-напред в разследването на случая.

— Но доколкото знам, дневникът е изчезнал, след като е бил докаран тук — отвърна Стиви Абът със застрашително тих глас. — Да не би да твърдите, че госпожица Фаръл е направила нещо на дневника?

— Не, не смятаме, че има такова нещо, но не сме напълно сигурни — призна Слоун.

— Бъдете откровен с нас, инспекторе. В какво сте сигурни, освен че напълно сте объркали разследването по случая — озъби се Абът, без повече да прикрива гнева си. — Хайде, Джими. Струва ми се, че е време да си наемем човек, който да разследва нещата от наше име. Полицията явно няма да разкрие нищо.

— Точно това трябваше да направя още щом говорих с Изабел! — възкликна Джими Ланди и скочи на крака. — Настоявам да ми върнете копието от дневника на дъщеря ми, преди да сте загубили и него.

— Ние си направихме наши копия — спокойно обясни Слоун. — Ник, донеси копието, което господин Ланди ни даде.

— Веднага, Еди.

Докато чакаха, Слоун се обърна към Джими:

— Господин Ланди, вие казахте, че сте чели дневника, преди да ни го дадете.

Джими Ланди се намръщи.

— Да, четох го.

— Казахте, че сте го чели внимателно. Сега бихте ли потвърдили същото?

— Какво означава внимателно? — раздразнено попита Джими. — Прегледах го.

— Вижте, господин Ланди — продължи Слоун, — представям си колко ви е трудно, но ще ви помоля да го прочетете отново много внимателно. Ние също го проучихме и с изключение на няколко двусмислени забележки в началните страници, отнасящи се до някаква случка в Уест Сайд, не можахме да открием нищо, което дори да ни наведе на някаква следа. Госпожа Уеъринг обаче е казала на Лейси Фаръл, че е открила в тези страници нещо, което би могло да докаже, че дъщеря ви не е загинала при случайна злополука...

— Изабел би открила нещо подозрително и в църковен учебник — поклати глава Джими.

Настъпи мълчание докато Ник Марс се завърна в залата за разпити с кафяв плик, който подаде на Ланди. Джими го издърпа от ръката му и го отвори. Извади съдържанието отвътре, прехвърли листовите, прочете последната страница и попита:

— Какво се опитвате да направите сега?

Слоун имаше неприятното чувство, че ще чуе нещо, което няма никакво желание да чува.

— Веднага мога да ви кажа, че преди имаше повече листове — продължи Ланди. — Последните две страници от дневника, който аз ви дадох, бяха написани на листове без редове. Много добре помня, защото написаното по тях беше доста неясно. Явно оригиналът на тези няколко страници е бил зацапан с кръв... Беше ми трудно да ги гледам. Къде са те сега? И тях ли сте загубили?

Сенди Саварано пристигна на летището Сейнт Пол в Минеаполис и моментално се отправи към мястото за получаване на багажа, където взе тежкия си черен куфар. После откри мъжката тоалетна и се заключи в една кабинка. Вътре постави куфара върху капака на тоалетната и го отвори.

От куфара извади ръчно огледало и закопчан с цип калъф, от който измъкна сива перука, чифт дебели прошарени вежди и кръгли очила с рогови рамки. Саварано свали контактните си лещи, под които се показаха черните му като въглен очи, после с ловко движение постави перуката на главата си, среса я така, че да покрива част от челото му, залепи си веждите и сложи очилата. С козметичен молив добави няколко старчески петна по челото и опакото на ръцете си. Бръкна в страничния джоб на куфара и извади чифт ортопедични двуцветни обувки, които обу вместо мокасините, с които беше пристигнал. Накрая извади опакования в една торба дебел балтон от туид с големи подплънки на раменете и мушна вътре якето, с което бе слязъл от самолета.

Мъжът, който излезе от кабинката на тоалетната, изглеждаше с двайсет години по-стар и по нищо не приличаше на влезлия преди малко. След това Сенди отиде на гишето за коли под наем, където го очакваше автомобил, запазен на името на Джеймс Бърджис от Филадельфия. Извади от портфейла си шофьорска книжка и кредитна карта. Шофьорската книжка беше изключително добър фалшификат, кредитната карта беше напълно редовна, издадена на откритата на името на Бърджис сметка.

Когато излезе от сградата на летището, го посрещна свеж хладен въздух. Той застана заедно с другите пътници на спирката на автобуса, който щеше да ги закара до паркинга за коли под наем. Докато чакаше, се зае да изучава картата, която служителите на летището му бяха направили, като се стараяше да запомни наизуст маршрутите, водещи навън и навътре в града, както и времето, за което може да се изминат.

Обичаше да планира всичко много грижливо. Никакви изненади — това беше девизът му. А точно това правеше неочакваната поява на онази Фаръл в жилището на Уеъринг още по-дразнещо. Успяла беше да го изненада и той бе допуснал грешка, като я остави да се измъкне.

Много добре знаеше, че вниманието, с което изпипва подробностите, беше основната причина да е все още жив, докато толкова много от неговите съвипускници от изправителното училище отдавна излежаваха присъди по затворите. Самата мисъл за това го накара да потрепери.

Дрънченето на вратата в затворническата килия... Да се събуди с мисълта, че е затворен, че никога повече няма да види белия свят... Да усеща стените и тавана край себе си, как го притискат, как го задушават...

Сенди усети едри капки пот под кичурите коса, внимателно сресана над челото.

На мен това никога няма да се случи, обеща си той. По-скоро ще умра.

Автобусът наближи. Той нетърпеливо вдигна ръка, за да бъде сигурен, че ще спре. Нямаше търпение да тръгне и да се залови с издирването на Лейси Фаръл. Докато дишаше, тя представляваше постоянна заплаха за свободата му.

Автобусът спря и отвори врати, за да се качат пътниците, но в този миг нещо се удари отстрани в крака му. Той се завъртя рязко и се озова лице в лице с младата жена, която седеше до него в самолета. Нейният куфар се беше катурнал върху крака му.

Погледите им се срещнаха и той си пое дълбоко въздух. Очите им бяха на няколко сантиметра един от друг, но по лицето ѝ нямаше никакъв признак, че го е познала.

Тя се усмихна извинително.

— Много съжалявам — смутено рече тя.

Вратата на автобуса се отвори. Саварано се качи вътре с мисълта, че тази непохватна жена за пореден път беше потвърдила факта, че преобразен по такъв начин спокойно би могъл да се доближи до Фаръл без тя да го познае. Този път нямаше да ѝ даде никакъв шанс да се измъкне. Никога няма да допусне същата грешка.

Когато Милисънт Ройс прие да я вземе на работа като доброволец, Лейси реши още същия следобед да остане в офиса, за да се запознае с документацията в компютъра и да прегледа пощата, която се беше натрупала върху бюрото на рецепцията.

След четири месеца без работа, за нея беше истинско удоволствие да седне на бюрото, да прегледа списъците с клиенти и да се запознае с ценовата листа на имотите в района, в който работеше агенцията.

В три часа госпожа Ройс заведе една клиентка да разгледа някакво жилище и помоли Лейси да отговаря на телефонните обаждания.

Първото позвъняване едва не завърши с провал. Тя вдигна слушалката и каза:

— Агенция за недвижими имоти „Ройс“. Лейс...

Моментално втренчи очи в телефона. За малко да каже истинското си име.

След миг телефонът иззвъня отново. Трябваше да го вдигне. Вероятно се обаждаше същият човек. Какво да каже? Гласът на другия край на линията звучеше леко раздражено.

— Изглежда линията прекъсна — неловко рече Лейси.

Цял час телефонът не престана да звъни и Лейси внимателно отговаряше на всяко обаждане. Доста по-късно, когато записваше съобщението от зъболекарския кабинет, откъдето се обаждаха да потвърдят часа на Милисънт Ройс за следващата седмица, тя осъзна, че връщането към предишната работа може да се окаже капан. За всеки случай прегледа отново всички обаждания, които беше записала. Една жена се обади да каже, че съпругът ѝ го прехвърлят в Минеаполис и приятели препоръчали да се обади в агенция „Ройс“, за да потърси жилище.

Лейси зададе обичайните въпроси: На каква цена? Колко стаи? Някакви претенции за годините, на които е сградата? Трябва ли да е

близо до училище? Дали покупката зависи от продажбата на сегашното жилище? Дори беше записала сведенията по характерния за агентите на недвижими имоти съкратен начин: „мин. 4 ст. (3 бани) дет. пл./центр.“.

Толкова се гордеех със себе си, мислеше си тя, докато преписваше името и телефона на жената на друго листче, внимавайки да не издаде опита си в този бизнес. Накрая на бележката добави следното: „Перспективен клиент поради спешно преместване“. Може би дори това звучи прекалено професионално, реши тя, но когато вдигна глава, видя, че Милисът Ройс влиза в офиса.

Госпожа Ройс, която имаше определено уморен вид, явно се зарадва на получените съобщения и на подредената от Лейси поща. Наближаваше пет часът.

— Надявам се, че ще те видя утре сутрин, Алис?

В гласа ѝ се долавяше надежда.

— Определено — отвърна Лейси. — Обаче за обяд имам среща, която не мога да отменя.

Докато караше обратно към града, Лейси усети как нервите ѝ се отпускат. Както обикновено нямаше никакви планове за вечерта и внезапно мисълта да се върне в празния апартамент и да се заеме с приготвянето на поредната самотна вечеря ѝ се стори отблъскваща.

Ще отида в спортната зала да се поизпотя малко, реши тя. Може би след упражнението и тичането тази сутрин ще успея да подремна добре.

Когато пристигна в залата, Рут Уилкокс ѝ махна с ръка.

— Знаеш ли? — заговорнически зашепна тя. — Том Линч страшно се натъжи, като разбра, че те няма днес следобед. Дойде да пита дали си идвала по-рано през деня. Алис, струва ми се, че той си пада по теб.

Ако е така, значи си пада по една измислена личност, горчиво си каза Лейси. Остана в залата само половин час и после се прибра вкъщи. Лампичката на телефонния ѝ секретар мигаше. Том беше позвънил към четири и половина.

— Мислех, че ще те видя в залата, Алис. В петък вечер ми беше много приятно. Ако чуеш съобщението ми преди седем и нямаш нищо

против да вечеряме заедно, обади ми се. Телефонният ми номер е...

Лейси натисна бутона за спиране и изтри записа, преди да чуе телефонния номер на Том. Това беше значително по-лесно, отколкото да прекара още една вечер в лъжи към някой, с когото при по-други обстоятелства би се радвала да излиза.

За вечеря си направи БМД с препечен хляб.

За успокоение, каза си тя. И тогава се сети — точно това ядох вечерта преди Изабел Уеъринг да умре. Изабел се обади, а аз не вдигнах телефона. Бях уморена и не ми се говореше с нея.

Лейси си спомни, че в съобщението, което беше оставила на телефонния секретар, Изабел беше споменала, че е намерила дневника на Хедър и че нещо в него я е накарало да смята, че е открила доказателство, че смъртта на Хедър не е била случайна. На следващата сутрин обаче, когато се бе обадила в офиса, не беше пожелала да говори за това, спомни си Лейси. След това, когато Лейси доведе Къртис Колдуел, беше останала да седи в библиотеката и да чете дневника. А няколко часа по-късно вече беше мъртва.

Картините в съзнанието ѝ за малко да я накарат да се задуши, преди да е довършила последната хапка от сандвича си: Изабел в библиотеката, разплакана над дневника на Хедър. Изабел, която с последния си дъх умолява Лейси да предаде дневника на бащата на Хедър.

Какво точно не ми дава мира в тази работа, питаше се Лейси. Имаше нещо особено в библиотеката онзи ден привечер, нещо, което забелязах, когато говорех с Изабел. Но какво беше то?

Мислено тя се върна в библиотеката през онзи късен следобед, напрягайки се да направи картината по-ясна. Накрая се предаде. Просто не можеше да си спомни.

Няма смисъл, каза си Лейси. По-късно ще се опитам да се настроя в работен режим „Търси и открий“. В края на краищата, човешкото съзнание е компютър, нали така?

През нощта ѝ се яви смътният образ на Изабел, която през последните часове от живота си държеше в ръка зелена писалка и плачеше над дневника на Хедър.

След като се регистрира в хотел „Радисън плаза“, на половин пряка от търговския център „Николет“, Сенди Саварано прекара остатъка от първия си ден в Минеаполис над телефонния указател, за да състави списък на здравните клубове и спортни зали в района на града.

Направи списък и на агенциите за недвижими имоти, като отдели в специална колонка онези, чиито обяви уточняваха, че се занимават с административни помещения и сгради. Знаеше, че Лейси Фаръл ще трябва да започне работа без препоръки, а този вид агенции едва ли биха наели някого без справка за предишната му дейност. Още утре щеше да се заеме да проверява останалите агенции.

Планът му беше прост. Ще каже, че провежда неофициално проучване за Националната асоциация на агенциите по недвижими имоти, понеже имало все повече доказателства за това, че хора на възраст между двайсет и пет и трийсет и пет години били все по-рядко явление в областта на недвижимите имоти. Проучването му включвало два въпроса: Наемала ли е агенцията лице от тази възрастова група като агент, секретарка или администратор през последните шест месеца? И ако да, мъж или жена?

За здравните клубове и спортните зали имаше друг план. Там тези два въпроса нямаше да му свършат работа, понеже повечето хора, които се записваха в подобни заведения, бяха в тази възрастова група. Това означаваше, че издирването на Фаръл чрез клубовете беше по-рисковано.

Трябва да отиде лично, да се престори на загрижен, после да покаже снимка на Фаръл. Снимката ѝ беше стара, изрязана от годишника от завършването на колежа, но все пак си приличаше. Щеше да каже, че му е дъщеря и е напуснала дома им след семейна кавга, че иска да я намери, защото страшно се безпокои за нея.

Проверката на клубовете щеше да се окаже дълга работа, но, слава богу, те пък се оказаха малко на брой в градската част, така че

нямаше да му отнеме прекалено много време и усилия.

В десет и пет Сенди беше готов да се разходи из града. Търговският център беше тъмен, витрините на баровските магазини вече не блестяха като слънца.

Сенди знаеше, че Мисисипи е съвсем наблизо и може да стигне до бреговете ѝ пеша. Затова зави надясно и се отправи в тази посока. Беше самотна фигура, която в очите на обикновения наблюдател имаше вид на възрастен мъж, който не би следвало да се разхожда сам по това време.

Случайният наблюдател нямаше никаква представа колко погрешна е загрижеността му. По време на тази разходка Сенди Саварано предусещаше тръпката, която го спохождаше всеки път, докато дебнеше жертвата си и усещаше как наближава скривалището ѝ.

Във вторник сутринта Лейси вече чакаше пред агенцията, когато Милисънт Ройс пристигна точно в девет часа.

— Заплатата не е чак толкова голяма — пошегува се Милисънт Ройс.

— Така е — отвърна Лейси, — но работата ми харесва.

Госпожа Ройс отключи и отвори вратата. Отвътре ги лъхна приятна топлина.

— Типично хладно утро в Минесота — отбеляза Ройс. — Най-напред да направя кафето. Ти как го пиеш?

— Черно, моля.

— Реджина, секретарката, която напусна преди няколко дни, защото ще ражда, си слагаше две препълнени лъжички захар и изобщо не напълняваше. Казвах ѝ, че това е сериозен повод за завист.

Лейси се сети за Джейн Бойд, секретарката в „Паркър & Паркър“, която непрестанно дъвчеше бисквити или шоколад, без изобщо да ѝ се отрази на фигурата.

— Имаше едно такова момиче в... — Лейси едва не си прехапа езика, но после бързо добави: — в лекарския кабинет. Не се задържа дълго и по-добре. Даваше лош пример.

Представи си, че Милисънт Ройс реши да се обади на нейна бивша колежка, за да поиска препоръка. Внимавай, смърри се Лейси, внимавай.

Точно тогава дойде първото спасително позвъняване за деня.

В дванайсет Лейси замина на обяд с Кейт Ноулс.

— Ще се върна в два — обеща тя, — а след това ще хапвам по сандвич в офиса, така че ще можеш да излизаш. Аз ще стоя тук.

Лейси пристигна в „Радисън“ в 12:25 и завари Кейт да седи на масата и да дъвче хлебче.

— Това ми е и за обяд, и за закуска — обясни тя, — затова започнах. Надявам се, че не сърдиш.

Лейси се настани на стола срещу нея.

— Не, разбира се. Как върви представлението?

— Страхотно.

Поръчаха си омлет, салата и кафе.

— Най-важното свършихме — усмихна се Кейт — и сега мога да си призная, че съм малко любопитна. Сутринта говорих с Том и му казах, че ще обядваме заедно. Той каза, че за съжаление нямало да може да дойде с нас и поръча да ти предам много поздрав.

Кейт си взе още едно хлебче.

— Том ми разказа как си решила просто така да се преместиш да живееш тук. С какво толкова те заплени този град?

Отговаряй на въпросите с въпроси.

— Нали пътуваш често с трупата — отвърна Лейси. — Не ти ли се случва да запомниш някой град по-добре от друг?

— О, разбира се. По-хубавите места, като тук, както и не чак толкова хубавите. Нека да ти разкажа за особено неприятните...

Лейси се отпусна, докато слушаше разказа на Кейт, която говореше много увлекателно. Хората в шоу бизнеса обикновено са така, помисли си Лейси с тъга. Татко имаше същата дарба. Той можеше да направи и списъка за пазаруване да звучи интересно.

По време на втората чаша кафе Лейси успя да насочи разговора към Бил, онзи познат, за който Кейт беше споменала преди.

— Онази вечер спомена за някакъв твой приятел — започна Лейси. — Бил... някой си?

— Бил Мерил. Добро момче. Може дори да се окаже подходящият мъж, само че както вървят нещата, никога няма да разбере. Все пак, още не съм се отказала — очите на Кейт заблестяха. — Проблемът е, че прекалено много пътувам, а той също постоянно е на път.

— С какво се занимава?

— Работи в инвестиционна банка и постоянно пътува до Китай и обратно.

Дано не е в Китай точно сега, помоли се мислено Лейси.

— В коя банка работи?

— В Чейс.

Лейси се беше научила да внимава за онази искрица в погледа, която означаваше, че любопитството ѝ е забелязано. Кейт беше умно момиче. Схващаше, че започват да я разпитват целенасочено. Научих каквото ми трябваше, каза си Лейси. Сега остави Кейт да говори.

— За теб най-доброто би било да участваш в бродуейска постановка, която да се задържи десетина години на върха — каза тя.

— Ето това се казва приказка — доволно се засмя Кейт. — Дето се казва: „И душата в рая“. Много ми се иска да се задържа постоянно в Ню Йорк. Главно заради Бил, разбира се, но няма никакво съмнение, че и Том ще се озове там в края на краищата. Успехът му е ясно написан и няма начин да не отиде в Ню Йорк. За мен това би било най-хубавото, което може да се случи. И двамата нямаме братя и сестри, така че сме си по-близки от обикновени братовчеди. Винаги ми е помагал. Освен това Том е от хората, които инстинктивно усещат, когато някой има нужда от помощ.

Интересно дали затова ме покани да излезем миналата седмица и след това ми се обади снощи, запита се Лейси. Тя махна за сметката.

— Трябва да вървя — бързо обясни тя. — Днес ми е първият пълен работен ден.

Лейси се обади по телефона във фойето и остави съобщение за Джордж Свенсън.

— Имам нова информация за Хедър Ланди, която трябва незабавно да предам на господин Болдуин от федералната прокуратура.

Тя затвори и бързо излезе навън, съзнавайки, че вече закъснява за агенцията.

Минута по-късно една ръка с кафяви старчески петна взе слушалката, която още не беше изстинала от нейното докосване.

Сенди Саварано никога не се обаждаше от телефон, който може да бъде проследен. Джобовете му винаги бяха пълни с монети. Планът му беше да проведе пет разговора оттук, после да отиде на друго място и да се обади на още пет места и така, докато изчерпи списъка с агенции по недвижими имоти.

Той навъртя номера и от другата страна му отговориха:

— Централна агенция.

Тогава той предприе първия си ход.

— Не бих искал да ви отнемам много време. Обаждам се от името на Националната асоциация на агенциите по недвижими имоти. Провеждаме неофициално проучване...

Както лично беше споделил пред инспектор Ед Слоун от нюйоркската полиция, федералният прокурор Гари Болдуин не търпеше глупости. Прокурорът беше бесен след телефонното обаждане на Слоун миналия следобед, когато той го уведоми, че от копие от дневника на Хедър Ланди, което бяха взели от Джими Ланди, изглежда липсват няколко страници, взети явно след прибирането му в полицейския участък.

— Как въобще не сте затрили целия дневник? — беснееше той. — Както успяхте да направите с оригинала.

Когато Слоун му се обади отново двайсет и четири часа по-късно, той отново се възползва от възможността да даде воля на чувствата си.

— Ние тук си блъскаме главите над копие от дневника, което вие ни дадохте, само за да установим, че липсват няколко страници, които очевидно са били достатъчно важни, за да си струват риска някой да ги отмъкне изпод носа ви! Къде го държите този дневник? На таблото за обяви ли? Къде държахте копие? На улицата? С надпис: „Веществено доказателство по убийство. Вземете каквото си харесате?“.

Докато слушаше гневната тирада, инспектор Слоун размишляваше какво точно би желал да направи на Болдуин и мислите му неволно го върнаха към часовете по латински във Военната академия. Когато се молел за някой много тежък грях, Свети Павел предупреждавал: „Ne nominatur in vobus“ — Не го назовавайте помежду си.

Много подходящо, мислено отбеляза Слоун, понеже онова, което ми се иска да направя, най-добре да не се назовава. Той също се ядосваше, че оригиналът на дневника, вероятно заедно с няколко страници от копие, са изчезнали от личната му каса в личния му сейф, които се намираха в дежурната стая. Ясно, че вината беше чисто негова. Ключовете от сейфа и касата висяха на връзката, която

държеше в джоба на самото си. А той постоянно си събличаше самото, така че практически всеки би могъл да вземе ключовете от джоба му и да си направи дубликат, после да ги върне преди той изобщо да забележи, че ги няма.

След като изчезна оригиналът, той смени ключалките. Само че навикът да оставя ключовете в джоба на самото, което си стоеше увиснало на гърба на стола в офиса му, така си и остана непроменен.

Съсредоточи се отново върху разговора по телефона. Болдуин най-сетне млъкна, за да си поеме дъх, така че Слоун се възползва от случая да се обади.

— Господин прокурор, вчера ви докладвах, защото трябваше да ви уведомя за случилото се. Днес ви се обаждам, защото — честно казано — съвсем не съм убеден, че Джими Ланди е надежден свидетел по този случай. Вчера си призна, че само бегло е прегледал дневника, когато госпожица Фаръл му го дала. Освен това е бил у него само един-два дни.

— Дневникът не е чак толкова голям — озъби се Болдуин. — Може да се прочете внимателно за няколко часа.

— Но той не го е направил и точно затова се обаждам — натърти Слоун, като същевременно кимна благодарно към Ник Марс, който тъкмо оставяше чаша с кафе на бюрото му. — Освен това има опасност да ни създаде трудности — каза, че щял да наеме човек за частно разследване. На срещата присъстваше и съдружникът на Ланди, Стиви Абът, който през цялото време го защитаваше.

— Не виня Ланди — троснато отвърна Болдуин. — Допълнителното разследване дори е добра идея, след като вие не сте постигнали много.

— Знаете, че това не е вярно. Всякакви странични лица, които се занимават със случая, само ще ни спъват работата. Но засега не ми се вярва да го направи. Абът току-що се обади и дори се опита да се извини. Каза, че като размислил по-късно, Ланди решил, че може би от дневника не липсват страници. Каза, че през нощта, когато Джими получил дневника от Лейси Фаръл, му било толкова трудно да го чете, че го оставил. Следващата вечер се бил натряскал, преди да се заеме с него. На следващия ден ние му взехме копието.

— Възможно е да се е объркал за липсващите страници, но пък ние няма откъде да разберем със сигурност, нали така? — сръза го

отново Болдуин. — Но дори и да греши за липсващите страници, оригиналът изчезна, докато се намираше под ваше разпореждане, което означава, че в участъка ви има човек, който служи на двама господари. Предлагам да се занимаете с известно разчистване.

— Работим по случая.

Ед Слоун не смяташе за необходимо да споделя с Болдуин за капана, който беше заложил за виновника, говорейки загадъчно из участъка за новите доказателства по случая Уеъринг, които държал в сейфа си.

Болдуин реши да сложи край на този разговор.

— Дръжте ме в течение. И гледайте да не затриете каквито други доказателства съберете по случая. Мислите ли, че ще се справите?

— Да, разбира се. Доколкото си спомням, ние открихме и идентифицирахме отпечатъка от пръста на Саварано върху вратата на апартамента на Фаръл след проникването му там — озъби се на свой ред Слоун. — Струва ми се, вашите хора твърдяха, че бил мъртъв.

Щракването откъм телефона на федералния прокурор показва на инспектор Слоун, че е успял да опъне нервите на Болдуин. Един на нула за нас, каза си той. Но това беше малка победа и той го знаеше.

През останалата част от следобедна сътрудниците на Болдуин трябваше да изтърпят последиците от гнева му, породен от обърканото следствие. После обаче му съобщиха, че Лейси Фаръл, свидетелката по делото, имала някаква нова информация по случая и настроението му изведнъж се оправи.

— Ще чакам колкото се налага, но искам да направите всичко възможно да ме свържете с нея още днес вечерта преди дванайсет часа — обясни той на Джордж Свенсън от Минеаполис.

След разговора си с Болдуин Свенсън отиде до сградата, в която живееше Лейси, и я изчака в колата си. Когато тя се прибра от работа, не успя даже да влезе вътре.

— Онзи подскача от нетърпение да говори с теб — каза ѝ той, — така че отиваме веднага да му се обадиш.

Потеглиха с неговата кола. Свенсън беше тих човек и не смяташе за нужно да поддържа разговор само от учтивост. По време на периода на обучение във Вашингтон, Лейси нееднократно бе чувала мнението му за това, че федералните служители ненавиждат програмата за

защита на свидетелите и мразят да се занимават с разселените на разни места хора. Струваше им се, че ги превръщат в детегледачки.

Още първия ден в Минеаполис Лейси реши, че след като не е много приятно да зависи от непознат, поне няма да му дава повод да я счита за глезла. През четирите месеца, прекарани там, единствената ѝ молба към Свенсън беше да ѝ разреши да си избере мебели от частните разпродажби, а не от универсалните магазини.

Лейси имаше чувството, че може би е заслужила поне малко уважението на Свенсън. Докато пътуваха през оживените улици към осигурената за разговора телефонна линия, той я разпита как върви работата.

— Харесва ми — каза Лейси. — Когато работя, се чувствам пълноценен човек.

В отговор той измуча нещо, което тя прие за знак на съгласие и одобрение.

В целия град нямаше друг човек, освен Свенсън, на когото би могла да разкаже как едва не избухна в сълзи, когато Милисънт Ройс ѝ показа снимката на петгодишната си внучка, облечена в балетна рокличка за някакво тържество. Момиченцето ѝ напомняше толкова много на Бони, че почувства как я залива непреодолимо чувство на тъга по дома и близките. Но, разбира се, тя нямаше да му каже.

Снимката на момиченцето, което беше на възрастта на Бони, накара Лейси отново да затъгува по племенницата си. От този момент нататък в главата ѝ постоянно звучеше една стара песен:

*„Моят любим е отвъд моретата и океаните...
Върнете ми любимия, върнете го при мен...”^[1]*

Само че Бони не е отвъд океана, а на три часа път със самолет, каза си Лейси, и аз отивам да съобщя на федералния прокурор нещо, което ще ми помогне да се кача по-скоро на самолета.

По пътя минаха край множеството езера, с които беше изпъстрен градът. Последният сняг беше паднал преди седмица, но все още беше чист и бял. Звездите тъкмо започваха да се показват, ярки и блестящи на свежото нощно небе.

Тук наистина е красиво, отбеляза мислено Лейси. При други обстоятелства бих разбрала защо някой може да поиска да живее тук, но на мен най-много ми се ще да се прибера у дома. Имам нужда да си отида у дома.

За разговора тази вечер бяха осигурили телефонна връзка в хотелска стая. Преди да я свърже, Свенсън ѝ каза, че след разговора с Болдуин ще я чака във фойето на хотела.

Лейси чу как от другата страна вдигнаха телефона на първото позвъняване, чу също и как Гари Болдуин се идентифицира.

Свенсън ѝ връчи телефона.

— Желая ти успех — промърмори той на излизане.

— Господин Болдуин — започна тя, — благодаря ви, че се свързахте с мен така бързо. Искам да споделя с вас едно нещо, което ми се струва важно.

— Надявам се да е така, госпожице Фаръл. Какво е то?

Лейси почувства известно раздразнение. Нямахте да му стане нищо, ако се беше поинтересувал как вървят нещата при мен, каза си тя. Би могъл да е по-любезен. Не съм дошла тук по собствено желание. Тук съм, защото вие не сте заловили убиеца. Не съм виновна, че без да искам станах свидетел на убийство.

— Искам да ви кажа — започна тя, изговаряйки думите бавно и внимателно, сякаш той няма да разбере какво му казва, — че научих, че Рик Паркър — помните ли кой е? Един от колегите ми в агенцията „Паркър & Паркър“, е бил в същата хижа с Хедър Ланди само няколко часа преди Хедър да загине и тя изглеждаше уплашена или поне разтревожена, когато го видяла там.

Последва дълга пауза, след което Болдуин попита:

— И как точно се сдобихте с тази информация от Минесота, госпожице Фаръл?

Лейси изведнъж осъзна, че не е обмислила тази страна на нещата, преди да реши да говори с него. На никого досега не беше споменавала, че е направила лично за себе си копие от дневника на Хедър Ланди, преди да го предаде на инспектор Слоун. Заплашили я бяха със съд, затова че е изнесла оригинала от жилището на Изабел. Знаеше, че няма да ѝ повярват, ако им каже, че е направила тайно копие, само за да изпълни даденото на Изабел обещание да го прочете.

— Попитах ви как сте се сдобили с тази информация, госпожице Фаръл — повтори Болдуин с глас, който напомни на Лейси постоянно киселия директор на училището, в което беше учила.

Лейси заговори внимателно, сякаш си проправяше път през минно поле.

— Сприятелих се тук с едни хора, господин Болдуин. Един от тях ме покани на гости заедно с трупата, която играе една постановка на „Кралят и аз“. Там си поговорих с Кейт Ноулс, актриса в трупата, и...

— И тя просто случайно взе, че спомена как Рик Паркър бил в хижата във Върмонт няколко часа преди Хедър Ланди да загине. Това ли се опитвате да ми кажете, госпожице Фаръл?

— Господин Болдуин — Лейси усети, че започва да повишава тон, — какво точно искате да кажете? Не знам какво знаете за мен, но баща ми беше музикант на Бродуей. Посещавала съм множество постановки на мюзикли. Познавам театъра и доста хора, които работят в него. Когато говорих с Кейт Ноулс, се оказа, че е играла в една постановка на „Годеникът“ на Бродуей преди две години. Поговорихме си за нея. Оказа се, че съм я гледала и че Хедър Ланди е играла в главната роля.

— Никога не сте ни казвали, че познавате Хедър Ланди — прекъсна я Болдуин.

— Нямаше какво да ви кажа — възмути се Лейси. — Инспектор Слоун ме попита дали познавам Хедър Ланди. Отговорът, който му дадох и който е чистата истина, беше, че не я познавам. Просто и аз, както вероятно още хиляди театрални зрители, са я гледали да играе в някой мюзикъл. Ако гледам довечера някой филм с Робърт де Ниро, трябва ли да кажа, че го познавам?

— Добре, госпожице Фаръл, разбрах — отвърна той без капка хумор в гласа. — Значи е станало дума за постановката на „Годеникът“. И какво след това?

Лейси стискаше здраво слушалката в дясната си ръка и впи ноктите на лявата ръка в дланта си, за да запази спокойствие.

— След като Кейт е участвала в постановката, беше ясно, че е познавала Хедър Ланди. Така че я попитах и после се заговорихме за Хедър. Тя сама ми разказа, че Изабел Уеъринг била разпитвала всички от трупата дали Хедър не е била особено разстроена през последните

няколко дни преди смъртта ѝ и ако е било така, дали знаят каква може да е била причината.

Болдуин звучеше леко умиловит.

— Много умно от ваша страна. И какво ѝ казала тя?

— Казала същото, което Изабел била чула от всичките познати на Хедър. Да, Хедър била разтревожена. Не, не била казала на никого какво я тревожи. Но тогава спомена още нещо и затова ви се обаждам, а именно, че Кейт смятала да се свърже с майката на Хедър, за да ѝ каже нещо, което си била спомнила. Тя постоянно пътува и не знае за смъртта на Изабел.

Лейси отново заговори бавно и внимателно.

— Кейт Ноулс има приятел, който живее в Ню Йорк. Казва се Бил Мерил и работи в инвестиционна банка „Чейс“. Явно е приятел с Рик Паркър или поне го познава. Бил казал на Кейт, че си приказвал нещо с Хедър в апрески бара на хижата в Стоу следобеда преди тя да загине. Когато Рик влязъл, тя прекъснала разговора и незабавно напуснала бара.

— И той е сигурен, че това е станало следобеда преди Хедър да загине?

— Така каза Кейт. Според нея излизало, че Хедър много се била разстроила, когато видяла Рик. Попитах я дали има някаква представа защо Хедър е реагирала така остро и Кейт обясни, че явно Рик знаел нещо за Хедър от времето, когато тя току-що се била преместила да живее в Ню Йорк, четири години преди това.

— Госпожице Фаръл, искам да ви попитам нещо. Вие сте работили в агенцията „Паркър & Паркър“ близо осем години. Заедно с Рик Паркър, нали така?

— Точно така. Само че до преди три години Рик работеше в уестсайдския офис.

— Ясно. И по време на вашата работа с Изабел Уеъринг той никога не ви е споменавал, че познава или може би е чувал за Хедър Ланди?

— Не, не е споменавал. Искам да ви напомня, господин Болдуин, че сега съм тук, защото Рик Паркър ми даде името на Къртис Колдуел, който уж бил служител на престижна адвокатска фирма. Рик е единственият човек в офиса, който е говорил, или поне твърди, че е говорил с убиеца на Изабел Уеъринг. Не ви ли се струва, че би било

естествено през времето, когато водех клиенти в апартамента и разказвах на Рик за Изабел и за фикс идеята ѝ за смъртта на дъщеря ѝ, да ми каже, че е познавал Хедър? Аз определено смятам, че би било нормално да го направи — натърти тя накрая.

Предадох дневника на полицията в деня след убийството на Изабел, размишляваше междувременно Лейси. Още тогава им казах, че съм дала копие от дневника на Джими Ланди, както бях обещала. Дали съм казала, че Изабел ме помоли да го прочета? Дали съм споменавала, че съм го преглеждала? Тя потърка чело с ръка, напрягайки всички сили да си спомни.

Дано не ме попитат кой точно ме е завел на гости, каза си тя. Няма начин да не се сетят, че името на Том Линч го има в дневника. Няма да им отнеме много време да загреят, че всичко това не е било случайно.

— Дайте да обобщим нещата — намеси се пак Болдуин. — Значи твърдите, че човекът, видял Рик Паркър в Стоу, се казва Бил Мерил и работи в инвестиционна банка „Чейс“?

— Да.

— И цялата тази информация ви е била предадена неволно по време на случаен разговор с Кейт Ноулс?

Търпението на Лейси се изчерпа.

— Господин Болдуин, за да ви осигуря всичката тази информация, се наложи да злоупотребя с доверието на една много симпатична и талантива актриса, която бих предпочела да ми бъде приятелка. Наложил ми се да я лъжа, както лъжа всички хора, с които се срещам в Минеаполис, с изключение на Джордж Свенсън, разбира се. В мой интерес е да събера цялата информация, която би могла да доведе до връщането ми към нормален живот на пълноценно човешко същество. На ваше място бих била по-загрижена да проуча връзката на Рик Паркър с Хедър Ланди, вместо да се държа така, сякаш съм си измислила всичко това.

— Не съм казвал нищо подобно, госпожице Фаръл. Незабавно ще проучим тази информация. Трябва обаче да признаете, че не всеки от свидетелите по програмата за защита се натъкват случайно на приятелките на същата мъртва жена, убийството на чиято майка е станало причина за включването им в програмата.

— Не са много и майките, които биват убити, защото се съмняват в случайната смърт на дъщеря си.

— Ще проверим случая, госпожице Фаръл. Сигурен съм, че вече са ви предали, но понеже е много важно, ще ви го кажа и аз. Настоявам да сте изключително внимателна и да не се отпускате и за миг. Казахте, че сте се запознали с нови хора — това е чудесно, но внимавайте какво говорите пред тях. И по всяко време, винаги, внимавайте. Дори един-единствен човек да знае къде се намирате, ще трябва да ви преместим на ново място.

— Не се тревожете за мен, господин Болдуин — отвърна Лейси и сърцето ѝ отново се сви, като се сети, че е казала на майка си за Минеаполис.

Когато затвори телефона и тръгна да излиза от стаята, Лейси се чувстваше така, сякаш носеше на плещите си цялата вселена. Болдуин практически не беше обърнал никакво внимание на думите ѝ. Изглежда въобще не придаваше значение на връзката, която Рик Паркър може би е имал с Хедър Ланди.

Лейси нямаше откъде да знае, че в мига, в който остави слушалката, федералният прокурор Гари Болдуин се обърна към сътрудниците си, които също бяха слушали телефонния разговор.

— Най-последно някакъв пробив! Паркър явно е вътре в играта.

След кратка пауза той добави:

— А Лейси Фаръл явно знае повече отколкото ни казва.

[1] Думата за „любим“ в тази песен е старата дума „Bonnie“, която звучи точно като името Бони. — Бел.пр. ↑

Изглежда не съм бил прав за Алис, мислеше си Том Линч, докато си вземаше душ на излизане от спортната зала „Туин Ситис“. Може би се е засегнала от това, че я изоставих на онова парти. Вече втори ден не идва в залата. И по телефона не се обади.

От друга страна, Кейт му се обади да каже, че е обядвала с Алис, която ѝ се обадила да я покани. Значи поддържаше връзка с поне един член на семейството, каза си той.

Да, но защо не ми се обади, пък ако ще да каже само, че не може, или може би не се беше прибрала навреме, за да му се обади за вечеря?

Той излезе от душа и се изтри енергично с кърпата. От друга страна, Кейт беше споменала, че Алис е започнала работа. Може би затова е всичко това, реши той. А може би в цялата работа имаше и друг мъж? А може би беше болна?

Том знаеше, че Рут Уилкокс обикновено знае всичко и преди да излезе се спря на гишето при нея.

— Алис Карол и днес не се появи — опита се да каже небрежно той. — Да не би да идва вече по друго време?

Забеляза искрицата на любопитство в очите на Рут.

— Всъщност, тъкмо се готвех да ѝ се обадя, за да я питам дали не ѝ се е случило нещо — отвърна тя. — Беше толкова редовна, две седмици идваше всеки ден. Чудя се какво ли е станало?

Рут се усмихна лукаво.

— Защо пък да не ѝ се обадя още сега? Ако се свържа, да ѝ кажа ли, че си питал за нея и да ти я предам?

О, не! Сега цялата зала ще разбере, че между мен и Алис има нещо, печално отбеляза Том. Е, ти сам започна, напомни си той.

— Ти си истинска душица, Рут — каза той гласно. — Разбира се, ако се обади, дай да говоря с нея.

След четири позвънявания Рут каза:

— Много жалко. Изглежда я няма, но телефонният ѝ секретар работи. Ще ѝ оставя съобщение.

Съобщението, което остави, гласеше, че двамата с един много привлекателен господин се чудели къде може да е Алис.

Е, това поне ще я накара да се обади. Ако не ѝ се излиза с мен, бих искал поне да го знам. Интересно дали няма някакъв проблем?

Той излезе и постоя известно време на улицата, докато реши какво точно да прави. Ако беше видял Алис в залата, щеше да я покани на вечеря или на кино, поне плановите му бяха такива. В Централното кино даваха новия филм, получил първа награда в Кан. Винаги можеше да отиде и сам, но просто не му се искаше да го прави точно сега.

Както стоеше на тротоара и се чудеше, му стана студено. Накрая повдигна рамене и си каза на глас:

— Защо пък не?

Ще отиде до дома ѝ. Ако има късмет, може да я заvari там и да я попита дали не иска да дойде с него на кино.

Опита да я набере пак от телефона в колата. Още не се беше прибрала. Паркира до тротоара пред сградата и взе да я оглежда, припомняйки се, че Алис живееше на четвъртия етаж и прозорците ѝ гледаха точно над главния вход. Прозорците ѝ бяха тъмни.

Ще почакам малко, реши Том, и ако не се появи, ще си взема нещо за ядене и ще отложи киото.

Минаха четиридесет минути. Тъкмо се канеше да тръгва, когато една кола спря на полукръглата алея през входа. Вратата от страната на пътника се отвори и той видя как Алис излезе и се мушна във входа на сградата.

За миг колата попадна под лампата над вратата. Том забеляза, че беше тъмнозелен плимут, на около пет-шест години, абсолютно невзрачна кола. Успя да зърне шофьора и с облекчение отбеляза, че е доста по-възрастен. Едва ли би могъл да бъде обект на романтични чувства от страна на Алис.

Домофонът беше във фоайето. Том натисна бутона на апартамент 4F.

Алис вдигна и явно реши, че се обажда мъжът, който току-що я беше оставил.

— Господин Свенсън?

— Не, Алис, господин Линч — отвърна Том с шеговита официалност. — Може ли да се кача горе?

Когато Лейси отвори вратата, Том забеляза, че тя изглежда крайно изтощена, направо замаяна. Беше бледа, почти бяла. Зениците на очите ѝ изглеждаха огромни и той реши да не губи време за празни приказки.

— Явно нещо не е наред — каза Том с тревога в гласа. — Какво има, Алис?

Високата му източена фигура запълваше рамката на вратата, погледът и цялото му изражение излъчваха загриженост. Лейси едва не припадна, когато осъзна, че след като не му се беше обадила, той е решил да дойде лично да я види.

Едва когато я нарече Алис, тя успя да събере малко сили, за да си върне поне частица от самообладанието. По време на двайсетте минути път в колата след разговора по телефона, беше избухнала пред Джордж Свенсън.

— Какво му става на този Болдуин? Аз му се обаждам с информация, която би трябвало да му помогне за случая, а той се държи с мен като с престъпник! Говори ми сякаш съм дете, не ми обръща никакво внимание... Като нищо мога да си отида в Ню Йорк и да тръгна по Пето авеню с надпис: „Рик Паркър е разглезен негодник и мръсник, който е направил нещо достатъчно гадно на двайсетгодишната Хедър Ланди, когато току-що е пристигнала в Ню Йорк, за да се изплаши толкова от вида му четири години по-късно. Моля, който разполага с някаква информация, да се обади“.

Свенсън отвърна:

— По-кратко, Алис. Успокой се.

Гласът му можеше да успокои и лъвица, камо ли Лейси. Но това си беше част от професията.

Докато пътуваха към жилището ѝ, нов страх обзе Лейси. Ами ако Болдуин накара някой от хората си да говорят с Кит или с майка ѝ, за да се уверят, че не е казала на никого къде е? Мама моментално ще се издаде, каза си тя. Никога няма да успее да ги заблуди. За разлика от мен, тя никога не се научи да лъже добре. Ако Болдуин разбере, че мама знае, веднага ще нареди да ме преместят, сигурна съм. Никак не ми се иска да започвам всичко отначало.

В края на краищата, тук в Минеаполис си беше намерила някаква работа и тъкмо започваше да води нещо като личен живот.

— Алис, още не си ме поканила да вляза. Но все едно. Нямам намерение да си тръгвам.

Тук се беше запознала и с Том Линч.

Лейси се опита да се усмихне.

— Заповядай. Много се радвам да те видя, Том. Тъкмо се канех да си наляя една безкрайно необходима чаша вино. Ще ми правиш ли компания?

— С удоволствие.

Том съблече палтото си и го хвърли на един стол.

— Може ли аз да ти окажа тази чест? — попита той. — Виното сигурно е в хладилника.

Кухничката на малкия апартамент се състоеше от малка печка с фурна, миниатюрна мивка и хладилник-барче.

Том повдигна вежди.

— Да запаля ли камината в големия салон?

— Много мило от твоя страна. Аз ще изчакам на верандата.

Лейси отвори шкафа и изсипа малко кашу в една паничка.

Само преди две минути бях готова да падна от изтощение, каза си тя, а ето, че вече си разменяме шегички. Причината за тази драстична промяна явно се дължи на Том.

Тя седна в единия край на канапето. Той се настани на стола и протегна дългите си крака. Вдигна чаша за на здравица:

— Много ми е приятно с теб, Алис.

Изражението му беше напълно сериозно.

— Трябва да ти задам един въпрос и ще те помоля да ми отговориш честно. Има ли друг мъж в живота ти?

Да, има, мислено отвърна Лейси, само че не е онова, което си мислиш. Мъжът в живота ми е убиец, който може би е по петите ми в момента.

— Има ли някой, Алис? — настоя Том.

Лейси се загледа в Том.

Бих могла да се влюбя в теб, каза си тя. Може би дори вече съм влюбена. Тя си спомни свистенето на куршуми край главата ѝ, кръвта, която шуртеше от рамото на Бони... Не, не мога да поема този риск. Аз съм обречена. Ако Колдуел или както там му е истинското име, научи

къде съм, ще дойде да ме търси. Не мога да изложа Том на такава опасност.

— Да, боя се, че има друг в живота ми — отвърна тя, напрягайки всички сили, за да не позволи на гласа си да затрепери.

Десет минути по-късно той си отиде.

Рик Паркър беше водил вече поне десетина клиенти да оглеждат апартамента на Уеъринг. На няколко пъти му се струваше, че сделката ей сега ще стане, но всеки път купувачът се отказваше в последния момент. Сега му се отваряше нова добра възможност — Шърли Форбс, разведена дама към петдесетте. Три пъти я беше водил да оглежда жилището и сега се бяха уговорили да я заведе отново в десет и половина.

Сутринта, едва влязъл в офиса, телефонът му извъня. Обаждаше се инспектор Ед Слоун.

— Рик, не сме се виждали от две седмици — каза той. — Я ела да си поговорим днес. Искам да проверя дали паметта ти се е освежила.

— Нямам какво повече да си спомням — сопнато отвърна Рик.

— О, имаш, имаш. В дванайсет да си тук.

Рик подскочи, когато Слоун хлопна слушалката. Той се отпусна тежко на стола и се зае да търка челото си, което бързо се покри с ледена пот. Главата му туптеше страшно, имаше чувството, че черепът му ще се взриви.

Прекалявам с пиенето, каза си той. Трябва да намаля малко.

Снощи беше обиколил любимите си барове. Дали не се е случило нещо, зачуди се той. Смътно си спомняше, че завърши вечерта с последна чаша в заведението на Ланди. Искаше да види портретите на Хедър по стените.

Забравих, че са ги махнали, каза си той. Да не би пък там да съм направил някоя глупост? Да не би да съм отворил дума пред Джими за рисунките? *Дали не съм се изпуснал да кажа нещо за Хедър?*

Последното нещо, което му се искаше да направи тази сутрин преди разговора с инспектор Слоун, беше да ходи в апартамента на Хедър, но нямаше как да отложи срещата. Шърли Форбс му беше казала специално, че ще дойде направо след посещение при лекаря си.

Знаеше, че баща му ще побеснее, ако разбере, че е оставил сделката да му се изплъзне от ръцете.

— Рик.

Вдигна глава и видя Р. Дж. Паркър старши да стои надвесен над бюрото и да го гледа намръщено.

— Снощи вечерях в ресторанта на Ланди — каза баща му. — Джими иска апартаментът да се продаде. Казах му, че тази сутрин ще водиш клиент, който много се интересува от него. Джими сподели, че може да смъкне сто хиляди от исканите шестстотин, само да се отърве от жилището.

— Тъкмо отивам да се срещна с госпожа Форбс, татко — отвърна Рик.

Мили боже, каза си той на ум, Р. Дж. е бил снощи у Ланди. Като нищо можех да наля на него!

Само при мисълта за възможната среща болезненото туптене в главата му се усили.

— Рик — продължаваше баща му, — едва ли има нужда да ти напомням, че колкото по-скоро се отървеш от този имот, толкова по-малък е шансът Джими да разбере...

— Да, татко, знам — Рик избута стола си назад. — Трябва да вървя.

— Много съжалявам. Точно такова жилище ми трябва, но съм сигурна, че тук никога няма да съм спокойна. Постоянно ще ме преследва мисълта за смъртта на онази нещастна жена, притисната като в капан от убиеца напълно незащитна.

Шърли Форбс оповести решението си, докато двамата с Рик стояха в спалнята, където Изабел Уеъринг беше намерила смъртта си. Нищо в жилището не беше разместено, Форбс се огледа из стаята.

— Прочетох по Интернет всичко, което е излизало в пресата за убийството — сподели тя шепнешком, сякаш му доверяваше някаква тайна. — Доколкото разбирам, госпожа Уеъринг си е почивала, облегната на това легло.

С неестествено уголемени от диоптрите очи, госпожа Форбс посочи леглото.

— Четох всичко по случая. Почивала си е точно в тази стая и изведнъж дошъл някакъв си тип и я застрелял. Полицията смята, че се е опитала да избяга, но убиецът ѝ е запречил изхода, така че тя паднала на леглото и вдигнала ръка, за да се предпази. Затова ръката ѝ е била така окървавена. И после дошла агентката, точно в мига, когато жертвата извикала за пощада. Представете си само, могли са да убият и агентката. Тогава на апартамента щяха да тежат две убийства.

Рик рязко рече.

— Добре. Разбирам. Да вървим.

Жената го последва през всекидневната и надолу по стълбите.

— Струва ми се, че ви разстроих, господин Паркър. Съжалявам. Да не би да сте познавали Хедър Ланди или госпожа Уеъринг?

На Рик страшно му се искаше да хвърли идиотските ѝ очила на пода и да ги смачка с крака. Искаше му се да изблъска тази тъпа воайорка навън и да я бутне по стълбите. Тя си беше точно такава, реши той — воайорка, само му губи времето, за да задоволи болното си любопитство. Навярно беше дошла да огледа мястото само заради извършеното убийство. Явно нямаше намерение да го купува.

Имаше и други жилища, които да ѝ предложи, но да върви по дяволите, каза си той. Тя му спести нуждата да я изпъди, защото каза:

— Трябва да вървя. Ще ви се обадя след няколко дни, за да ми кажете дали не се е появило нещо ново.

И си отиде. Рик отиде в будоара, отвори вратата на шкафа за спално бельо и извади бутилката от скривалището. Отнесе я в кухнята, извади си чаша и я напълни до половината с водка. Отпи голяма глътка и седна на столчето на барплота, който разделяше кухнята от трапезарията.

Вниманието му бе привлечено от малка лампа в края на плота. Основата представляваше каничка. Спомняше си я дори прекалено добре.

— Това е моята вълшебна лампа — възкликна Хедър в деня, когато забеляза лампата в един антикварен магазин на 80-та Западна.
— Ще я потъркам за късмет.

После я вдигна, затвори очи и занарежда със сериозен глас:

— О, всемогъщи дух, изпълни моето желание. Нека получа ролята, за която кандидатствах. Нека името ми свети с ярки букви по афишите.

После с разтревожен глас добави.

— И нека *баба* не ми се сърди много, когато му кажа, че съм си купила жилище без негово разрешение.

После се обърна към Рик и добави:

— Парите са мои, или поне той ми каза, че мога да ги използвам за каквото си поискам, но от друга страна знам, че искаше да участва в избора ми на жилище. Достатъчно се разтревожи, когато реших да оставя колежа и да се преместя да живея тук сама.

После отново се засмя — имаше прекрасна усмивка, спомни си Рик — и отново потърка лампата.

— Но може пък и да не се разсърди — добави тя. — Тази „вълшебна“ лампа може би е знак, че всичко ще бъде наред.

Рик погледна лампата, която стоеше в ъгъла. Протегна се и я издърпа толкова рязко, че шнурът се скъса.

Следващата седмица Хедър го беше помолила да анулира договора за продажбата и да ѝ върне депозита.

— Говорих с майка ми по телефона и ѝ казах, че съм видяла едно жилище, което страшно ми е харесало. Тя толкова се разстрои. Каза, че баща ми искал да ме изненада и вече ми бил купил жилище на 70-та Източна до Пето авеню. Не мога да му кажа, че вече съм си купила друго жилище без негово разрешение. Ти не го познаваш, Рик — умоляваше го тя. — Рик, моля те, баща ти е собственик на агенцията. Можеш да ми помогнеш.

Рик се прицели в стената над мивката и запрати лампата с всичка сила.

Духът от лампата беше изпълнил желанието на Хедър за ролята в представлението. Но след това не ѝ беше помогнал много.

Агентката под прикритие Бети Пондс, жената, която Рик Паркър познаваше под името Шърли Форбс, докладваше на инспектор Слоун в 19-и полицейски участък.

— Паркър е напрегнат до такава степен, че е готов да се пръсне — казваше тя. — Още малко и ще се пукне като варено яйце. Трябваше да видите погледа му, докато разказвах за смъртта на Изабел Уеъринг. Рик Паркър направо се побърква от страх.

— И има за какво — обади се Слоун. — Федералните в момента говорят с един човек, който може да докаже, че Паркър е бил в Стоу същия следобед, преди Хедър Ланди да загине.

— Кога се очаква да дойде? — попита Пондс.

— По обяд.

— Е, вече е почти дванайсет. Аз ще тръгвам, защото не искам да ме види тук.

Тя махна с ръка и излезе от дежурната.

Стана дванайсет и петнайсет, после дванайсет и половина. В един часа Слоун се обади в „Паркър & Паркър“. Оттам му обясниха, че Рик Паркър е излязъл за срещата си в десет и половина и не се е връщал повече.

На следваща сутрин вече беше ясно, че доброволно или не — Рик Паркър е изчезнал.

Лейси си даваше сметка, че не може повече да ходи в спортната зала „Туин Ситис“, защото това означаваше постоянно да се натъква на Том Линч. Въпреки че му бе казала, че в живота ѝ има друг мъж, тя бе сигурна, че ако продължават да се виждат всеки ден, накрая неизбежно ще започнат да излизат заедно, а тя просто не можеше да понася постоянните лъжи и измислици, които се налагаше да говори.

Определено го харесваше и несъмнено ѝ се искаше да го опознае по-добре. Чудесно можеше да си представи да седи на маса с чиния спагети и чаша вино и да му разказва за майка си и баща си, за Кит, за Джей и децата. Но онова, което не можеше да си представи, беше как самата тя измисля истории за някаква майка, която ужким живее в Англия, за училище, където никога не е ходила, или пък за несъществуващ приятел.

Кейт Ноулс беше казала, че Том обичал Ню Йорк и в крайна сметка професионалният му път щял да го отведе там. Дали познава града добре, чудеше се Лейси. Сигурно щеше да бъде много приятно да го разведе по някой от любимите маршрути на Джак Фаръл: Ийст Сайд, Уест Сайд, из целия град.

В дните непосредствено след посещението на Том в жилището ѝ, Лейси установи, че когато най-сетне успее да заспи, той се появява в сънищата ѝ. В тези сънища на вратата се позвъняваше, тя отваряше и той казваше същите думи, както онази последна вечер: „Не, Алис, господин Линч“.

Но на третата нощ сънят се промени. Този път, докато Том вървеше към нея по коридора, вратата на асансьора се отвори и Къртис Колдуел излезе отвътре с пистолет, насочен в гърба на Том. Същата нощ Лейси се събуди с вик, с който се опитваше да предупреди Том, опитваше се да го изтегли вътре, да залости вратата така, че двамата да са на сигурно място.

При това състояние на постоянно объркване и тревога, работата при Милисънт Ройс беше истинско спасение. По покана на Милисънт

Лейси вече няколко пъти я придружаваше навън — кога да покажат къща на евентуален клиент, кога да огледат нов обект.

— Ще ти бъде по-интересно, ако опознаеш района по-добре — каза ѝ госпожа Ройс. — Чувала ли си, че разположението прави имота?

Разположението, разположението, разположението. В Манхатън изгледът към парк или река рязко вдигаше цената на жилището. Лейси жадуваше да сподели с Милисът истории за разни странни клиенти, с които се беше срещала през годините.

Вечерите бяха най-трудното време. Точеха се дълги и празни. В четвъртък вечер се насили да отиде на кино. Салонът беше полупразен, имаше цели незаети редове, но точно преди да започне филмът, по пътеката се зададе някакъв мъж, който се огледа и избра да седне точно зад нея.

В полутъмната зала тя успя да забележи само, че е слаб и средно висок. Сърцето ѝ заби лудо.

Докато вървяха имената на създателите на филма Лейси чу как седалката зад нея изскърца, когато мъжът се настани, подуши миризмата на пуканките му. После внезапно усети ръката му на рамото си. Почти парализирана от страх, тя успя да направи свръхчовешко усилие, за да се обърне и да го погледне.

Той държеше ръкавица.

— Ваше ли е това, госпожо? — попита той. — Беше под стола ви.

Лейси не остана да види филма. Невъзможно беше да се съсредоточи върху действието на екрана.

В петък сутринта Милисът я попита какво смята да прави през почивните дни.

— Най-вероятно ще си търся спортна зала или клуб — отвърна Лейси. — Там, където членувам сега, нямат зала за скуош, а аз много обичам скуош.

Това, разбира се, не е истинската причина, поради която не желая да ходя повече в „Туин Ситис“, каза си тя на ум, но поне този път отговорът ми не е пълна лъжа.

— Чух, че в Едина са отворили някакъв нов клуб, където имало страхотна зала за скуош — каза Милисът. — Ще разпитам повече.

След няколко минути тя се върна при бюрото на Лейси с усмивка на човек, който току-що е отбелязал гол.

— Права бях. И понеже е още ново, заведението прави отстъпка... ако се запишеш веднага.

Когато малко по-късно Милисънт тръгна на среща с клиент, Лейси се обади на Джордж Свенсън. Имаше към него две молби. Искаше отново да говори с федералния прокурор Гари Болдуин.

— Мисля, че заслужавам да науча какво става — каза тя.

После добави.

— В спортната зала „Туин Ситис“ станаха твърде любопитни. Страхувам се, че ще трябва да помоля да ми отпуснете сума да се запиша в друг клуб.

Просяк, отчаяно си каза тя, докато чакаше отговора му. Аз съм не само лъжкиня, но и просяк!

Свенсън обаче отговори без никакво колебание:

— Лесно може да се уреди. Промяната ще ти се отрази добре.

Всяка сутрин по време на самотната си закуска Лоти Хофман четеше Ню Йорк таймс. Цели четиридесет и пет години — до преди малко повече от една година — двамата с Макс бяха споделяли и двете. Лоти още не можеше да свикне с мисълта, че онзи декемврийски ден Макс излезе както обикновено за сутрешната си разходка и повече не се върна.

Едно заглавие на страница трета на „Дейли нюз“ привлече вниманието ѝ:

„РИЧАРД ПАРКЪР МЛАДШИ, ИЗДИРВАН ЗА РАЗПИТ ВЪВ ВРЪЗКА С УБИЙСТВОТО НА
ИЗАБЕЛ УЕЪРИНГ, ИЗЧЕЗНАЛ.“

Какво ли му се е случило, разтревожи се тя.

Лоти бутна стола си и отиде до бюрото в хола. От средното чекмедже извади писмото, което Изабел Уеъринг беше написала на Макс точно в деня, преди да я убият, и го препречете отново.

„Скъпи Макс,

Днес се опитах да ти се обадя по телефона, но се оказа, че номерът ти го няма в указателя, затова реших да ти пиша. Сигурна съм, че знаеш за смъртта на Хедър, която катастрофира миналия декември. Смъртта ѝ беше огромна загуба за мен, разбира се, но обстоятелствата покрай нещастieto са още по-смустващи.

Докато разчиствах жилището, попаднах на дневника ѝ — в него тя споменава, че смята да обядва с теб. Това е било само пет дни преди смъртта ѝ. В дневника след това не се споменава нищо нито за теб, нито за срещата ви. Има

обаче две бележки, от които ясно си личи, че е била объркана, но няма нищо, което да ми подсказва какво я е тревожело.

Макс, ти си работил в ресторанта на Джими през първите петнайсет години от живота на Хедър. Ти си най-добрият, който Джими някога е имал, и знам колко много съжаляваше той, когато реши да го напуснеш. Помниш ли когато Хедър беше на три годинки и ти ѝ правеше разни фокуси, за да я накараш да позира на художника, който рисуваше стенописите? Хедър те обичаше и ти се доверяваше, надявам се, че е споделила с теб нещо при вашата среща.

Моля те, обади ми се, независимо от всичко. Отседнала съм в апартамента на Хедър. Телефонният номер там е 555–2437.“

Лоти остави писмото в чекмеджето и се върна на масата. Вдигна чашата с кафе и чак тогава забеляза, че ръката ѝ трепери така силно, че се наложи да я придържа с лявата. От онази ужасна сутрин, когато отвори вратата и видя застаналия там полицаи... от тогава насам чувстваше съвсем осезаемо бремето на седемдесетте и четири години, на които беше.

Замисли се отново за онези дни.

Обадих се на Изабел Уеъринг, неспокойно се зае да си припомня тя. Остана толкова поразена, когато ѝ казах, че Макс е загинал, след като случаен шофьор го бутнал и след това избягал — и то само два дни преди смъртта на Хедър. Тогава все още си мислех, че е загинал при случайна злополука.

Спомни си как Изабел я беше попитала дали знае за какво са си говорили Макс и Хедър при срещата си.

Макс винаги казваше, че в неговия занаят човек чува много неща, но се научава да си затваря устата. Лоти поклати глава. Е, изглежда при разговора с Хедър е нарушил правилото си и това му струваше живота.

Опита се да помогне на Изабел.

Казах й всичко, което знаех, продължаваше да си спомня тя. Казах й, че никога не съм се виждала с Хедър, макар че ходих на организирано от социални грижи посещение на „Годеникът“, когато тя играеше в него. Скоро след това Лоти беше заминала пак със същата група възрастни хора на едnodневна екскурзия в хижа в Мохонк, един курорт в планините Катскил. Там за миг бе зърнала Хедър — за втори и последен път. Тръгнала бях да се разхождам покрай пистите и видях една двойка, мъж и жена в ски екипи, да се прегръщат. Седяха в една беседка и явно бяха много заети със себе си. Познах Хедър, но не и мъжа. Същата вечер Лоти сподели с Макс видяното.

Той ме попита за приятеля на Хедър, спомняше си тя. Когато му го описах, Макс разбра за кого става въпрос и страшно се разстрои. Каза, че онова, което знаел за този човек, щяло да накара косите ми да настръхнат. Каза, че бил много предпазлив, че срещу него нямало и следа от подозрение, но Макс знаел, че е рекетъор и търговец на наркотици.

Макс не ми каза името на този човек, продължаваше спомените си Лоти, и преди да успее да го опиша на Изабел Уеъринг онази вечер, когато тя ми се обади, Изабел ме прекъсна с думите:

— Чувам стъпки долу. Сигурно е агентката. Кажи ми телефонния си номер. Ще ти се обадя веднага щом се освободя.

Лоти си спомни как Изабел беше повторила няколко пъти номера преди да затвори. Цяла вечер чаках да ми се обади, а след това чух новините в единайсет часа.

Едва тогава проумя какво точно се беше случило. Човекът, който беше влязъл, докато двете с Изабел говореха по телефона, явно е бил убиецът на Изабел Уеъринг. Изабел беше мъртва, защото не бе пожелала да престане да търси причината за смъртта на Хедър. А сега Лоти беше сигурна, че Макс загина само защото беше предупредил Хедър за истинската същност на човека, с когото се срещаше.

И ако го видя, бих могла да го разпозная, казваше си тя, но, слава богу, никой не знае за това. В едно нещо Лоти беше напълно сигурна — каквото и да бе казал Макс на Хедър, когато я е предупредил, той в никакъв случай не би замесил Лоти. Тя знаеше, че той никога не би я изложил на опасност.

Ами ако полицията дойде да я разпитва, внезапно се запита тя. Какво би я посъветвал Макс?

Отговорът беше много успокоителен и толкова ясен, сякаш Макс седеше на масата срещу нея.

— Не прави абсолютно нищо, Лоти — посъветва я той. — Не казвай нищо на никого.

Сенди Саварано установи, че диренето продължава по-дълго от очакваното. Някои агенции отговаряха охотно на въпросите му. Но се налагаше да провери на място всички места, където му казваха, че са взели на работа млада жена между двайсет и пет и трийсет и пет години. Други агенции отказваха да му дадат информация по телефона, което означаваше, че трябва да провери и тях.

Сутрин той обикновено обикаляше и оглеждаше, като отделяше най-голямо внимание на малките еднолични агенции. Те най-често се помещаваха в офиси с витрини към улицата, където човек лесно можеше да надникне само като мине по тротоара. В някои очевидно работеха само по двама души. Той подминаваше по-големите и преуспяващи агенции. В тях едва ли биха назначили човек без щателна проверка.

Късно следобед обикаляше спортните зали и клубове. Преди да влезе, паркираше и стоеше известно време в колата, за да разгледа хората, които влизат и излизат.

Сенди не се съмняваше, че в крайна сметка ще открие Лейси Фаръл. Работата, която ще си потърси, както и спортната дейност, с която вероятно ще се заеме, бяха повече от достатъчни за него. Човек не си променя навиците само защото си сменя името. И по-рано беше откривал жертвите си, дори с по-малко информация. Ще я намери. Всичко беше въпрос на време.

Сенди обичаше да се сеца за Джуниър, един информатор на ФБР, когото беше проследил в Далас. Единствената следа, с която разполагаше, беше, че си падал по суши. Суши беше станало много модна храна и в Далас бяха отворили множество японски ресторанти. Сенди седеше в колата си, паркираната пред ресторант „Суши Зен“, когато Джуниър излезе отвътре.

Сенди с умиление си спомняше изражението на Джуниър в мига, когато видя затъмненият прозорец на колата да се смъква и разбра какво ще го сполети. Първият куршум беше насочен в корема му.

Сенди искаше да накара суровите рибки да се поразмърдат. Вторият куршум беше насочен към сърцето му. Третият в главата — хрумна му в момента.

Късно сутринта в петък Сенди отиде да провери агенцията „Ройс“ в Едина. Жената, с която говорило телефона, звучеше като даскалица. Отговори на първите му въпроси напълно свободно. Да, при нея работела млада жена, на дваисет и шест години, която смятала да вземе диплома за агент по недвижими имоти, но била напуснала, защото щяла да си има бебе.

Сенди попита дали на нейно място работи друга жена.

Заинтригува го паузата. Тя не изразяваше нито отрицание, нито потвърждение.

— Имам предвид една кандидатка — отвърна накрая госпожа Ройс. Да, тя също била във възрастовата група между дваисет и пет и трийсет и пет години.

Когато пристигна в Едина, Сенди паркира колата си пред супермаркета срещу офиса на Ройс. Остана там дваисетина минути, за да се запознае с района. Точно до офиса на агенцията имаше кулинарен магазин, където влизаше и излизаше множество народ. Железарският магазин по-надолу по улицата също имаше добра клиентела. В агенцията обаче не влизаха много хора.

Накрая Сенди излезе от колата, пресече улицата и с небрежна бавна крачка мина покрай офиса, за да го огледа отблизо. После се спря, сякаш за да прочете бележката, окачена на витрината на агенцията.

Вътре ясно се виждаше бюрото на рецепцията. Добре подредените книжа показваха, че там явно седи някой. По-навътре се виждаше едра жена с посивяла коса, седнала на бюрото в кабинета.

Сенди реши да влезе.

Милисънт Ройс моментално вдигна глава, когато звънецът над вратата дрънна, показвайки, че е влязъл клиент. Пред себе си видя консервативно облечен възрастен господин, който прецени, че е към шейсетте. Тя стана да го посрещне.

Историята му беше проста. Казвал се Пол Гилбърт и бил в Туин Ситис по работа, работел в 3-те М.

— Това означава „Миньорство и минно дело — Минесота“ — обясни той с извинителна усмивка.

— Съпругът ми работеше там през целия си живот — отвърна Милисът, която не успя напълно да разбере защо така я подразни този непознат, който смяташе, че тя не знае какво означават 3-те М.

— Зет ми го местят на работа тук, а дъщеря ми чула, че Едина било много хубаво място — обясни той. — Тя е бременна и затова аз се заех да им потърся къща.

Милисът Ройс се пребори с раздразнението си.

— Добър баща! — рече тя. — Ще ви задам няколко въпроса, за да видим какво бихме могли да предложим на дъщеря ви.

Сенди отговори без запъване на всичките ѝ въпроси за името, адреса и нуждите на семейството на въображаемата му дъщеря, която държала наблизко да има детска градина за четиригодишния си син, голям заден двор и голяма кухня — страшно обичала да готви.

Половин час по-късно той си тръгна с визитната картичка на Милисът Ройс в джоба, както и с обещанието ѝ да намери за дъщеря му подходяща къща. Всъщност, сподели тя, една такава къща тъкмо се била появила в списъка им.

Сенди се върна в колата си отсреща и отново остана да седи, без да откъсва очи от вратата на агенцията. Ако има секретарка, която да работи на бюрото в приемната, най-вероятно е излязла да обядва, реши той, значи скоро ще се върне.

Десет минути по-късно една руса жена, към двайсет и няколко годишна, влезе в агенцията. Клиентка или служителка, чудеше се Сенди. Той излезе от колата и отново пресече отсреща, като внимаваше да не го забележат от вътрешността на офиса. Няколко минути постоя пред витрината на кулинарния магазин, зачетен в предложенията за деня. С ъгълчето на окото си обаче поглеждаше към агенцията.

Младата руса жена седеше на бюрото в приемната и говореше много оживено на госпожа Ройс.

За голямо свое съжаление, Сенди не можеше да чете по устните на хората, но ако можеше, щеше да разбере какво разправя Реджина:

— Милисът, нямаш представа колко по-лесно е да седиш зад бюрото, отколкото да се грижиш за бебе с колики! Трябва да призная,

че новата ти секретарка е по-подредена от мен.

Ядосан, че е загубил толкова време, Сенди бързо се върна при колата и потегли. Поредният празен фишек, каза си той. В района имаше и други обекти за проверка, така че той реши да продължи обиколката си из агенциите в покрайнините. Все пак късно следобед трябваше да се върне в центъра, за да направи обиколката си из спортните клубове.

За днес го очакваше поредният спортен клуб в списъка — „Туин Ситис“ на Хенъпин авеню.

— Недей така, Бони. Знаеш, че ти е приятно Джейн да се занимава с теб — увещаваше я Кит. — Ние с татко и с Нана отиваме на вечеря в Ню Йорк. Няма да се бавим, обещавам. Остави сега мама да се приготви.

Със свито сърце Кит гледаше измъченото лице на дъщеря си.

— Не забравяй, Нана обеща, че следващата седмица, когато Лейси се обади, ще ти даде да говориш с нея.

Джей вече си връзваше вратовръзката. Кит срещна погледа му над главата на Бони. С мимика му направи знак да ѝ каже нещо утешително.

— Хрумна ми една прекрасна идея за Бони — весело каза той. — Кой иска да я чуе?

Бони дори не повдигна глава.

— Аз искам — обади се Кит.

— Когато Лейси си дойде, ще ги изпратя двете с Бони — само тях двете — в Дисни Уърлд. Как ти се струва?

— Да, но кога ще си дойде Лейси? — прошепна Бони.

— Много скоро — бодро каза Кит.

— Ще си дойде ли за рождения ми ден?

В гласа на момиченцето прозвуча надежда. На първи март Бони щеше да стане на пет години.

— Да, за рождения ти ден ще бъде тук — обеща Джей. — Сега върви долу, съкровище. Джейн иска да ѝ помогнеш да направите сладки.

— Рожденият ми ден е скоро — доста по-весело каза Бони, която стоеше до тоалетната масичка на Кит.

Детето хукна надолу, а Кит изчака, докато стъпките ѝ заглъхнаха по коридора.

— Джей, как можа?

— Кит, знам, че не бива така, но трябваше да ѝ кажа нещо, за да я развеселя. Не бива да закъсняваме за тази вечеря. Ти не знаеш колко

труд съм хвърлил по поръчката за казиното на Джими Ланди. Толкова време въобще ме бяха изключили оттам. На търговете ми подбиха цената за най-големите поръчки. Не мога да допусна нещо да се обърка точно сега, когато отново ме наеха.

Той си облече самото.

— И още нещо, Кит, не забравяй, че Джими току-що е научил от частния детектив, когото е наел, че Лейси ми е снаха. Всъщност, Алекс каза, че Ланди точно затова организира вечерята.

— Защо точно у Алекс?

— Понеже Ланди е разбрал, че Алекс се среща с майка ти.

— И какво още знае той за нас? — сърдито попита Кит. — Знае ли, че за малко не убиха и сестра ми в онзи апартамент — само ако беше влязла пет минути по-рано? Или че стреляха по нея пред нашата врата? Знае ли, че дъщеря ни се възстановява, след като беше ранена от куршум, и че сега се налага да я лекуваме от преживяния стрес?

Джей Тейлър обгърна с ръка раменете на съпругата си.

— Кит, моля ти се! Всичко ще се оправи, обещавам. Но сега е време да тръгваме. Не забравяй, че трябва да вземем и майка ти.

Мона Фаръл беше взела телефона до прозореца, за да види кога ще пристигнат.

— Те са тук, Лейси — каза тя. — Трябва да тръгвам.

Говореха вече четиридесет минути. Лейси знаеше, че помощник федералният шериф Свенсън сигурно губи търпение, но тази вечер нямаше никакво желание да прекъсне разговора. Изминалият ден беше толкова дълъг, а почивните дни бяха още по-мъчителни.

Миналият петък по това време я очакваше срещата с Том Линч. Днес обаче нямаше нищо, което да я зарадва.

Когато попита как е Бони, майка ѝ отвърна така бодро, че Лейси веднага схвана — Бони не се е оправила напълно. Още по-малко я зарадва новината, че тази вечер майка ѝ, Кит и Джей отиват на вечеря с Джими Ланди в ресторанта на Алекс. Преди да се сбогуват, Лейси отново предупреди майка си:

— И мамо, за бога, внимавай да не се издадеш пред някого къде съм. Трябва да ми се закълнеш, че...

— Лейси, нима смяташ, че не разбирам опасността, в която се намираш? Не се безпокой. От мен никой нищо няма да научи.

— Извинявай, мамо, просто...

— Няма нищо, скъпа. Наистина трябва да вървя. Не бива да ме чакат. Какво ще правиш довечера?

— Записах се в нов спортен клуб. Имали страхотно игрище за скуош. Сигурно ще отида там.

— Да, знам колко обичаш да играеш скуош.

Мона Фаръл наистина се зарадва.

— Обичам те, скъпа. Много ми липсваш. Довиждане — промълви тя накрая.

И забърза към колата, като си мислеше, че поне може да каже на Кит, Джей и Алекс с какво се занимава Лейси през свободното си време.

В петък вечер Том Линч смяташе да изпие едно питие с братовчедка си Кейт след представлението. Това беше последното представление на трупата в Минеаполис и той искаше да се сбогува с нея. Освен това се надяваше, че тя ще успее да го развесели. Откакто Алис Карол му каза, че в живота ѝ имало друг мъж, той се чувстваше потиснат и в резултат на това нищо не му вървеше. Продуцентът на предаването на няколко пъти го подсецаше да си погледне получените обаждания, а пък и самият той чувстваше, че звучи плоско по време на интервютата с гостите.

В събота вечер в театър „Орфей“ имаше премиера на „Пътуващ театър“, представен от някаква пътуваща трупа, и пръстите простото сърбяха да набере номера на Алис и да я покани да го гледат заедно. Даже си беше намислил какво ще ѝ каже: „Този път ще ти дам да изядеш последното парче пица“.

В петък вечерта той реши да отиде в спортната зала и да се поизпоти малко. Срещата му с Кейт беше чак в единайсет, нямаше какво друго да прави дотогава. Трябваше да си признае, че тайничко се надяваше да завари там Алис, за да поговорят и тогава може би тя щеше да си признае, че не е чак толкова сигурна за този мъж в живота ѝ.

На излизане от мъжката съблекалня се огледа, но беше повече от ясно, че Алис Карол я няма там. Всъщност вече знаеше, че не се е появявала цяла седмица.

През стъклената преграда на офиса се виждаше как Рут Уилкокс разговаря сериозно с възрастен господин с посивели коси. Забеляза как Рут няколко пъти тръсна глава и дори му се стори, че забелязва известна неприязън в изражението ѝ.

Какво ли иска пък този, може би отстъпка в цената, каза си Том. Трябваше да потича, но му се искаше да попита Рут дали е чувала нещо за Алис.

— Том, да знаеш, какви новини имам за теб! — посрещна го въодушевено Рут. — Затвори вратата. Не искам никой друг да чуе.

Том се досети, че новините трябва да са свързани с Алис и със сивокосия господин, който току-що излезе отвътре.

— Този човек каза, че търси Алис — довери му Рут, която чак се задъхваше от възмущение. — Бил ѝ баща.

— Баща ли? Глупости. Алис ми каза, че баща ѝ починал преди много години.

— Може и така да ти е казала, но това е баща ѝ. Или поне така твърди. Показа ми даже нейна снимка и попита дали съм я виждала.

Журналистическите инстинкти на Том се събудиха.

— Ти какво му каза? — предпазливо попита той.

— Нищо не съм му казала. Откъде да знам дали не е данъчен служител или нещо подобно? Казах му, че не знам. После той ми разказа, че дъщеря му и жена му се били скарали жестоко, разбрал бил, че дъщеря му се е преместила преди четири месеца в Минеаполис. Жена му била много болна и много държала преди да умре, да се сдобри с дъщеря си.

— Звучи ми като пълна измислица — отсече Том. — Надявам се, че не си ми дала никаква информация за нея.

— Не, разбира се — твърдо рече Рут. — Казах му само да си остави името и ако установя, че въпросната млада дама членува в нашия клуб, ще ѝ кажа да се обади вкъщи.

— Той не ти ли каза как се казва и къде е отседнал?

— Не.

— Не ти ли се струва доста странно?

— Господинът подчерта, че би предпочел да не казвам на дъщеря му, че я търси. Не искал отново да изчезне. Стана ми жал за него. Чак се просълзи.

Едно съм сигурен по отношение на Алис Карол, помисли си Том — независимо за какво са се скарали, тя не е от хората, които биха обърнали гръб на майка си, особено при положение, че е на смъртно легло.

Хрумна му и още една мисъл, която му се стори особено примамлива. Ако Алис не казва истината за семейството си, може би и мъжът, за когото спомена, не съществува, каза си той. Това го накара да се почувства значително по-добре.

Инспектор Ед Слоун беше на смяна от осем до четири, но в пет и половина часа в петък следобед той все още беше в участъка, седнал на бюрото, върху което беше разстлано досието на Рик Паркър. Радваше се, че е петък. Надяваше се, че поне през почивните дни федералните служби ще го оставят на мира.

Последните два дни цареше голяма суматоха. От вторник, когато Рик Паркър не се появи на уговорената среща, и без това трудните взаимоотношения между нюйоркската полиция и федералния прокурор станаха открито враждебни.

Слоун направо побесня, защото едва когато двама федерални агенти пристигнаха да питат за Паркър. Гари Болдуин си призна, че разполага със свидетел, който да докаже, че Рик е бил в хижата в Стоу същия следобед преди злополуката с Хедър Ланди.

Болдуин не беше благоволил да сподели с тях тази информация, размишляваше Слоун, но като разбра, че смятам да натисна Паркър, има наглостта да се оплаче на областния прокурор.

Добре, че областният ме подкрепи, мрачно отбеляза Слоун. В разговор на четири очи областният прокурор беше напомнил на Болдуин, че нюйоркската полиция води разследването по извършено в нейния участък убийство и че възнамеряват да доведат случая докрай. Подчертал бе също така, че нещата биха се развивали много по-добре, ако федералните власти проявят желание за сътрудничество и споделят наличната информация, но все пак със случая се занимава нюйоркската полиция, а не федералните служби.

Поради факта, че областният прокурор го беше защитил, въпреки че се наложи да изслуша тирадата на Болдуин за важното вещественно доказателство, изчезнало от сейфа на нюйоркския инспектор, Слоун се чувстваше задължен на всяка цена да открие Рик Паркър и да го накара да даде показания.

Освен ако вече не е мъртъв, разбира се, мислено отбеляза той, което никак не е изключено.

В противен случай изчезването на Рик беше сигурен признак, че са на вярна следа. Това хвърляше известна светлина върху въпроса защо убиецът на Изабел Уеъринг така лесно беше успял да мине за адвокат от престижна фирма, която беше сред постоянните клиенти на „Паркър & Паркър“. Вече знаеха, че Паркър е бил в хижата и Хедър Ланди се е уплашила от него само няколко часа преди смъртта си. През четирите месеца, изминали от убийството на Изабел Уеъринг, Слоун беше събрал доста изчерпателни данни за Рик Паркър.

Познавам биографията му по-добре от него самия, мислеше си Слоун, докато за пореден път препрочиташе дебелата папка.

„Ричард Дж. Паркър младши. Единствено дете. Тридесет и една годишен. Изгонен от два престижни колежа за притежание на наркотици. Подозрения (без доказателства) за продажба на наркотици — вероятно са платили на свидетеля да се откаже от показанията си. На двайсет и три години, след шест години следване, най-сетне завършва колеж. Таткото се наложило да изплати нанесени по време на бурен купон щети.

През цялото следване разполагал с неограничено количество пари. За седемнадесетия си рожден ден получава Мерцедес кабрио. По случай завършването на колежа му подаряват апартамент до Сентрал парк.

Първо и единствено работно място — в агенцията Паркър & Паркър. Пет години във филиала на 67-ра Западна улица, от три години — в главния офис на 62-ра Източна.“

За Слоун не беше никак трудно да научи, че колегите на Рик от уестсайдския офис го презират. Един бивш служител на „Паркър & Паркър“ беше казал: „Рик се разкарваше по купони цяла нощ, а на сутринта се появяваше махмурлия, още друсан с кокаин, и започваше да тежкарее из офиса“.

Преди пет години бащата на Рик беше предпочел да уреди по вътрешен начин опита за изнасилване на някаква секретарка, за да не стане въпросът публично достояние. След тази случка Паркър старши

беше спрял кранчето на доходите на сина си. Приходите към сметката на Рик бяха спрени и го бяха поставили на основна заплата плюс комисионна от продажбите, както всички останали служители.

Таткото явно е решил да обърне другата страница и да се покаже твърд, саркастично отбеляза Слоун. Само че тогава се беше появил нов проблем: твърдата линия не можела да поддържа пристрастието на сина към кокаина.

За пореден път Слоун прегледа тази част от досието. Откъде Рик намира пари за наркотици и ако е още жив, кой му плаща, за да се крие?

Слоун извади нова цигара от вечния пакет в джоба на ризата си.

В биографията на Рик Паркър младши се забелязваше определена тенденция. Въпреки напористия си и избухлив нрав, Паркър старши неизбежно се намесваше всеки път, когато синчето загазеше. Както този път.

Ед изпухтя и се надигна от стола. Теоретично не би следвало да е зает през почивните дни и жена му правеше големи планове за почистването на гаража. Само че плановите й ще трябва да се променят, а гаражът да почака. Слоун трябваше да отиде до Гринидж, щата Кънектикът, за да си поговори с Р. Дж. Паркър старши. Да, определено беше настъпил моментът за лично посещение в постоянната резиденция, където Рик Паркър беше отраснал, обграден с всичко, което може да се купи с пари.

В петък вечер движението от Ню Джързи към Ню Йорк сити беше също толкова натоварено, колкото и в обратната посока, защото хората се прибираха по домовете си. Мнозина обаче отиваха в Ню Йорк на театър и ресторант. Кит не пропусна да забележи напрегнатото изражение на съпруга си, докато бавно напредваха по моста „Джордж Вашингтон“. Радваше се, че Джей все пак си спести забележките за това, че биха могли да тръгнат и по-рано.

Лейси веднъж я беше попитала:

— Как можеш да търпиш да ти се кара за неща, за които нямаш никаква вина?

И тогава обясних на Лейси, че не позволявам на такива неща да ме ядосват, спомни си Кит. Разбирам го. Джей е от хората, които се тревожат за всичко и това е неговият начин да го изрази.

Тя отново хвърли поглед към мъжа си. В момента се тревожи, че ще закъснеем за вечерята с важен клиент. Знам, че се тревожи и за Бони и вътрешно го яде мисълта, че ѝ е обещал нещо, което не може да изпълни.

Джей въздъхна тежко, когато най-сетне завиха по магистралата, водеща към Уест Сайд. Кит с облекчение забеляза, че потокът коли пред тях се движи плавно. В знак на подкрепа тя сложи ръка на рамото на съпруга си и после се обърна да погледне на задната седалка. Както винаги след разговорите с Лейси, майка ѝ едва сдържаше сълзите си. Щом се качи в колата, тя каза:

— Нека не говорим за това.

— Как си, мамо? — попита я Кит.

Мона Фаръл се насили да се усмихне.

— Добре съм, скъпа.

— Обясни ли на Лейси защо тази вечер не мога да говоря с нея?

— Казах ѝ, че отиваме в Ню Йорк и ти искаш да се увериш лично, че Бони си е изяла вечерята, преди да тръгнеш. Тя разбира.

— Каза ли й, че ще се срещнем с Джими Ланди? — попита Джей.

— Да.

— Тя какво каза?

— Каза, че...

Мона Фаръл се спря, преди да успее да им каже как Лейси я предупреди да не казва на никого къде живее сега. Кит и Джей не знаеха, че Лейси е споделила тайната си с нея.

— Каза, че е много изненадана — неубедително довърши Мона, чувствайки се безкрайно неловко.

— Значи Алекс те е направил шеф, Карлос? — поздрави Джими Ланди предишния си служител, докато сядаха на резервираната за тях маса в ресторанта на Алекс.

— Точно така, господин Ланди — отвърна Карлос с широка усмивка.

— Ако беше почакал още малко, Джими може би също щеше да те повиши — обади се Стиви Абът.

— А може би нямаше да го повиша — рязко отвърна Джими.

— Все едно, спорен въпрос — намеси се Алекс Карбайн. — Джими, ти идваш за пръв път. Кажи как ти се струва заведението.

Джими Ланди се огледа, изучавайки приятната обстановка в салона с тъмнозелени стени, изпъстрени с ярки картини в тежки орнаментни златни рамки.

— Изглежда си черпил вдъхновение от Руската зала за чай, Алекс — беше неговият коментар.

— Така е — съгласи се охотно Алекс Карбайн. — А ти удостои с тази чест „Ла Кот Баск“, когато отваряше новото си заведение. А сега казвайте кой какво ще пие. Много държа да опитате виното ми.

Джими Ланди съвсем не е такъв, какъвто очаквах, мислеше си Кит докато отпиваше от чашата с шардоне. Джей толкова се притесняваше да не закъснеем, а пък той съвсем не се показва разстроен, че отидохме няколко минути по-късно. Дори когато Джей се извини, Ланди каза:

— Когато идват в моето заведение, обичам хората да закъсняват. Докато ги чакат, гостите си поръчват по още едно пиене. Това е хубаво.

Въпреки видимо доброто му настроение, Кит усещаше, че Джими Ланди е напрегнат. Лицето му имаше изпит и измъчен вид, освен това беше необикновено блед. Може би се дължи на мъката по дъщеря му, реши тя. Лейси ѝ беше казала, че майката на Хедър не можела да преживее смъртта на дъщеря им. Може би и бащата страдал по същия начин.

Докато ги запознаваха, Мона каза на Джими:

— Знам какво сте преживели. Дъщеря ми...

Алекс я стисна за ръката и я прекъсна.

— Защо не изчакаш да говорите за това по-късно, скъпа? — любезно я подкани той.

Кит инстинктивно хареса съдружника на Джими, Стиви Абът. Алекс им беше казал, че Джими го чувствал почти като роден син и двамата били много близки. На външен вид обаче никак не си приличат, отбеляза Кит.

Абът несъмнено е красавец.

С напредването на вечерта Кит забеляза, че Стиви и Алекс нарочно държат разговора настрана от всичко, свързано с Лейси и Изабел Уеъринг. Вместо това двамата постоянно караха Джими Ланди да разказва забавни истории за срещите си с разни известни личности сред клиентелата му.

Ланди се оказа първокласен разказвач и това негово качество, заедно с грубата му селска външност, го правеха особено привлекателен в очите на Кит. Освен това той искрено и сърдечно се интересуваше от тях.

От друга страна, щом забеляза един от келнерите да показва признаци на нетърпение спрямо дамата, която явно не можеше да реши какво точно желае за ордъвър, лицето му стана сурово.

— Уволни го, Алекс — остро отбеляза той. — За нищо не става. Никога няма да се научи.

Охо, каза си Кит. Наистина си го бива! Нищо чудно, че Джей се страхува да не се изложи пред него.

Накрая Джими внезапно сам подхвана темата за Лейси и Изабел Уеъринг. Веднага щом сервираха кафето, той каза:

— Госпожо Фаръл, срещал съм се веднъж с дъщеря ви. Тя държеше да изпълни обещанието си към бившата ми жена, като ми предаде дневника на дъщеря ни.

— Да, зная — тихо отвърна Мона.

— Не се държах много добре с нея. Тя ми донесе копие на дневника вместо оригинала и тогава си помислих, че е страшно нагло от нейна страна да предаде оригинала на полицията.

— Продължавате ли да мислите така? — попита Мона, но не изчака за отговор. — Господин Ланди, дъщеря ми беше заплашена с обвинение за укриване на вещественно доказателство само защото се опита да изпълни даденото на Изабел Уеъринг обещание.

Боже мой, каза си Кит, мама е готова да избухне всеки момент.

— Разбрах за това едва преди два дни — рязко отвърна Ланди. — Разбрах, че ченгетата се опитват да ме баламосват и наех частен детектив. Той откри, че историята за професионалния убиец, който случайно се натъкнал на Изабел и я убил, е пълна измислица.

Кит забеляза, че физиономията на Ланди стана тъмnochервена. Явно и Стиви Абът бе забелязал същото.

— Успокой се, Джими — обади се той. — Ако получиш удар, от теб ще стане кофти пациент.

Джими го изгледа накриво, после отново се обърна към Мона.

— Същото казваше и дъщеря ми — продължи той и изпи последната глътка от еспресото си. — Знам, че дъщеря ви е включена в програмата за защита на свидетели. Много неприятно и за нея, и за вас, предполагам.

— Така е — кимна в съгласие Мона.

— Как поддържате връзка с нея?

— Тя се обаждат веднъж седмично — обясни Мона. — Всъщност, причината за закъснението ни тази вечер беше, че аз говорех с нея, когато Джей и Кит дойдоха да ме вземат.

— Вие не можете ли да ѝ се обаждате? — поинтересува се Ланди.

— Абсолютно не. Пък и нямам представа къде да я търся.

— Искам да говоря с нея — внезапно каза Джими. — Предайте ѝ. Детективът, когото наех, ми каза, че се е виждала често с Изабел в дните преди смъртта ѝ. Имам към нея много въпроси.

— Господин Ланди, трябва да отправите молбата си чрез федералния прокурор — намеси се Джей, който реши, че е време да се включи в темата. — Преди Лейси да се включи в програмата, те ни обясниха как стоят нещата.

— Да, но вероятно ще ми откажат — изръмжа Джими. — Добре, може би ще се намери някакъв друг начин. Попитайте я все пак нещо от мое име. Спомня ли си дали накрая на дневника на Хедър е имало две страници без редове.

— Защо смяташ, че това е толкова важно, Джими? — попита Алекс Карбайн.

— Защото, ако има такива, това означава, че никое от веществените доказателства в участъка не е на сигурно място и ще бъде подправено или откраднато. И аз трябва да намеря някакъв начин да се справя с това положение.

Джими освободи с махване на ръката Карлос, който стоеше зад гърба му с кана за кафе в ръка. После стана и протегна ръка на Мона.

— Е, това е всичко, струва ми се. Много съжалявам за вас и за дъщеря ви, госпожо Фаръл. Доколкото разбирам, тя е била много добра към Изабел и се е опитала да ѝ помогне. Дължа ѝ извинение. Как е тя?

— Лейси е мъжко момиче — отвърна Мона. — Никога не се оплаква. Дори се опитва да окуражава и мен.

Мона се обърна към Кит и Джей.

— Пропуснах да ви кажа в колата, че Лейси току-що се е записала в нов спортен клуб, където имали чудесно игрище за скуош.

После отново се обърна към Ланди.

— Тя страшно обича да спортува.

След като приключи разговора с майка си и затвори телефона, Лейси се срещна с Джордж Свенсън във фоайето на мотела и двамата безмълвно отидоха до колата.

Лейси се замисли какво ще прави през останалата част от вечерта. Едно беше ясно — не би могла да се прибере и да стои сама в празния апартамент. Но какво да направи? Не беше особено гладна, а пък никак не ѝ се ходеше сама на ресторант. След преживяното в киното в четвъртък вечер не би могла да си представи отново да влезе в тъмната кинозала. От една страна много ѝ се искаше да види последното представление на „Кралят и аз“ в Минеаполис, ако въобще успееше да си вземе билет, но знаеше, че увертюрата окончателно ще я разстрои. В паметта ѝ продължаваше да изпъква образът от преди години, когато надничаше към мястото на оркестъра, за да види баща си.

Татко, толкова ми липсваш, помисли си тя, докато се качваше в колата на Свенсън. Един вътрешен глас обаче ѝ прошепна: Признай си, Лейси, момичето ми, в момента не ти е мъчно точно за мен. Кажи си честно — срещнала си мъж, когото харесваш, само че използваш моя образ, за да го скриеш от очите си. Признай си. Не моя образ очакваш да видиш, не от мен се опитваш да избягаш.

Свенсън я остави насаме с мислите ѝ и не продума през целия път. Накрая Лейси го попита дали има някакви вести от Гари Болдуин.

— Не, Алис, нямам — отвърна той.

Лейси много се дразнеше, че единственото човешко същество, с което можеше да си позволи да говори открито, никога не я наричаше с истинското ѝ име.

— Предай тогава на господин Великия, че искам да знам какво става. Във вторник вечер му съобщих много важна информация. Поне от учтивост би могъл да ме уведоми за развитието на нещата. Не вярвам, че бих могла още дълго да живея по този начин.

Лейси прехапа устни и се сви на седалката. Винаги, когато си изкарваше яда върху Свенсън, се чувстваше неловко като малко дете. Сигурно и той предпочиташе сега да е с жена си и трите си вече поотраснали дъщери, вместо да се мъкне по разни мотели, за да урежда разговорите ѝ по телефона.

— Прехвърлил съм пари в сметката ти, Алис. Можеш да се запишеш в новия клуб още утре сутринта.

Това беше начинът, по който Джордж Свенсън ѝ казваше, че разбира как се чувства.

— Благодаря — измърмори тя, макар че всъщност ѝ се искаше да изкрещи: „Моля ти се, поне веднъж ме наречи Лейси! Името ми е Лейси Фаръл!“.

Когато пристигнаха пред нейната кооперация, тя влезе във входа без все още да е решила какво ще прави. Няколко мига стоя нерешително пред асансьора, после изведнъж се обърна. Вместо да се качи горе, отново излезе навън, но този път се качи в собствената си кола. Известно време кара безцелно из града, накрая пое в посока към Уейзата, квартала, където бяха отишли на празненството след премиерата на „Кралят и аз“. Там потърси едно малко ресторантче, което беше забелязала онази вечер по пътя и фактът, че го намери, въпреки недотам свършената си ориентация, я накара да се почувства по-добре.

Ако искам да се занимавам с недвижими имоти в този район, ще трябва да се ориентирам добре, помисли си тя.

Ресторантчето, което си беше харесала, можеше спокойно да бъде на 4-та Западна улица в нюйоркския квартал Гринидж вилидж. Още щом отвори вратата, отвътре я лъхна приятният аромат на чеснов хляб. Имаше двайсетина масички с покривки на червени и бели квадратчета и свещ в средата. Лейси се огледа. Изглеждаше доста пълно.

— Вероятно нямате свободна маса — обърна се тя към посрещналата я сервитьорка.

— Напротив, току-що се обадиха да отменят една резервация.

Сервитьорката я отведе до ъглова масичка, която не се виждаше откъм входа на ресторанта.

Докато чакаше да ѝ сервират яденето, Лейси гризеше топлия и хрупкав италиански хляб и отпиваше от червеното вино. Хората

наоколо хапваха и разговаряха, явно напълно заети със собствените си дела. Тя беше единственият самотен посетител.

Какво е различното на това място, зачуди се тя. Защо тук се чувствам по-сигурна?

Внезапно Лейси осъзна, че е напипала нещо, за което дотогава или беше избягвала да мисли, или просто не бе осъзнавала напълно. Тук, в това малко ресторантче, където можеше веднага да види кой влиза и кой излиза, без тя самата да се забелязва от входа, се чувстваше в безопасност, каквато не бе изпитвала през последната седмица.

Защо ли, запита се тя.

Защото казах на мама къде съм, призна си тя с мъка.

В главата ѝ отекнаха предупрежденията по време на инструктажа. *Не става дума за това, че някой от роднините ви съзнателно ще издаде къде се намирате, бяха ѝ казали. Но някои несъзнателно и ненарочно изказани думи могат да ви поставят в много голяма опасност.*

Тя си спомни как баща ѝ постоянно се шегуваше, че ако майка ѝ някога напише мемоарите си, те трябва да се казват „Изповеди от дъното на душата“, защото майка ѝ просто не можеше да пази тайна. Сети се колко смаяна звучеше майка ѝ, когато Лейси я предупреди да не вземе да се изпусне пред Джими Ланди къде се намира дъщеря ѝ.

Може пък и всичко да мине добре, каза си Лейси с надеждата, че майка ѝ се е отнесла сериозно към нейната молба.

Салатата беше свежа, подправена точно на вкус, лингуините със сос от миди бяха прекрасни, но усещането за свобода не трая дълго. Когато Лейси излезе от ресторантчето и тръгна да се прибира, непрестанно я тормозеше чувството, че преследвачът ѝ е наблизо.

Том Линч ѝ беше оставил съобщение.

— Алис, много е важно да те видя утре. Моля те, обади ми се.

Оставил беше и телефонния си номер.

Рут Уилкокс също я беше търсила.

— Алис, липсваш ни. Моля ти се, намини през почивните дни. Трябва да ти кажа нещо, свързано с един господин, който разпитваше за теб.

Рут не пропуска да сватоса някого, мрачно отбеляза Лейси. Легна си и успя да заспи почти веднага, но тогава отново се появи кошмарът. *В него тя стоеше на колене до тялото на Изабел. Усещаше как*

някаква ръка ляга на рамото ѝ... Тя вдига глава и вижда убиеца на Изабел, бледосините му очи се впиват в нея, в ръката си държи пистолет, насочен към главата ѝ.

Седна рязко в леглото, като напразно се опитваше да изкрещи. След това беше безсмислено да се насилва да заспи. Край на почивката за тази нощ.

Рано на другата сутрин Лейси реши да излезе да потича, но откри, че през цялото време се обръща назад, за да провери дали някой не я преследва.

Станала съм напълно безнадежден случай, каза си тя, след като се прибра вкъщи и здраво заключи вратата зад гърба си. Беше едва девет часът сутринта, а тя нямаше абсолютно никакви планове за останалата част от деня. Милисът Ройс ѝ беше казала, че често има срещи с клиенти през почивните дни и ако Лейси желае, може да я придружи. За съжаление обаче, точно сега нямаше определена среща.

Ще закуся и после ще отида да видя новия клуб, реши Лейси. Така поне ще имам някакво занимание.

В десет и петнайсет вече беше в спортния клуб в Едина, където ѝ махнаха с ръка да седне. Тя бръкна в сака, за да извади попълнената регистрационна карта, докато управителката на клуба довършваше разговора си по телефона.

— Да, господине. Точно така. Нашият клуб е съвсем нов и разполага с прекрасно игрище за скуош. Заповядайте да разгледате.

В събота сутринта инспектор Ед Слоун потегли от дома си в Ривърдейл в Бронкс за срещата, която след настойчиви усилия беше успял да си уреди с Ричард Паркър старши в Гринидж, щата Кънектикът. По пътя отбеляза, че снегът, който до преди няколко дни беше като на картинка, вече се топеше и се превръщаше в мръсна киша. Небето беше надвиснало и мрачно, очакваше се да вали дъжд, макар прогнозата да предсказваше, че температурите щели да спаднат и щяло пак да обърне на сняг.

Поредният гаден зимен ден, през който по-умните хора, които могат да си го позволят, се превръщат в прелетни птици и отлитат на юг, мърмореше си Слоун. Или пък в Хаваите. Точно за такова пътешествие спестяваше той. Намислил беше да заведе Бети там за тридесетата годишнина от сватбата им, която беше след две години. Искаше му се да заминат още утре. Дори днес. Макар че при цялата суматоха в участъка едва ли щеше да успее да се измъкне. Слоун не можеше да преживее мисълта, че се е изгубило вещественото доказателство, което можеше да се окаже от решаващо значение за разрешаване на загадката покрай убийството на Изабел Уеъринг. Не стига, че Лейси Фаръл беше отмъкнала дневника от мястото на убийството, ами на всичкото отгоре се оказа, че неизвестно кой, но явно някой от техния участък — очевидно някое недоброръчно ченге — беше откраднал дневника от собствения му сейф. А също така изглежда беше откраднал и страници от копието, което бяха взели от Джими Ланди, не пропусна да отбележи той. Мисълта, че работи, яде и пие заедно с ченге, което играе двойна игра, го отвращаваше физически.

Ед зави по Мерит Паркуей и се замисли за капана, който беше заложил в участъка, за да хване онзи, който измъкваше веществените доказателства от касата. Напоследък правеше цяло представление от това как вади ключовете от джоба на сакото и заключава документите в бюрото си.

— Да пукна, ако допусна още нещо да изчезне от сейфа ми — мрачно заявяваше той пред всеки, който се случеше в дежурната. С помощта на капитана беше разпространил слуха за ново доказателство, което стои заключено в сейфа му и което може да се окаже ключът за разрешаване на случая по убийството на Изабел Уеъринг. Описанието на въпросното вещественно доказателство в дневника на участъка беше преднамерено двусмислено.

Сега към бюрото му беше насочена камера. Следващата седмица отново щеше да си възвърне навика да забравя ключовете в джоба на сакото, което обикновено стоеше окачено на облегалката на стола му. Имаше чувството, че с помощта на тази невярна информация, която умишлено разпространяваше, съществува реален шанс да спипа крадеца. Явно убиецът на Изабел Уеъринг, който и да беше той, беше замесен в кражбите от дежурната стая и би следвало сериозно да се обезпокои от наличието на подобно вещественно доказателство. На Слоун обаче не му се вярваше, че тип като Сенди Саварано стои зад кражбите. Той беше просто изпълнител на мокри поръчки.

Не, мислеше си той, конците сигурно се дърпат от някой важен и достатъчно богат тип, който нарежда какво да се прави. И когато разбере за новото доказателство, ще нареди да бъде унищожено.

Проблемът на Ед Слоун беше, че колкото и да му се искаше да пипне лошото ченге, знаеше, че в крайна сметка той ще е някой от колегите му, всеки един от които по едно или друго време беше спасявал кожата му през последните двацет и пет години. Трудно му беше да понесе тази мисъл.

Имението на Паркър се намирало на пролива Лонг Айленд. Елегантната сграда от червени тухли имаше високи кулички в двата края и беше достатъчно стара, за да придобие лека патина, така че сега приятно се открояваше на белотата на покритите със сняг земи наоколо — все част от имението.

Слоун мина през отворените порти и паркира на средата на полукръглата алея, която водеше до входа. Междувременно се запита дали на алеята ѝ се е случвало въобще да усеща върху себе си колела на петгодишен модел „Сатурн“.

Докато вървеше по плочника, очите му се стрелкаха от един прозорец на друг с надеждата да зърне Рик Паркър да наднича отвътре.

Изключително привлекателна млада жена в камериерска униформа му отвори вратата, той съобщи как се казва и тя отвърна, че го очакват.

— Господин Паркър е в кабинета си — каза момичето.

В тона ѝ прозвуча особено интимна нотка. Ед получи впечатлението, че тя току-що е излязла оттам.

Докато вървеше след нея през просторния, покрит с килим вестибюл, той си преговори всичко, което знаеше за Паркър старши. Чувал беше, че е известен женкар и се запита дали привлекателната млада жена пред него наистина беше достатъчно глупава, за да си позволи нещо в собствената му къща.

Той е може би точно такъв глупак, реши Слоун няколко минути по-късно. Завари господин Паркър да пие кафе, седнал на коженото канапе. До неговата имаше и още една, полупразна чаша с кафе.

Паркър нито стана, за да го посрещне, нито му предложи кафе.

— Седнете, инспектор Слоун.

Думите му прозвучаха повече като заповед, отколкото като покана. Слоун беше сигурен, че следващите му думи ще бъдат за това колко е зает, така че разполагат само с няколко минути. Точно това и чу. Забелязвайки, че прислужницата продължава да стои при тях, Слоун се обърна към нея:

— Можете да се върнете тук, веднага щом си тръгна, госпожице — рязко каза той.

Ричард Паркър скочи насреща му с безкрайно възмутен вид.

— Какво си въобразявате, че...?

Слоун го прекъсна.

— Искам да сме наясно още от самото начало, господин Паркър, че аз не съм някой от вашите лакеи. Не става дума за недвижими имоти, нито за някоя от вашите големи сделки. Дошъл съм да поговорим за сина ви. Твърде е вероятно да бъде призован за свидетел не по едно, а по две убийства. — Слоун се наведе напред и почука по масичката, за да подчертае думите си. — Изабел Уеъринг не вярваше, че дъщеря ѝ е загинала при злополука. Уликите сочат, че госпожа Уеъринг е била убита от професионален убиец, чиято самоличност ни е известна, както и фактът, че работи за голям наркокартел. Всичко това още не са официално огласени данни, но аз ви ги казвам. Не може да не знаете, че синът ви е осигурил достъп на убиеца до жилището на

Изабел Уеъринг. Дори само това го прави съучастник в убийството. Предстои да бъде издадена заповед за задържането му. Разполагам обаче и с още данни, които смятам, че би трябвало да научите, ако разбира се, не ги знаете вече. Рик е бил в Стоу същия следобед, преди Хедър Ланди да загине, и ние разполагаме със свидетел, който може да потвърди, че тя силно се е уплашила от него и е избягала от хижата в мига, когато го е видяла.

Слоун спря и погледна мъжа, който седеше в напрегната поза срещу него. По лицето на Паркър избиха червени петна, които разкриваха вълнението му, но гласът му си остана ледено спокоен.

— Това ли е всичко, инспектор Слоун?

— Не съвсем. Вашият любим син, Ричард Паркър младши, е наркоман. Вие явно сте престанали да плащате сметките му, но по някакъв начин той продължава да се снабдява с наркотици. В такъв случай излиза, че той дължи някому голяма сума пари. А това е опасно положение. Съветвам ви да му наемете адвокат по наказателни дела и да му предадете да се яви при нас. В противен случай ще се наложи да предявим обвинение срещу вас.

— Не знам къде е той — изстреля думите си Паркър.

Слоун стана.

— Надявам се, че знаете. Предупреждавам ви. Възможно е да се намира в голяма опасност. Няма да е първият, който се е забъркал в подобно положение, от което няма лесно измъкване, и който си плаща за всичко, като изчезва. Временно.

— Синът ми е в рехабилитационната клиника в Хартфорд.

Това беше гласът на Присила Паркър.

Инспектор Слоун се обърна, стреснат от неочакваната ѝ намеса.

Присила Паркър стоеше на вратата.

— Аз лично го закарах там миналата сряда — обясни тя. — Съпругът ми наистина не знае къде е синът ни. Рик се обърна към мен за помощ. През този ден баща му беше зает с други неща.

Тя спря поглед върху втората чаша кафе, после вдигна очи към съпруга си и на лицето ѝ ясно се изписаха презрение и отвращение.

Веднага щом предаде попълнената регистрационна карта на управителката на клуба в Едина и тя я провери, Лейси се отправи към игрището за скуош и започна да удря топките в стената. Бързо разбра, че съчетанието от безсънната нощ и тичането преди няколко часа са я изтощили прекалено много. Изпускаше и най-лесните топки, а на всичкото отгоре взе, че падна и си навехна глезена много неприятно при опит да стигне една топка, която очевидно не можеше да върне. Всичко това беше твърде показателно за настоящия ѝ начин на живот. Разочарована от себе си и готова да се разплаче, тя закуцука навън от корта и отиде в съблекалнята да си вземе якето.

Вратата към офиса на управителката беше откритата. Вътре се виждаше млада двойка, която седеше пред бюрото, а отвън чакаше сивокос господин, който явно искаше да говори с управителката.

Лейси чувстваше как глезенът ѝ се подува неудържимо.

За миг спря пред откритата врата, колебаеше се дали да попита за ластичен бинт и аптечка. После реши да се прибере направо в къщи и да сложи лед на навехнатото място.

Сутринта си мечтаеше да излезе навън, а ето че сега единственото ѝ желание беше да се върне и да залости вратата зад гърба си.

Рано сутринта, когато Лейси излезе да потича, по небето се бяха появили облаци. Сега се бяха скупчили така, че почти не се виждаше ясно късче небе. По пътя от Едина до Минеаполис Лейси установи, че явно отново ще завали.

Паркира колата пред жилищната кооперация, в която бе настанена и изключи двигателя. Известно време поседя тихо в колата. Животът ѝ беше пълен бъркотия. Ето я тук, на стотици мили от близките си, водеше някакво жалко подобие на живот, самотна и сама. Принудена беше да живее в лъжи, да се преструва, че е свършено друг човек. И защо? Защо? Само защото стана неволен свидетел на

убийство. Понякога си казваше, че щеше да е по-добре, ако убиецът я беше забелязал в дрешника.

Не че предпочитам да съм мъртва, но щеше да ми спести толкова мъки, отчаяно си мислеше тя. Трябва да направя нещо.

Отвори вратата и излезе от колата, като внимаваше да щади десния си глезен. Когато се обърна да заключи колата, усети някаква ръка върху рамото си.

Същото усещане изпитваше и в кошмара, в който животът сякаш вървеше на забавен кадър, тя се опитваше да изкрещи, но от устата ѝ не излизаше нито звук. Втурна се напред, опитвайки се да се изскубне, после извика глухо и се препъна в мига, когато пронизващата болка в глезена я жилна като нагорещено желязо.

Нечия ръка я подхвана, за да я задържи. Един познат глас каза извинително:

— Извинявай, Алис! Не исках да те изплаша. Прости ми.

Беше Том Линч.

Изнемогнала от уплаха и облекчение, Лейси се отпусна в ръцете му.

— О, Том... Господи... Нищо ми няма... просто ме стресна.

И се разплака. Толкова беше хубаво да се чувства здраво обгърната и защитена от силната му ръка. Остана така няколко секунди без да мърда и усети как по тялото ѝ се разля чувство на облекчение. После се стегна и се обърна с лице към него. Не, не може да направи такова нещо, не може да постъпи така с него, нито със себе си.

— Съжалявам, че си идвал дотук, Том. Аз се качвам горе — каза тя, като събра всички сили, за да диша нормално и избърса сълзите си.

— Ще дойда с теб — отвърна той. — Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим.

— Има — настоя той. — Като започнем от това, че баща ти те търси из цял Минеаполис, защото майка ти умира и иска преди това да се помири с теб.

— За какво... говориш? — устните на Лейси станаха безчувствени, сякаш бяха от гума. Гърлото ѝ се сви до такава степен, че едва успя да изрече думите.

— Говоря за това, което Рут Уилкокс ми разказа вчера следобед: че някакъв тип се появил в залата с твоя снимка и разпитвал за теб, представяйки се за твой баща.

Той е в Минеаполис! — каза си Лейси на ум. *Скоро ще те открие!* Тя поклати глава. Отчаяно ѝ се искаше да се отърве от Том още веднага.

— Том, моля ти се. Върви си.

— Не, няма да си отида.

Той обхвана лицето ѝ с ръце и я накара да го погледне в очите.

В главата ѝ отново прозвуча гласът на Джек Фаръл: *Използвай своя образ, за да скриеш образа на онзи, когото желаеш*, казваше той. *Признай си.*

Признавам си, мислено изрече тя, вперила поглед в здравата челюст на Том, в сбърченото му чело, по което беше изписана загрижеността му към нея. Изразът в очите му... Там се четеше грижа, която човек изпитва само към любимо същество.

Не, няма да допусна да ти се случи нещо заради мен, закле се тя. Ако убиецът на Изабел Уеъринг е успял да измъкне адреса ми от Рут Уилкокс в залата в Туин Ситис, сега вероятно нямаше да съм жива, заключи тя мислено. Дотук добре. Но къде ли показваше сега снимката ѝ?

— Алис, знам, че си имаш някакви неприятности, но независимо какви са, аз ще ти помогна. Не мога повече да живея в неизвестност — гласът на Том беше тревожно настойчив. — Не разбираш ли?

Тя го погледна. Усещането беше много странно — пред нея стоеше мъж, който явно изпитваше особени чувства към нея — може би любов? Възможно е. Той беше точно мъжа, какъвто се надяваше да срещне един ден. Но не сега! Не тук! Не в тази ситуация! *Не мога да му причиня подобно нещо*, каза си тя.

Някаква кола се появи на паркинга. Лейси инстинктивно понечи да дръпне Том, за да го скрие зад колата.

Трябва да избягам оттук, реши тя.

Когато колата приближи, тя видя, че зад волана седи жена, която живее в същата сграда.

Но кой ли ще да седи зад волана на следващата кола, която се появи на паркинга, ядосано си каза тя. Можеше да е той.

Първите снежинки вече падаха.

— Том, моля те, върви си — умолително рече тя. — Трябва да се обадя у дома, да поговоря с майка си.

— Значи всичко е вярно?

Тя кимна, внимателно избягвайки погледа му.

— Трябва да поговоря с нея. Трябва да изгладим някои недоразумения. Може ли да ти се обадя по-късно?

Накрая тя вдигна глава.

Погледът му, изпълнен с тревога и недоумение, не се отделяше от лицето ѝ.

— Алис, ще ми се обадиш ли?

— Честна дума.

— Ако мога да ти помогна, нали знаеш...

— Не, сега не можеш да ми помогнеш — прекъсна го тя.

— Ще ми отговориш ли поне честно на един въпрос?

— Разбира се.

— Има ли друг мъж в живота ти?

Тя впи очи в неговите.

— Не, няма.

Той кимна.

— Това исках да разбера.

На паркинга се появи друга кола.

Дръпни се от мен, мислено изкрещя тя.

— Том, наистина трябва да се обадя вкъщи.

— Нека поне те изпратя до входа — стисна той ръката ѝ.

След няколко стъпки той спря.

— Ти куцаш.

— Нищо ми няма. Спънах се.

Лейси силно се надяваше, че лицето ѝ не показва колко я боли при всяка стъпка. Том отвори входната врата и я задържа, за да мине тя.

— Кога ще ми се обадиш?

— След около един час.

Тя отново вдигна очи към него и се насили да се усмихне. Устните му докоснаха бузата ѝ.

— Безпокоя се за теб. Тревожа се за теб.

Той стисна ръцете ѝ в своите и настойчиво впери очи в нейните.

— Ще чакам да ми се обадиш. Поне научих нещо важно.

Лейси изчака във фоайето, докато видя, че тъмносиньото му БМВ потегли. После се спусна към асансьора.

Дори не си съблече якето, преди да се обади в спортния клуб. Чу се прациящият от бодрост глас на управителката.

— Спортен клуб Едина. Изчакайте за момент, моля.

Измина една, после и още една дълга минута.

По дяволите, каза си Лейси, и удари вилката на телефона.

Беше събота. Може би майка ѝ си беше вкъщи. За пръв път от месеци насам Лейси набра познатия номер направо.

Майка ѝ вдигна при първото позвъняване.

Лейси знаеше много добре, че не бива да губи нито секунда.

— Мамо, на кого си казала, че съм тук?

— Лейси? На никого не съм казала. Защо?

Гласът на майка ѝ се извиси тревожно.

Да, съзнателно не е казала на никого, каза си Лейси.

— Мамо, кой беше на онази вечеря? Кой бяха там?

— Алекс, Кит и Джей, Джими Ланди със съдружника си, Стиви Абът и аз. Защо?

— Ти споменавала ли нещо за мен?

— Нищо важно. Само, че си се записала в нов спортен клуб с прекрасна зала за скуош. Защо, не биваше ли?

Господи, мислено възкликна Лейси.

— Лейси, господин Ланди много иска да говори с теб. Помоли ме да те питам дали накрая на дневника на дъщеря му е имало нещо, написано на листове без редове.

— Защо пита? Нали му дадох пълно копие на дневника.

— Защото каза, че ако е имало, то някой ги е откраднал, докато дневникът е бил заключен в полицейския участък, освен това са откраднали целия оригинал. Лейси, да не би да искаш да кажеш, че мъжът, който иска да те убие, е в Минеаполис?

— Мамо, сега не мога да говоря. Ще ти се обадя по-късно.

Лейси затвори. Отново се опита да набере спортния клуб. Този път не даде никаква възможност на управителката да ѝ каже да чака.

— Обажда се Алис Карол — прекъсна я тя. — Не...

— О, Алис — управителката заговори с назидателен тон. — Баща ти идва да те търси. Заведох го в залата за скуош. Мислех, че още си там. Не съм те видяла да си отиваш. Казаха ми, че си си навехнала глезена много неприятно. Баща ти е толкова разстроен. Дадох му

адреса ти. Не съм объркала нещо, надявам се. Той си тръгна преди няколко минути.

Лейси се спря само колкото да напъха копието от дневника на Хедър Ланди в сака си, преди да хукне куцукайки към колата и да потегли към летището. Остър вятър набиваше сняг върху предното ѝ стъкло.

Надявам се да не разбере веднага, че съм заминала, мислено си каза тя. Така ще имам известна преднина.

Имаше самолет, който трябваше да излети за Чикаго дванайсет минути след като тя се появи на гишето за билети. Успя някак да се качи, преди да затворят изхода. След това чакаха три часа за разрешение да излетят.

Сенди Саварано седеше във взетата под наем кола, картата на града лежеше разтворена пред него, а тръпката на преследването не го напускаше. Усещаше ускорения си пулс. Скоро щеше да се справи с нея.

Откри Хенъпин авеню 520 на картата. Беше само на десет минути от „Радисън Плаза“, където бе отседнал. Той потегли и здраво настъпи газта. Тръсна глава. Още не можеше да преживее, че я беше изтървал за толкова малко в спортния клуб. Ако не беше паднала на игрището за скуош, щеше да я завари там, хваната на тясно, лесна плячка.

Усети как адреналинът се разлива по тялото му, усилива биенето на сърцето му, учестява дишането му. Толкова наблизко беше. Тази част от преследването най-много му харесваше.

Портиерът му каза, че Фаръл куцала на излизане. Щом си беше навехнала крака толкова силно, че да куца, значи се е прибрала направо у дома. Сменила си беше името на Алис Карол — поне това му беше известно вече.

Няма да е много трудно да я открие, мрачно отбеляза той. Този път няма да й даде никакъв шанс.

Снегът се усиливаше. Саварано се намръщи. Не му се щеше да се разправя с подобни проблеми. Куфарът му лежеше отворен в хотелската стая. Когато свършеше с Фаръл, щеше да си приготи багажа и да напусне официално хотела. Посетител, който си оставя багажа и не се обажда като напуска хотела, неизбежно поражда въпроси. Но ако летището затвори и пътищата станат непроходими, той щеше да остане като в капан, което обаче би било проблем само ако нещо се обърка.

Нищо не може да се обърка, каза си той.

Отново погледна знака на улицата. Намираше се на Хенъпин авеню 400. Началото на Хенъпин беше близо до търговския център „Николет“ с баровските магазини. Там бяха хотелите и новите сгради с

офиси. В този край обаче нямаше нищо забележително. Откри номер 520.

Невзрачна ъглова сграда на седем етажа, не много голяма, което беше добре за него. Саварано беше сигурен, че сградата не е прекалено обезопасена. Заобиколи отстрани и влезе в паркинга. За живеещите в сградата имаше номерирани места за паркиране, а отстрани имаше няколко места за посетители. Всичките бяха заети. Саварано нямаше желание да привлича вниманието като заеме място на някой от живеещите в кооперацията, затова излезе от паркинга и спря на отсрещния тротоар. Излезе и отиде до входа. Вратата към малкото фоайе беше отключена. Имената и номерата на апартаментите бяха написани над пощенските кутии на стената. Алис Карол беше в апартамент 4F. Както в повечето сгради от този тип, за да те пуснат вътре при асансьора, беше необходимо или да имаш ключ, или да се обадиш по домофона, за да натисне някой отвътре бутона за отваряне на ключалката.

Саварано зачака нетърпеливо и най-сетне забеляза, че някой се задава отвън. Беше възрастна жена. Тя отвори външната врата, той изпусна една връзка ключове на пода и се наведе да я вдигне. Когато жената отключи вратата към вътрешния коридор, той се изправи и я задържа да мине тя, след което влезе и той. Тя му се усмихна благодарно. Той я последва до асансьора, изчака, докато тя натисна копчето за седмия етаж и едва след това натисна копчето за четвъртия. Вниманието към подробностите беше необходимата предпазна мярка, което правеше Сенди Саварано толкова добър в занаята и неизменно му носеше успех. Никак не му се щеше да се окаже, че се вози в асансьора със съседката на Фаръл. Колкото по-малко хора го видеха, толкова по-добре.

Когато стигна на четвъртия етаж, той сви по коридора, който беше тих и зле осветен. Още по-добре, каза си той. Апартамент F беше последната врата вляво. Дясната ръка на Сенди беше мушната в джоба, където държеше пистолета си, с лявата позвъни на звънеца. Беше си приготвил историйка, с която да заблуди Фаръл, ако тя реши да попита кой е, преди да отвори вратата.

„От сервиза за газовата инсталация. Проверяваме за теч“ — щеше да каже той. Това винаги вършеше работа.

Отвътре не се обаждаше никой.

Той отново позвъни.

Ключалката беше нова, но досега не беше срещал такава, която да не може да разглоби. Всички необходими инструменти бяха в специалния колан на кръста му. Приличаше на колан за пари. Винаги с радост си спомняше как онази вечер беше влязъл в апартамента на Уеъринг с ключа, който беше взел от масичката във фойето.

За по-малко от четири минути той разглоби ключалката на апартамент 4F, влезе вътре и отново монтира всичко на мястото му. Щеше да я изчака вътре. Така дори беше по-добре. Не му се вярваше да се забави много. А каква изненада я чакаше у дома!

Може да е отишла да си направи рентгенова снимка на глезена, помисли той.

Сенди сви пръстите си, покрити в хирургическа гумена ръкавица. Вечерта, когато влезе в апартамента на Фаръл в Ню Йорк, беше проявил необичайна небрежност и беше оставил отпечатък на вратата. Пропуснал беше да забележи, че ръкавицата е цепната на десния показалец. Втори път няма да направи същата грешка.

Казали му бяха да провери дали Фаръл няма копие от дневника на Хедър Ланди и той тръгна към бюрото, за да започне търсенето оттам.

Точно тогава телефонът иззвъня. С бързи котешки стъпки той прекоси стаята и отиде до него. С радост установи, че телефонният секретар е включен.

Гласът на Фаръл прозвуча тихо и сдържано от записа.

— Свързали сте се с телефон 555-1247. Моля, оставете съобщение.

Това беше всичко. Обаждаше се мъжки глас, авторитетен и разтревожен.

— Алис, обажда се Джордж Свенсън — каза той. — Идваме към теб. Майка ти току-що се е обадила на спешния телефон в Ню Йорк, за да съобщи, че си в опасност. Не излизай никъде. Заклучи вратата. Не пускай никого да влезе, докато не дойда аз.

Саварано замръзна на място. *Идвали насам!* Ако не се махне от жилището незабавно, ще попадне в капан. За няколко секунди се озова извън апартамента, прекоси коридора и слезе долу по аварийното стълбище.

Когато седеше вече на сигурно място в колата и караше сред ненатовареното движение по Хенъпин авеню, видя полицейските коли, които префучаха край него с пуснати лампи и сирени.

Не му се беше случвало да го хванат толкова натясно. Той продължи да кара без определена посока, за да се успокои и обмисли всичко внимателно.

Къде може да е отишла Фаръл, запита се той. Може би се крие у някоя приятелка? А може би в някой мотел?

Където и да се намира, преднината ѝ не може да е повече от половин час.

Трябва да се опита да мисли като нея. Какво би направил той, ако е в програмата за защита на свидетели и го открият?

Няма да имам повече вяра на федералните, каза си той. Не бих се местил по тяхно решение в друг град, само за да се чудя след колко време ще ме открият отново.

Обикновено хората, които доброволно се отказваха от програмата за защита, го правеха, защото им ставаше мъчно за близките. Най-често се връщаха у дома.

Когато е разбрала, че са я открили, Фаръл не се беше обадила на федералните власти, а на майка си.

Натам е тръгнала, реши той. Сега трябва да е на път към летището и оттам за Ню Йорк. Сенди беше сигурен в това.

Той също се отправи натам.

Сигурно е много изплашена. Изгубила е доверие в полицаите. Апартаментът ѝ в Ню Йорк все още беше неин. Майка ѝ и сестра ѝ живееха в Ню Джързи. Нямаше да е трудно да я открие.

И други му се бяха изплъзвали за малко, но никой не беше успял да се измъкне съвсем. В края на краищата винаги улавяше жертвата си. Ловът му доставяше голямо удоволствие, но самото убийство беше най-приятната част.

Най-напред отиде на гишето на авиокомпания „Норт уест“. По многобройните служители там си личеше, че това е най-натоварената линия в Минеаполис. Казаха му, че за момента всички полети са спрени заради снега.

— Тогава може би ще успея да намеря съпругата си — каза той.
— Тя тръгна преди около четиридесет минути. Майка ѝ претърпяла злополука в Ню Йорк и предполагам, че е взела първия полет за Ню Йорк. Казва се Алис Карол.

Служителката на гишето беше много услужлива.

— През последния час не е имало директен полет за Ню Йорк, господин Карол. Възможно е обаче да е излетяла с полета за Чикаго, за да направи връзка оттам. Ще проверя в компютъра.

Пръстите ѝ заиграха по клавишите.

— Да, ето я. Съпругата ви е взела полет 62 за Чикаго, който трябваше да излети в 11:48 — жената въздъхна. — Всъщност, пътниците се качиха, но самолетът още стои на пистата за излитане. Страхувам се, че не мога да ви кача на борда, но ако желаете, можете да се срещнете с нея в Чикаго. Точно в момента извикват пътниците за този самолет. Двата полета вероятно ще пристигнат с няколко минути разлика.

Инспектор Ед Слоун и Присила Паркър седяха заедно и чакаха Рик да се появи. Салонът в имението Хардинг, беше изключително удобен и приятен. Имението беше частна собственост, подарена на рехабилитационния център от семейство, чийто син бил починал от свръхдоза наркотици.

Гарнитурата, състояща се от диван и фотьойли с весела синьо-бяла тапицерия, се допълваха от стилно сините стени и килими. Слоун бързо прецени, че това явно са оригиналните мебели и че онези, които идват, за да се разделят с вредните си навици, вероятно оставят тук цяло състояние.

По пътя от Гринидж обаче госпожа Паркър му беше обяснила, че половината пациенти не плащат нищо. Сега, докато очакваха Рик Паркър да се появи, тя притеснено му обясняваше.

— Знам какво си мислите за сина ми. Но вие нямате представа колко добрина и възможности има у него. Рик все още може да постигне много в живота си. Сигурна съм в това. Баща му обаче го глезеше, учеше го, че стои над всякакъв ред и дисциплина, над всякакво чувство за благоприличие дори. Когато се забърка в онзи случай с наркотици в колежа, толкова се молих на съпруга си да го накара да си поеме отговорността. Но вместо това той раздаде пари на разни хора. Рик щеше да се справи добре в колежа. Той е умно момче, но никога не му се налагаше да се постарее за нещо сам. Кажете ми, кое момче на седемнайсет години има нужда от автомобил „Мерцедес кабрио“? Кое момче на тези години има неограничена сметка за харчене? Как би могъл да се научи на благоприличие, след като баща му вкарва в къщата поредната си любовница за месеца под формата на прислужница?

Слоун се загледа в прекрасно изваяната камина от италиански мрамор.

— Струва ми се, че сте търпели доста дълго, госпожо Паркър. Повече от необходимото, може би.

— Нямах голям избор. Ако го бях напуснала, щях завинаги да изгубя Рик. Но аз останах и все пак постигнах нещо, фактът, че той се обърна към мен и пожела да разговаря с вас, означава, че не всичко е било напразно.

— Защо съпругът ви е променил отношението си към Рик? — попита Слоун. — Известно ни е, че преди пет години е преустановил изплащането на сметките му. Какво го е накарало да го направи?

— Нека Рик сам ви разкаже — отвърна Присила Паркър.

Тя наклони глава на една страна и се заслуша.

— Това е неговият глас. Той идва. Господин Слоун, положението му е много сериозно, нали?

— Не и ако е невинен, госпожо Паркър. И ако ни сътрудничи... Всичко зависи от него.

Слоун повтори същите думи и пред Рик Паркър, докато го чакаше да подпише документа, с който се запознаваше с правата си на задържан. Видът на Паркър младши го смая. За десетината дни, откакто не го беше виждал, Рик се беше променил драстично. Лицето му беше бледо и изпито, а под очите му имаше тъмни сенки. Явно не е шега работа да се откажеш от лошите си навици, каза си Слоун, но подозирам, че промяната не се дължи само на рехабилитационната програма.

Паркър му връчи подписания документ.

— Е, инспекторе — рече той, — какво искате да знаете?

Рик седеше на канапето до майка си. Слоун видя как тя постави длан върху ръката му.

— Защо изпратихте Къртис Колдуел — наричам го с това име, защото тогава се е представил с него — в апартамента на Изабел Уеъринг?

Докато разказваше, по челото на Паркър изби пот.

— В нашата агенция... — Той спря и погледна майка си. — Или както би трябвало да се изразя, в агенцията на баща ми, има правило на никого да не се показва имот, докато не го проверим. Дори при това положение успяват да се промъкнат несериозни клиенти, но поне не са случайни хора.

— Което означава, че могат да си позволят да купят имота, който им показвате?

Рик Паркър кимна.

— Знаете защо съм тук. Вземам наркотици. Всъщност, имам доста скъп навик. И просто нямам средства, за да покрия разходите си. Купувах все повече и повече на кредит. В началото на октомври ми се обади моят дилър, на когото дължа доста пари, и ми каза, че имал някакъв познат, който искал да разгледа апартамента. Каза също така, че клиентът не отговарял на нашите изисквания, но ако жилището му хареса, всичко щяло да бъде уредено.

— Заплашиха ли ви с нещо, ако не се съгласите? — попита Слоун.

Паркър потърка чело.

— Вижте, мога само да ви кажа, че си знаех какво трябва да направя. Беше ми напълно ясно, че не ме молят за услуга, а ми нареждат какво да правя. Затова съчиних една история. Агенцията тъкмо беше сключила голяма сделка за продажба на няколко жилища на адвокати, които фирмата „Келър, Роланд и Смит“ прехвърляше на работа в Манхатън, затова измислих името Къртис Колдуел и казах, че е от същата фирма. Никой не се усъмни. Това е всичко, което направих — избухна той. — Нищо повече. Досещах се, че не му е съвсем чиста работата, но нямах никаква представа какъв е. Когато Лейси Фаръл ми каза, че бил убил майката на Хедър, не знаех как да постъпя.

Слоун веднага забеляза начина, по който Рик Паркър спомена Хедър Ланди.

— Добре. А какви бяха отношенията ви с Хедър Ланди?

Слоун забеляза как Присила Паркър стисна ръката на сина си.

— Трябва да му кажеш истината, Рик — тихо промълви тя.

Паркър погледна Слоун в очите. Мъката, която инспекторът прочете в погледа му, не беше фалшива.

— Запознах се с Хедър преди близо пет години, когато дойде в агенцията да си търси апартамент в Уест Сайд. Започнах да я развеждам насам-натам. Тя беше... беше красива, жизнена, забавна.

— Знаехте, че Джими Ланди ѝ е баща, нали? — прекъсна го Слоун.

— Да, и това правеше ситуацията още по-забавна. След като се напих веднъж в заведението му, Джими ми забрани да ходя там. Бях много ядосан. Не бях свикнал да ми отказват нищо. Така че, когато Хедър ме помоли да анулирам договора ѝ за жилището на 77-ма

Западна улица, реших да се позабавлявам за сметка на Джими Ланди, макар и не пряко.

— Тя беше ли подписала договора?

— Абсолютно. После дойде при мен паникьосана. Разбрала беше, че баща ѝ купил за нея апартамент на 70-та Източна. Помоли ме да скъсам договора:

— И какво стана?

Рик спря и се загледа в ръцете си.

— Казах ѝ, че ще го скъсам, ако тя ми предложи нещо в замяна.

Мръсник, помисли си Слоун, тя е била още дете, току-що пристигнала в Ню Йорк, и да вземеш да я насадиш така.

— Разберете — продължи Рик Паркър. Слоун реши, че той говори повече на себе си, отколкото на него. — Тогава не ми стигаше умът да разбера какво всъщност изпитвам към Хедър. Дотогава само като повиках с пръст и момичетата сами тичаха при мен. Хедър не обърна никакво внимание на опитите ми да я прелъстя. Затова реших да използвам шанса си покрай анулирането на договора, който бяхме сключили, и така да си отмъстя на баща ѝ. Но вечерта, когато дойде в апартамента ми, беше толкова ужасена, че реших да оттегля предложението си. Беше наистина много сладко момиче, може би наистина бих могъл да се влюбя в нея. Дори, струва ми се, бях влюбен. Във всеки случай, тогава се почувствах безкрайно неудобно. Потормозих я малко и тя се разплака. Тогава ѝ казах, че е време да порасне, че аз с бебета не се занимавам. Вероятно съм успял да я засегна достатъчно, за да я пропъдя завинаги. Опитах се по-късно да ѝ се обадя, да се видя с нея, но тя отказваше всякакъв контакт.

Рик стана и отиде до камината, сякаш да потърси топлина оттам.

— Онази вечер, след като тя си отиде, аз излязох и се напих. Пред бара на 10-та улица в Гринидж ме натикаха в една кола. Двама яки типа ме натупаха здраво. Казаха, че ако не анулирам този договор и не престана да досаждам на Хедър, няма да доживея следващия си рожден ден. Счупиха ми три ребра.

— Анулирахте ли договора?

— О, да, господин Слоун. Аз вече го бях анулирал. Но не и преди баща ми да надуши цялата работа и да ме принуди да му разкажа какво се е случило. Главният ни офис беше продал на Джими Ланди апартамента в Ийст Сайд, онзи, който беше купил за Хедър, но тази

сделка беше нищо в сравнение с една друга сделка, която открих, че се готви. По същото това време баща ми работеше за Джими Ланди по продажбата на голям имот в Атлантик Сити. Ако Ланди разбереше какво съм направил на Хедър, баща ми щеше да изгуби милиони. Точно тогава баща ми каза да оставя тази история или да се разкарам от очите му. Трябва да знаете, че когато става дума за сделка, за баща ми няма никакво значение, че съм му син. Ако объркам нещо, ще ме накаже.

— Разполагаме със свидетел, който твърди, че Хедър избягала от апрески бара в Стоу онзи следобед, когато ви видяла там, точно преди вечерта на смъртта си.

— Тогава изобщо не я видях — тръсна глава Рик Паркър.

Отговорът му звучеше искрено.

— Няколко пъти случайно се натъквах на нея на разни места и всеки път реакцията ѝ беше същата. Незабавно се измъкваше. За съжаление, нищо не можеше да промени нещата.

— Хедър явно е споделила с някого, който ви е нагласил добре след това. Мислите ли, че е бил баща ѝ?

— Не, никога! — Рик почти се разсмя. — И да му каже, че е подписала онзи договор! Невъзможно. Никога не би посмяла да го направи.

— Тогава кой?

Рик Паркър и майка му си размениха погледи.

— Няма нищо страшно, Рик — каза тя и го потупа по ръката.

— Баща ми е редовен клиент на Ланди от трийсет години — обясни Рик. — Много се прехласваше по Хедър. Мисля, че татко е пратил горилите да ме набият.

Когато самолетът ѝ най-сетне излетя в 3:00 следобед, Лейси не се присъедини към спонтанните радостни възгласи и ръкопляскания на останалите пътници. Вместо това се облегна назад и затвори очи, усещайки как примката на страха, която се затягаше все повече около врата ѝ, започва да се охлажда. Седнала беше на средното място, притисната от един възрастен господин, който дремеше и похъркваше през повечето от времето, докато чакаха да излетят, а от другата ѝ страна седеше явно амбициозен млад чиновник, който през цялото време работеше на лаптопа си, но въпреки това на няколко пъти се опита да завърже разговор с нея.

В продължение на три часа тя не престанала се страхува, че ще отменят полета, че самолетът ще се върне на изхода на летището, където ще я очаква Къртис Колдуел.

Най-сетне се озоваха във въздуха. Имаше няколко часа, докато пристигнат в Чикаго, през които щеше да се чувства в безопасност. Все още беше облечена с анцуга и маратонките, с които сутринта отиде в спортния клуб в Едина. Разхлабила беше колкото може повече маратонката на десния си крак, но не искаше да я свали, защото се страхуваше, че няма да може да я обуе след това. Глезенът ѝ се беше надул двойно и пулсиращата болка пълзеше все по-нагоре към коляното ѝ.

Престани да мислиш за това, казваше си тя. Не бива да позволяваш това да те спре. Имаш късмет, че въобще си жива и усещаш болката. Трябва да си съставиш план за действие.

В Чикаго ще се качи на първия възможен полет за Ню Йорк. *Но какво ще правя, когато пристигна там*, питаше се тя. Къде да отида? Определено не мога да се върна в моя апартамент. А в никакъв случай не бива да отивам при мама или при Кит — само ще ги изложам на опасност.

Тогава къде?

Вече беше платила един полет с кредитната карта на името на Алис Карол. Сега ще трябва да плати и билета до Ню Йорк. Картата ѝ беше с лимит до триста хиляди долара и вероятно нямаше да ѝ стигне за хотел в Манхатън. Освен това беше сигурна, че когато федералният адвокат разбере, че е изчезнала, моментално ще я потърсят чрез картата. Ако се регистрираше в някой хотел, Гари Болдуин щеше да изпрати агентите си да я открият още преди да съмне. И тогава отново щеше да се озове в капан. Той имаше право да я задържи като свидетел по углавно дело.

Не, трябва да намери друго място, където да отседне, някъде, където няма да постави в опасност никой друг и където никой не би се сетил да я потърси.

Докато самолетът прелиташе над покрития със сняг Среден Запад, Лейси обмисляше възможностите си. Можеше да се обади на Гари Болдуин и да се съгласи да се върне в програмата за защита на свидетели, федералните щяха да я отведат някъде за няколко седмици, докато решат в кой непознат град да я изпратят, където тя щеше отново да заживее живот на друга несъществуваща личност.

В никакъв случай, закле се безмълвно тя пред себе си, по-скоро бих умряла.

Лейси отново си припомни веригата от обстоятелства, които я бяха довели дотук. Ако Изабел Уеъринг не ѝ се беше обадила тогава, за да включат жилището на Хедър Ланди в списъка с имоти за продажба в агенцията, ако беше вдигнала телефона онази вечер и беше говорила с Изабел, когато тя ѝ се обади вечерта преди убийството...

Господи, ако се бях чула с Изабел онази вечер, може би тя щеше да спомене нечие име, размишляваше Лейси. Може би щеше да ми каже какво е открила в дневника на Хедър. „Ман...“ това беше последното нещо, което успя да изрече. Какво означава това? Във всеки случай, смятам, че се доближавам до човека, който се крие зад всичко. Това е очевидно. Явно се беше случило едно от двете възможни неща. Или мама някак си ме е издала, или някой се е добрал до секретна информация вътре в полицията. Може би Свенсън се е обадил в Ню Йорк да ми отпуснат още хиляда и петстотин долара, за да се запиша в клуба в Едина. Може би информацията е изтекла от офиса на областния прокурор. Предали са на когото трябва и готово. Но този вариант ѝ се струваше по-малко вероятен. В програмата бяха

включени много хора, които бяха внимателно подбрани и се следяха отблизо.

А майка ѝ? Снощи майка ѝ отиде на вечеря в ресторанта на Алекс Карбайн, спомни си Лейси. Алекс ми е много симпатичен. Държа се великолепно през нощта, когато Бони пострада. Но какво всъщност зная за него? Когато го видях за първи път у Кит, той каза, че познава Хедър.

Джей също може би е познавал Хедър, нашепваше ѝ един глас. Той отрече. Но по неznайна причина, когато споменаха името ѝ, той се обезпокои и се опита да смени темата.

Ами Джими Ланди? Не, не би могъл да е той. Тя бе видяла скръбта в очите му, когато му занесе копието от дневника на Хедър.

Ами ченгетата? Дневникът на Хедър беше изчезнал, след като им го предаде, продължаваше да размишлява Лейси. Сега Джими Ланди иска да знае дали в края на дневника е имало няколко страници без редове. Спомням си тези три страници. Целите бяха изцапани с кръв. Щом копията от тези три страници са изчезнали от полицията, значи на тях трябва да е имало нещо наистина важно.

Копието от дневника беше в сака ѝ, мушнат под предната седалка. Лейси се изкушаваше да го измъкне и да погледне, но реши да изчака до момент, когато би могла да разгледа тези три страници на спокойствие. Мъжът вдясно, онзи с компютъра, ѝ се струваше от хората, които не само ще надничат, но и ще коментират прочетеното, а тя нямаше никакво намерение да разговаря за тези неща. Дори с непознати. Особено пък с непознати!

— Започваме спускане към...

Чикаго, каза си тя. После Ню Йорк. И най-сетне у дома!

Стюардесата завърши дежурната реч за изправянето на седалките и затягането на коланите и после добави:

— Нортуест се извинява за причиненото от лошото време закъснение. Може би ще ви е интересно да научите, че веднага след нашето излитане видимостта се влоши рязко и ние бяхме последният самолет, който излетя. Полетите са били възобновени едва преди няколко минути.

Значи имам поне един час преднина пред преследвача си, който и да е той, каза си Лейси.

Утехата от тази мисъл, обаче, беше пропъдена от друга възможност. Ако някой я преследваше и подозираше, че може да е тръгнала за Ню Йорк, нямаше ли да е по-умно от негова страна да се качи на някой директен полет и да я чака направо там?

Всичко в тялото на Том Линч крещеше да не изоставя Алис сама. Той измина пет мили в посока към апартамента си в Сейнт Пол, преди да направи обратен завой и да тръгне обратно. Щеше да ѝ обясни, че няма никакво намерение да ѝ пречи, докато говори с майка си или други близки, замесени в спора им. Но какво би могла да има против това той да стои и да чака в коридора или дори в колата си, докато тя свърши, и тогава да се качи. Явно има големи неприятности.

След като реши да се върне, Том изгуби всякакво търпение с прекалено внимателните шофьори, които се движеха със скоростта на охлюв поради снежната виелица.

Първият явен признак на безпокойство дойде с вида на полицейските коли, паркирани пред сградата на Алис с пуснати светлини. Един полицаи регулираше движението и твърдо подканяше любопитните шофьори да не спират движението.

На Том му се зави свят от предчувствието, че присъствието на полицията явно има нещо общо с Алис. На една пряка от сградата успя да намери място, където да паркира и се върна тичешком. На входа на сградата го спря полицаи.

— Качвам се горе — обясни той на ченгето. — Приятелката ми живее тук и искам да се уверя, че всичко е наред.

— Как се казва приятелката ви?

— Алис Карол, живее в апартамент 4F.

Промяната в поведението на полицаи потвърди подозренията на Том, че нещо се е случило с Алис.

— Елате с мен. Ще ви заведа горе — отвърна полицаи.

В асансьора Том събра сили да зададе въпроса, от който най-много се страхуваше.

— Тя добре ли е?

— Защо не изчакате да говорите с шефа, сър?

Вратата на апартамента на Алис беше отворена. Вътре се виждаха трима униформени полицаи, на които заповядваше по-

възрастен мъж, в когото Том разпозна шофьора на Алис от предната вечер.

Том го прекъсна.

— Какво се е случило с Алис? — попита той. — Къде е тя?

От изненадата по лицето на мъжа насреща Том разбра, че са познали кой е, но нямаше време за поздрав и приветствия.

— Откъде познавате Алис, господин Линч? — попита Джордж Свенсън.

— Вижте — започна Том, — няма да ви отговоря на нито един въпрос, преди да отговорите на моя. Къде е Алис? Защо сте тук? Кои сте вие?

Свенсън отговори накратко.

— Аз съм помощник федерален шериф. Не знаем къде е госпожица Карол. Знаем само, че получаваше заплахи.

— Значи не е вярно, че онзи тип, който твърдеше вчера в спортната зала, й е баща — разпалено заговори Том. — Така си и помислих, но като разказах на Алис, тя не каза нищо, освен че трябвало да се обади на майка си.

— Какъв тип? — настойчиво попита Свенсън. — Разкажете ми всичко, което знаете за него, господин Линч. Това може да се окаже решаващо за живота на госпожица Карол.

Когато Том най-сетне се прибра вкъщи, минаваше четири и половина. Лампичката на телефонния му секретар показваше, че е получил четири съобщения. Както и очакваше, нито едно от тях не беше от Алис. Без да се свали якето, той седна на масата до телефона и обхвана глава с ръце. Свенсън му беше казал само, че госпожица Карол получавала заплахи по телефона и затова се била свързала с неговата служба. Явно тази сутрин се беше уплашила много сериозно, затова полицаите бяха в дома й.

— Може да е отишла на гости у някоя приятелка — обясни Свенсън с неубедителен глас.

А може да е отвличена, помисли си Том. И дете би разбрало, че не му казват какво всъщност става. Полицията се опитваше да открие Рут Уилкокс от залата Туин Ситис, но тя не беше на работа през

почивните дни. Казаха, че искали по-подробно описание на мъжа, който твърдеше, че е баща на Алис.

Том беше казал на Свенсън, че Алис е обещала да му се обади.

— Ако ви се обади, предайте ѝ да се свърже с мен незабавно — сурово нареди Свенсън.

В мислите си Том виждаше образа на Алис, тиха и очарователна, застанала до прозореца на онзи дом в Уейзата, а това беше едва преди седмица. *Защо не ми се довери, ядосваше се мислено той. Тази сутрин едва дочака да се откачиш от мен!*

Полицаяте бяха споделили с него за една възможна следа. Съседка на Алис съобщила, че според нея тя се била качила в колата си някъде към единадесет часа. Аз я оставих в единадесет без петнайсет, спомни си Том. Ако съседката е права, значи тя е излязла десет минути след мен.

Къде би могла да отиде? Коя всъщност беше тя, не спираше да се пита Том.

Загледа се в старомодния черен телефон с шайба. Обади ми се, Алис, отпрати той настойчивата си молба. Но часовете се точеха, започна да се развиделява, снегът не преставаше да вали, а телефонът така и не иззвъня.

Лейси пристигна в Чикаго в четири и половина. Оттам взе самолета в пет и петнайсет за Бостън. Отново плати с кредитната карта, но за полета на Делта от Бостън до Ню Йорк смяташе да плати в брой. Въпросният полет щеше да кацне на Морското летище, на една миля от главния терминал на „Ла Гуардия“. Сигурна беше, че който и да я е проследил до Ню Йорк, няма да я потърси точно там, а като плати в брой за последния преход, може би щеше да заблуди областния прокурор, че е останала в Бостън.

Преди да се качи на самолета в Чикаго, Лейси си купи новия брой на Ню Йорк Таймс. По средата на полета прегледа първата половина на вестника. След малко разбра, че няма смисъл, защото в глава ѝ не влизаше нищо от прочетеното, и се зае да сгъва вестника, за да го прибере. Изведнъж обаче ахна от изненада. От първата страница на втората част на вестника я гледаше физиономията на Рик Паркър.

Прочете статията веднъж и после още веднъж, опитвайки се да разбере нещо. Това беше нова версия на историята за Рик. Видян за последен път в сряда следобед, когато завел клиент да огледа апартамента на убитата Изабел Уеъринг, Ричард Паркър младши, както вече със сигурност твърдеше полицията, беше заподозрян в убийството на Уеъринг.

Дали се крие, зачуди се Лейси. Дали е мъртъв? Дали информацията, която тя беше дала на Гари Болдуин във вторник вечерта, играеше някаква роля в тази работа? Спомни си, че когато спомена пред Болдуин за това как Рик е бил в хижата в Стоу няколко часа преди смъртта на Хедър Ланди, Болдуин не беше реагирал по никакъв начин. А ето че сега полицията официално съобщаваше, че Рик е свидетел по делото за убийството на Изабел. Трябва да има някаква връзка, рече си тя.

Едва когато самолетът вече кацаше в Бостън, Лейси осъзна, че най-сетне е успяла да измисли място в Ню Йорк, където би могла да отседне без някой да се сети.

В 8:05 тя слезе от самолета на летище „Лоугън“. Мислено се помоли Тим Пауърс, управителят на сградата, в която беше апартаментът на Изабел Уеъринг, да си е вкъщи и набра номера.

Един път преди четири години, точно когато си тръгваше от 70-та Източна номер три след оглед с клиент, Лейси успя да предотврати един ужасен инцидент, за който щяха да обвинят Тим Пауърс. Всичко беше станало така бързо. Някакво дете се беше откъснало от бавачката си и беше изтичало на улицата, защото Тим беше оставил входната врата отворена, понеже точно в момента я ремонтиреше. Лейси реагира на мига и сграбчи детето в момента, преди да го сгази минаващият по улицата товарен камион.

Разтреперан от ужас, Тим ѝ се бе заклел:

— Лейси, вината щеше да е изцяло моя. Ако някога имаш нужда от нещо — каквото и да е — можеш да разчиташ на мен.

Ето сега имам нужда, Тим, каза си тя, докато го чакаше да вдигне телефона.

Тим се смая, като чу гласа ѝ.

— Лейси Фаръл — възкликна той. — Мислех, че си изчезнала от лицето на земята.

Горе-долу така стана, рече си Лейси.

— Тим — започна тя, — имам нужда от помощ. Ти веднъж спомена, че...

Той я прекъсна.

— Каквото пожелаеш, Лейси.

— Имам нужда от квартира за известно време — каза тя едва чуто.

На телефоните нямаше друг човек, но въпреки това тя се огледа, страхуваше се да не я подслуша някой.

— Тим — забързано рече тя, — следят ме. Мисля, че е същият човек, който уби Изабел Уеъринг. Не искам да те подлагам на опасност, но не мога да се прибера нито в моя апартамент, нито при роднините си. Той никога няма да се сети да ме търси в твоята сграда. Искам да отседна поне за тази нощ в апартамента на Изабел Уеъринг. И моля ти се, Тим — това е много важно — не казвай на никого. Все едно, че не сме говорили.

Денят очевидно не беше свършил за инспектор Ед Слоун. След като остави Рик Паркър в рехабилитационния център в Хартфорд, той закара Присила Паркър в имението в Гринидж, откъдето взе собствената си кола.

На път за Манхатън той се обади в участъка, за да провери дали Ник Марс е там.

— Болдуин те търси няколко пъти, всъщност звъни през една минута — съобщи той на Слоун. — Иска да те види колкото е възможно по-скоро. Не можел да се свърже с теб по телефона в колата ти.

— Да — отвърна Слоун, — нищо чудно.

Какво ли ще каже, ако разбере, че съм се возил в лимузина с шофьор?

— Какво иска пък сега?

— Всички дяволи изглежда са излезли от ада — уведоми го Марс. — За малко да пипнат Лейси Фаръл в Минеаполис, където я бяха скрили. Изчезнала е и Болдуин смята, че е тръгнала за Ню Йорк. Иска да се координираме, преди да са успели да я спипат тук. Иска да я прибере на топло като свидетел по обвинението.

После добави:

— Как се справи ти, Ед? Успя ли да откриеш Паркър?

— Открих го — каза Слоун. — Обади се на Болдуин и ни уреди среща. Ще те видя в офиса. Може би ще успея да стигна преди седем.

— Няма нужда. Той е в града. Иска да говори с нас в участъка.

Когато инспектор Слоун пристигна в 19-ти полицейски участък, той спря пред бюрото и си свали сакото. После, следван от Ник Марс, тръгна на срещата с Гари Болдуин, който го очакваше в стаята за разпити.

Болдуин още не беше успял да се отърси от гнева си при новината, че Лейси Фаръл е изчезнала, но все пак се сдържа достатъчно, за да поздрави Слоун, че е успял да намери Рик Паркър.

— Какво, по дяволите, ви разказа? — попита той.

Слоун му даде пълен отчет за разговора им, като обърна поглед към бележките си само веднъж или дважд.

— Вярвате ли, че казва истината? — запита Болдуин.

— Да, смятам, че казва истината — отвърна Слоун. — Познавам дилъра, който продава наркотици на Рик. Ако той е бил този, който е наредил на Рик да вкара Саварано в апартамента на Изабел Уеъринг, със сигурност идеята не е била негова. Изпълнявал е поръчка. Някой му е наредил и той го е свършил.

— Значи няма да се доберем до големите клечки чрез Паркър — рече Болдуин.

— Точно така. Паркър е боклук, но не е престъпник.

— Вярвате ли, че баща му наистина е наредил да го опердашат, когато се е опитал да притисне Хедър Ланди?

— Мисля, че е възможно — отвърна Слоун. — Ако Хедър Ланди е отишла при Паркър старши, за да се оплаче от Рик, би било даже доста вероятно. От друга страна, не ми се струва много възможно, защото не съм уверен, че тя би се доверила на Паркър старши. По-скоро би се страхувала, че той може да каже на баща ѝ.

— Добре. Ще хванем дилъра на Рик Паркър и ще го понатиснем малко, но вероятно сте прав. Той сигурно е само връзка, не е от големите играчи. А за Рик Паркър ще се погрижим да не напуска рехабилитационния център без някой да го следи. А сега да се върнем на Лейси Фаръл.

Слоун посегна да извади цигара и се намръщи.

— Цигарите ми са в джоба на самото, Ник. Би ли ми ги донесъл?

— Разбира се, Ед.

Марс се забави не повече от минута. Той сложи на масата пред Слоун пакет цигари и пепелник.

— Не ти ли е идвало на ум да спреш да пушиш? — попита Болдуин, който изгледа и цигарите, и пепелника с върховно презрение.

— Да, много пъти — отвърна Слоун. — Та какво ново покрай Фаръл?

Веднага щом Болдуин си отвори устата, на Ед Слоун му стана ясно, че е бесен и Лейси му е направо черна пред очите.

— Майка ѝ си призна, че знаела, че Лейси е в Минеаполис, но се кълне, че не е казвала на никого. Само че аз не мога да ѝ повярвам нито за миг.

— Може информацията да е изтекла от другаде — предположи Слоун.

— От моя офис и от федералния шериф не е имало никакви издънки — рече Болдуин с леден тон. — За разлика от вашия участък, ние поддържаме необходимите мерки за сигурност — добави той.

Сам се натресох, отбеляза мислено Слоун.

— Какви са плановете ви, сър? — попита той.

Почувства се малко по-добре, като усети, че Болдуин не знае как да възприеме обръщението „сър“ — като саркастична забележка, или като признак на уважение.

— Проследихме кредитната карта, която сме дали на Фаръл. Знаем, че я е използвала, за да лети до Чикаго, после до Бостън. Сега вероятно е на път за Ню Йорк. Апартаментът ѝ се подслушва, но едва ли е толкова глупава, че да отиде там — продължи Болдуин. — Сградата е под наблюдение. Телефоните на майка ѝ, на сестра ѝ, а от понеделник и на зет ѝ, се подслушват. Имаме човек, прикрепен към всеки член от семейството, в случай, че реши да се срещне с тях.

Болдуин млъкна за малко и погледна оценяващо Слоун.

— Освен това ми хрумна, че Лейси Фаръл може случайно да реши да ви се обади лично — рече той. — Вие как мислите?

— Много се съмнявам. Мисля, че не се държах твърде мило с нея.

— Тя не заслужава внимателно отношение — рязко рече Болдуин. — Укри вещественото доказателство по случай за убийство. Издаде местонахождението си, когато я бяхме настанили на сигурно място. А сега се излага на особено голям риск. Инвестирали сме невероятно много пари и време в това да ѝ спасяваме живота, а в замяна не сме получили нищо, освен оплаквания и отсъствие на всякакво сътрудничество от нейна страна. Дори да е напълно лишена от чувство за самосъхранение, можеше поне да покаже малко благодарност!

— Сигурен съм, че ни е вечно задължена — каза Слоун и стана от стола. — Освен това съм уверен, че дори да не бяхме изхарчили толкова пари и време, на нея би й било по-добре, ако е жива.

Както се бяха разбрали, Лейси се обади на Тим Пауърс от Морското летище.

— Ще взема такси — каза тя. — Движението едва ли е много натоварено, така че след двайсетина минути би трябвало да съм при теб, най-много след половин час. Моля те, посрещни ме, Тим. Изключително важно е никой друг да не ме види, че влизам.

— Ще пратя портиера да пие кафе — обеща Тим, — и ще ти приготвя ключа, за да ти го дам веднага.

Чувствам се толкова странно сега, когато се върнах в Ню Йорк, мислено отбеляза Лейси, докато таксито се носеше по моста „Трайбъро“ и влизаше в Манхатън. Когато самолетът взе да се спуска, преди да кацне, тя долепи лице о стъклото, попивайки всяко късче от гледката на Ню Йорк, осъзнавайки колко много ѝ е домъчняло за него.

Да можех да се прибера у дома, в моя апартамент, мечтаеше си тя. Ще си напълня ваната „Джакузи“, ще си поръчам нещо за ядене по телефона, ще се обадя на майка ми и на Кит. И на Том.

Какво ли си мисли Том, питаше се тя.

Както предположи, движението не беше много натоварено и след няколко минути вече караха по Рузвелт Драйв. Лейси усети как цялото ѝ тяло се стяга. Дано Тим ме чака отвън, каза си тя. Не искам Патрик да ме види, че влизам. Но после се сети, че Патрик едва ли ще бъде там. Когато го видя за последен път, той смяташе да се пенсионира на първи януари.

Таксито зави по 73-та улица и се отправи към Пето авеню. Завиха по Пето, после наляво по 70-та и спряха. Тим Пауърс стоеше пред сградата и я чакаше. Отвори ѝ вратата и я поздрави с усмивка.

— Добър вечер, госпожице — каза той, без да се издаде, че я познава.

Лейси плати на шофьора и куцукайки, излезе от таксито, мислейки за това, че поне за известно време ще остане на едно място.

И то точно навреме, защото чувстваше, че повече не може да търпи болката в изкълчения си глезен.

Тим отвори вратата към фойето, после пхна ключа от апартамента на Уеъринг в ръката ѝ. Помогна ѝ да стигне до асансьора, вкара ключа и натисна бутона за десетия етаж.

— Направих така, че да се качиш направо на десетия етаж — каза той. — Така няма риск да се сблъскаш с някой, който те познава.

— Определено не бих искала да става такова нещо, Тим. Не мога да ти кажа колко много съм ти...

Той я прекъсна.

— Лейси, качи се бързо горе и заключи вратата. В хладилника има храна.

Първото ѝ впечатление беше, че апартаментът е поддържан съвършено изрядно. После очите ѝ се заковаха в дрешника във външния коридор, където се беше скрила вечерта на убийството на Изабел Уеъринг. Имаше чувството, че ако отвори вратата, вътре ще види куфарчето си да стои на същото място, с окървавените страници от дневника вътре.

Тя заключи два пъти вратата и след това се сети, че Къртис Колдуел беше откраднал ключа, който Изабел държеше на масичката във вестибюла. Дали са сменили бравата, чудеше се тя. Сложи даже предпазната верига, макар да знаеше, че тя не може да спре някой, който наистина иска да влезе вътре.

Тим беше спуснал завесите и беше запалил лампите, което можеше да се окаже грешка, мислено отбеляза тя, ако завесите обикновено не са спуснати. Ако някой наблюдава жилището от Пето авеню или от 70-та улица, може да забележи, че вътре има човек. От друга страна, ако завесите стояха спуснати постоянно, вдигането им би я издало не по-малко. Господи, човек никога не може да се чувства в пълна безопасност, каза си тя.

Поставените в рамка снимки на Хедър все още стояха пръснати из хола. Всъщност, всичко си беше точно както Изабел го беше оставила. Лейси потрепери. Стори ѝ се, че Изабел всеки момент ще слезе по стълбата. Тогава осъзна, че още не си е свалила пухеното яке. Якето и анцугът, с които беше облечена сега, контрастираха прекалено

силно с начина, по който беше облечена при предишните си посещения в този апартамент и това допълнително усилваше чувството ѝ за дезориентация. Докато разкопчаваше якето си, Лейси отново потрепери. Внезапно се усети като натрапник в чужда територия, населявана от духове.

Рано или късно щеше да се наложи да се качи горе и да погледне в спалнята. Не ѝ се искаше да се доближава до нея, но знаеше, че ще трябва да се отърси от гледката на тялото на Изабел върху леглото.

В библиотеката имаше кожено канапе, което ставаше на легло, а точно до библиотеката беше будоарът. Щеше да обитава само тези две стаи. В никакъв случай не би могла да спи в леглото, където беше умряла Изабел.

Тим бе споменал нещо за храна в хладилника. Лейси окачи якето си в дрешника, което ѝ напомни миговете, когато стоеше скрита вътре и когато видя Колдуел да притичва край нея.

Хапни нещо, каза си тя. Гладна си и раздразнението от глада само влошава нещата.

Тим се беше постарал да ѝ достави удоволствие с храната. Имаше печено пиле, зелена салата, няколко хлебчета, триъгълно парче кашкавал, както и малко плодове. На полицата имаше буркан нес кафе. Двете с Изабел си бяха правили кафе от него, спомни си тя.

— Горе — гласно каза Лейси. — Трябва да свърша с тази работа.

Подскачайки на един крак, тя се добра до стълбата, хвана се здраво за перилата от ковано желязо и с мъка се изкатери догоре.

Мина през малкия хол, влезе в спалнята и се огледа. Тук завесите също бяха дръпнати и помещението беше тъмно. Лейси запали лампата. Стаята изглеждаше точно така, както я видя за последен път заедно с Къртис Колдуел. В паметта ѝ все още стоеше запечатан образът му, докато той стоеше и се оглеждаше наоколо със замислено изражение. Тогава тя го бе чакала търпеливо, смятайки, че размишлява над това дали да направи окончателно предложение за закупуване на апартамента.

— Сега знаеше, че той всъщност е преценявал терена, за да се увери, че Изабел няма къде да му се изплъзне, когато я нападне.

Къде ли беше сега Колдуел, запита се тя внезапно и чувството на паника и отвращение я заляха отново. Дали я беше проследил до Ню Йорк?

Лейси погледна към леглото и в паметта ѝ изникна картината на окървавената ръка на Изабел, която се опитваше да измъкне страниците на дневника изпод възглавницата. Стори ѝ се, че чува да отекват последните думи на Изабел:

— Лейси... дай дневника... на Хедър... на баща ѝ... Само на него... Закълни се...

С влудяваща яснота Лейси си спомни давенето и хъркането, които прекъсваха и без това мъчително изречените думи на Изабел.

— Прочети го... и ти... покажи му... къде точно...

Тогава Изабел беше направила последен опит да си поеме дъх и да каже още нещо. Последният дъх излезе от устата ѝ заедно с една-единствена сричка:

— ... ман...

Лейси се обърна назад. Куцукайки се добра до стълбата и се спусна долу.

Хапни нещо, вземи си един душ и легни да се наспиш, каза си тя. Престани да се стряскаш. Независимо дали ти харесва, знаеш, че трябва да останеш тук. Няма къде другаде да отидеш.

Четиридесет минути по-късно тя вече седеше увита в одеяла на канапето в библиотеката. Копието, което беше направила за себе си от дневника на Хедър Ланди, лежеше върху бюрото, а трите страници без редове бяха поставени една до друга. На сумрачното осветление от вестибюла петната от кръвта върху ръкописа на Хедър приличаха на тест на Роршах. На какво ви приличат тези петна, сякаш питаха те.

Какво виждаш ти в тях, запита се Лейси. Колкото и да беше уморена, знаеше, че няма да може скоро да заспи. Запали лампата и се пресегна да вземе трите страници без редове. Те бяха най-трудни за четене заради петната по тях.

Хрумна ѝ нещо. Дали през последните мигове от живота си, с последните си усилия Изабел не се бе опитвала да вземе точно тези три страници?

Лейси отново ги препрочете, търсейки в тях някаква улика, която да ѝ покаже защо те са толкова важни, че някой си беше направил труда да ги открадне от другите съществуващи копия. Нямаше съмнение, че това бяха страниците, заради които Колдуел не се беше поколебал да убие, но защо? Каква тайна се криеше в тях?

На тези страници Хедър пишеше, че била като между чук и наковалня и че не знаела какво да прави.

Последната записка, която звучеше по-оптимистично, беше най-горе на първата страница без редове, където Хедър пишеше, че ще обядва с Макс или Мак Хъфнър, но не беше възможно да се разчете по-добре. Добавила бе: „Сигурно ще е забавно. Както казва той, аз остарях, а ти порасна“.

Звучи така, сякаш ще се среща със стар приятел, каза си Лейси. Интересно дали полицията е говорила с него, за да провери дали Хедър е споменала нещо по случая. А може би тяхната среща се е състояла преди нещата да се объркат? Оригиналът на дневника изчезна от полицейския участък. Дали бяха успели да съставят списък на хората, споменати в него, преди да изчезне, или не, питаше се Лейси.

Тя се огледа из стаята и поклати глава. Ако можеше да поговори с някого за това, каза си тя, някой, с когото да сподели идеите си... Но, разбира се, такъв човек няма, отбеляза тя. Сама си, така че се залавяй по-скоро за работа.

Отново прегледа страниците. Нито Джими Ланди, нито полицията разполагат в момента с тези страници, напомни си тя. У мен е единственото пълно копие.

Дали има някакъв начин да открия кой е този човек? Може да погледна в телефонния указател, каза си тя, да се обадя на няколко души. Или пък да се обадя на самия Джими Ланди?

Лейси отново се спря. Знаеше, че не бива да се отказва от опитите си да разреши загадката, скрита в тези няколко страници. Ако някой можеше да разгадае тайната, това явно трябваше да е тя. Но дали ще успее да го направи навреме, за да спаси живота си?

Когато възобновиха полетите от Минеаполис, Сенди Саварано взе първия директен полет за Ню Йорк. Реши, че Лейси Фаръл навярно се е качила на първия възможен самолет, и това е единствената причина, поради която е заминала за Чикаго. Сигурен беше, че оттам ще продължи за Ню Йорк. Къде другаде можеше да отиде?

Докато чакаше, той си направи списък на заминаващите полети на по-големите компании от Чикаго за Ню Йорк. Почти беше сигурен, че Фаръл ще продължи да лети с „Нортуест“. Логично беше да си помисли, че като слезе от един самолет, тя веднага ще отиде на най-близкото гише на Нортуест и ще попита за следващ полет.

Макар инстинктите да му подсказваха, че най-вероятно ще продължи със същата авиокомпания, Сенди все пак проучи всички останали места, през които пътниците от Чикаго трябваше да минат.

Откриването и ликвидирането на Лейси Фаръл се превръщаше в сериозна работа и на този етап го беше погълнала изцяло. Залогът беше станал по-голям, отколкото му харесваше. Животът му в Коста Рика беше много приятен, младата му жена беше интересно занимание. Парите, които щяха да му платят за ликвидирането на Лейси Фаръл, не бяха малко, но определено не се нуждаеше от тях, за да поддържа сегашния си начин на живот.

Това, което определено му пречеше обаче, беше мисълта, че е сгафил при последната работа, която му бяха възложили, а също така, че искаше да ликвидира единственото същество на света, което би могло да го изпрати зад решетките до края на живота му.

След като за пет часа провери всички полети за Ню Йорк, Сенди реши да приключи с тази задача. Опасяваше се, че ще привлече върху себе си излишно внимание, ако продължава да се мотае наоколо. Взе такси до старата кооперация на 10-та Западна улица, където имаше квартира под наем на негово име. Там щеше да очаква допълнителната информация за Лейси Фаръл. Не изпитваше ни най-малко съмнение, че до утре следобед отново ще бъде по петите на жертвата си.

Джими Ланди имаше намерение да прескочи до Атлантик Сити през почивните дни, за да се увери, че всичко е готово за откриването на казиното. За него това беше период, изпълнен с вълнения и никак не обичаше да стои надалеч оттам. Очакваха го милиони печалба, пък и страшно му харесваше самият процес на ръкуване и разменяне на някоя дума с играчите и посетителите, въодушевлението и шумът от ротативките, когато зазвънят потоците от монети, каращи играчите да се чувстват като милионери.

Джими знаеше, че истинските комарджии презират играчите на ротативки. Но той не мислеше така. Джими Ланди презираше единствено хората, които играеха с чужди пари. Като онези, които проиграваха заплатите, с които трябваше да платят ипотеката или да пратят детето си в колеж. Но хората, които можеха да си позволят хазарта — нека залагат колкото си искат в неговото заведение. Той виждаше нещата така. Хвалебствията за новото казино се цитираха непрестанно от различни статии и издания: „Аз ще ви осигуря по-добри помещения, по-добро обслужване, по-добра храна, по-добри развлечения, отколкото където и да било другаде в Атлантик Сити, Лас Вегас или дори Монако“ — беше казал той. Още първата седмица след откриването в заведението нямаше незаето място. Знаеше, че хората напират с такова нетърпение, само за да могат да нападнат всяко нещо, което не им хареса, да се оплачат от каквото им дойде на ум. Е, бързо щяха да запяят друга песен. Той можеше да се закълне в това.

Според него най-важното в живота му беше да има постоянно някакво предизвикателство, но точно сега това беше от изключително значение за него. Стиви Абът беше поел ежедневните грижи по всичко, което го освобождаваше от дреболиите и му даваше възможност да обърне внимание на големите неща. Джими не се интересувахе от това кой ще отпечата менютата и кой ще глади салфетките. Него го интересувахе колко струват и как изглеждат.

Само че нещо не успяваше напълно да се съсредоточи върху казиното, колкото и да се старееше. Проблемът беше в това, че откакто миналия понеделник му бяха върнали копието от дневника на Хедър, не можеше да се откъсне от него и прекарваше цялото си време в препрочитане. Дневникът беше като врата, отворена към миналото, а той не беше сигурен, че желае да се връща там. Струваше му се странно, че Хедър, която бе започнала дневника си по времето, когато отиде да живее в Ню Йорк, за да започне кариерата си в шоу бизнеса, непрестанно се връщаше в спомените си към миналото, когато бяха правили нещо заедно с него или с майка ѝ. Това не беше само дневник, а и мемоари.

Едно от нещата, които го бяха обезпокоили в дневника, беше прокрадващата се мисъл, че Хедър се е страхувала от него. От какво толкова се е страхувала? Е, да, на няколко пъти се беше случвало да ѝ се скара, както винаги правеше с провинилите се, но това определено не би могло да бъде достатъчен повод да се страхува. Тази мисъл му беше безкрайно неприятна.

Какво толкова се е случило преди пет години, че така старателно го е крила от мен, питаше се той. Постоянно се връщаше към тази част от дневника. Мисълта, че някой е причинил нещо лошо на Хедър и се е измъкнал безнаказано, го вбесяваше. Дори след толкова време той имаше намерение да разнищи всичко докрай.

Въпросът за липсващите страници в края на дневника също го тревожеше. Можеше да се закълне, че ги е виждал. Както сам призна, беше разгледал дневника съвсем бегло през нощта, след като Лейси Фаръл му го даде, а на следващата вечер се беше напил здраво — нещо, което не беше правил от много години насам. Въпреки всичко, имаше смътен спомен за това, че ги беше видял.

Ченгетата твърдяха, че никога не са получавали въпросните страници без редове. Може и така да е, каза си той, но ако не греша и страниците наистина са били там, тогава всичко показва, че те не биха изчезнали, ако някой не е решил, че са прекалено важни. Има един-единствен човек, който би могъл да ми каже истината. И това е Лейси Фаръл, рече си той. Когато е правила копието на дневника, не може да не е забелязала, че има няколко страници, които се различават от другите.

Смътно си спомняше, че по тях имаше петна. Джими реши да се обади на майката на Лейси Фаръл и отново да я помоли да предаде на Лейси въпроса, отговорът на който страшно го интересуваше: Има ли наистина такива страници?

Лейси се събуди и погледна часовника. Трябва да беше спала поне три часа. Когато отвори очи, се почувства както след лека упойка при зъболекаря. Имаше чувството, че нещо я боли, но този път беше глезенът, а не зъбът. Освен това се чувстваше леко зашеметена, но не чак дотам, че да не съзнава какво става. Спомняше си едва чути звуци откъм улицата — линейка, полицейска кола или пожарна... Това бяха познатите звуци на Манхатън, които винаги предизвикваха смесени чувства у нея — съчувстваше на пострадалите, но същевременно се чувстваше защитена.

Навън има някой, който ще дойде, ако имам нужда от помощ, винаги си казваше тя. Да, но сега не се чувствам така, помисли тя, отметна одеялата и седна. Инспектор Слоун побесня, като разбра, че е взела дневника на Хедър. Федералният прокурор навярно беше скочил до небето, когато е научил, че е казала на майка си къде е и после е избягала.

Всъщност, той беше заплашил да я задържи като особено важен свидетел, ако не спазва правилата по програмата за защита на свидетели, и тя беше напълно уверена, че той ще постъпи точно така — ако успее да я открие. Тя се изправи, като автоматично прехвърли тежестта върху левия си крак и прехапа устни от пулсиращата болка в подутия десен глезен.

Подпря се с две ръце на бюрото, за да се закрепил. Трите изписани страници без редове продължаваха да лежат там и неволно привлякоха вниманието ѝ. Отново препрочете първата страница.

„Обяд с Макс или Мак — кой знае? — Хъфнър. Сигурно ще е забавно. Както казва той, аз остарях, а ти порасна.“

Звучеше така, сякаш Хедър говори за човек, когото познава от много време, каза си Лейси. Но кого да попитам? Този въпрос имаше един-единствен отговор: бащата на Хедър.

У него е ключът към всичко, реши Лейси.

Трябва да се облече и да хапне нещо. А също така да заличи всички следи от пребиваването си в апартамента. Беше неделя. Тим Пауърс беше обещал да я предупреди, ако от агенцията решат да водят клиент да оглежда жилището, но тя все пак се тревожеше, че някой може да се появи неочаквано. Лейси се огледа и мислено отбеляза всичко съществено. Храната в хладилника щеше недвусмислено да покаже, че някой е бил в апартамента. Мокрите хавлиени кърпи също щяха да издадат присъствието ѝ. Реша, че един бърз душ ще ѝ помогне да се разсъни. Искаше да облече някакви дрехи, за да се освободи от нощницата на Хедър Ланди. Но какво ще облека след това, запита се тя. Никак не ѝ се нравеше идеята, че ще се наложи отново да прибегне до гардероба на Хедър.

Малко след като пристигна, тя взе душ, уви се в голяма хавлиена кърпа и се насили да се качи отново горе, за да намери нещо, което да облече. Чувстваше се като таласъм, докато отваряше вратите на големия дрешник в спалнята. Искаше ѝ се само да грабне нещо, което да облече в леглото, но не можеше да не забележи двата коренно различни стила на дрехите по закачалките. Изабел се обличаше консервативно, в безупречен стил. Роклите и костюмите ѝ си личаха отдалеч. Всичко останало по полиците и закачалките беше разнообразна колекция от мини и дълги поли, развлечени ризи, бабини рокли, официални тоалети за коктейл, които едва ли представляваха нещо повече от няколко педи плат, провиснали огромни пуловери и поне десетина чифта джинси, които очевидно принадлежаха на Хедър.

Лейси взе набързо една прекалено голяма нощница на бели и червени райета — явно от дрехите на Хедър.

Ако изляза, не мога отново да облека анцуга и якето си, каза си тя. Вчера бях с тях и биха могли лесно да ме познаят.

Набързо си приготви кафе и препечено хлебче, после взе душ. Беше изпратила бельото си по-рано, но дебелите ѝ чорапи все още бяха мокри. Отново трябваше да се рови в личните вещи на двете мъртви жени, за да се облече.

В осем часа Тим Пауърс се обади по домофона.

— Не исках да се обаждам по телефона в апартамента — каза той. — По-добре децата и Кери да не знаят, че си тук. Мога ли да се кача?

Двамата пиха заедно кафе в библиотеката.

— С какво мога да ти помогна, Лейси? — попита Тим.

— Та ти вече ми помогна толкова много — усмихна му се тя благодарно. — „Паркър & Паркър“ ли продължават да се занимават с продажбата на апартамента?

— Доколкото знам — да. Сигурно си разбрала, че Паркър младши е изчезнал?

— Да, четох във вестника. Някой друг от техния офис водил ли е клиенти да оглеждат жилището?

— Не, Джими Ланди се обажда онзи ден да пита за това. Изглежда му е писнало от семейство Паркър. Искан апартамента да се продаде бързо. Казах му направо, че шансовете рязко ще се увеличат, ако извадим мебелите.

— Имаш ли му прекия телефонен номер, Тим?

— Мисля, че имам номера на прекия му телефон в офиса. Той се обаждал, докато бях навън, и се наложи аз да го потърся. Той лично вдигна слушалката.

— Тим, моля ти се, дай ми този номер.

— Разбира се. Нали знаеш, че телефонът тук продължава да работи. Така и не се намериха да го прекъснат. Говорих с Паркър на няколко пъти, когато видях, че пристигат сметки, но останах с впечатлението, че предпочита да работи, за да може да се обаждат оттук, ако има нужда. Понякога идваше и сам.

— Кое то означава, че може да дойде и сега — отбеляза тя.

Лейси знаеше много добре, че Тим може да изгуби работата си, ако открият, че я е пуснал в апартамента, така че не искаше да рискува да стои още дълго. Все пак, трябваше да го помоли за още една услуга.

— Тим, трябва да предам на майка ми, че съм добре. Сигурна съм, че телефонът ѝ се подслушва, за да проследят разговора ни, ако аз ѝ се обадя. Би ли отишъл на някой уличен телефон, за да ѝ се обадиш оттам? Не кавай кой си и говори само няколко секунди, иначе ще успят да проследят разговора. Но дори да го направят, поне няма да е оттук. Кажи ѝ само, че съм добре и ще ѝ се обадя при първа възможност.

— Добре — съгласи се Тим и стана.

Той хвърли поглед към страниците на бюрото и сякаш се стресна.

— Това копие от дневника на Хедър Ланди ли е?

Лейси го изглежда.

— Да. Откъде знаеш, Тим?

— В деня преди убийството на госпожа Уеъринг се качих да сменя филтрите на радиаторите. Нали знаеш, че ги сменяме винаги около първи октомври, когато минаваме от летен режим на зимен режим. Заварих я да чете дневника. Предполагам, че го беше открила същия ден, защото беше много развълнувана и разстроена, особено докато четеше тези страници тук.

Лейси усещаше, че е на ръба на важно откритие.

— Тя спомена ли нещо за това, Тим?

— Не. Обаче много искаше да говори с някого по телефона, но се оказа, че номерът го няма в указателя.

— Знаеш ли с кого е искала да говори?

— Не, но ми се стори, че ограда името му с химикалка, когато го видя. Беше някъде към края. Лейси, аз трябва да вървя. Дай ми номера на майка си. Ще ти се обадя по домофона, за да ти кажа номера на Ланди.

Когато Тим излезе, Лейси се върна при бюрото, взе първата страница без редове и я отнесе до прозореца.

Колкото и да беше неясна и изпъстрена с петна, тя успя да различи тъничката линия около името Хъфнър.

Кой ли беше този човек? Как би могла да разбере?

Говори с Джими Ланди, каза си Лейси. Това е единственият начин.

Тим Пауърс се обади от фойето долу по домофона и даде номера на Ланди, след което излезе да се поразходи и да потърси уличен телефон. В джоба си имаше множество монети за телефон.

На пет преки оттам, на Мадисън авеню, откри работещ телефон.

На двацет и седем мили оттам в Уайкоф, щата Ню Джързи, Мона Фаръл подскочи при звъна на телефона. *Дано да е Лейси*, пожела си тя.

Обади се сърдечен, уверен мъжки глас, който каза:

— Госпожо Фаръл, обаждам се от името на Лейси. Тя не може да говори с вас, но пожела да ви предам, че е добре и ще ви се обади при първа възможност.

— Къде е тя? — попита Мона. — Защо не може лично да говори с мен?

Тим знаеше, че трябва веднага да прекъсне разговора, но майката на Лейси звучеше така разстроена, че не можеше просто да ѝ затвори телефона. Безпомощен, той я остави да излее тревогата си, като отронваше от време на време по някое:

— Тя е добре, госпожо Фаръл, повярвайте ми, добре е.

Лейси го беше предупредила да не се задържа дълго на телефона. Колкото и да не му се щеше, накрая все пак остави слушалката, въпреки молбите на Мона Фаръл да ѝ разкаже повече за дъщеря ѝ. После тръгна към къщи по Пето авеню. Ето защо той изобщо не забеляза полицейската кола без отличителни знаци, която моментално спря пред телефонната будка, която беше използвал. Затова и не разбра, че полицаите веднага свалиха от слушалката отпечатъци от пръстите му.

Всеки час, прекаран в бездействие, означава, че Колдуел приближава все по-наблизо по дирите ми, а Болдуин стеснява обръча около мен, за да ме задържи, ядосваше се Лейси. Чувствам се като муха в паяжина.

Ако можеше поне да се чуе с Кит. Кит имаше умна глава. Лейси отиде до прозореца и дръпна завесите, колкото да погледне какво става на улицата.

Сентрал парк беше пълен с бегачи, кънкъори, разхождащи се, майки с детски колички...

Разбира се, каза си тя. Днес е неделя. Близко десет часа сутринта. Кит и Джей навярно вече са на неделната служба в църквата. Винаги ходят на неделната служба.

Винаги ходят на неделната служба.

— Значи мога да говоря с нея! — възкликна Лейси на глас.

Кит и Джей ходеха от години в църквата „Света Елизабет“. Всички там ги познаваха. Изведнъж се усети по-добре и набра номера

за телефонна информация в Ню Джързи, откъдето ѝ дадоха номера на църквата.

Дано има някой, мислено се помоли тя, но тогава се чу щракването от включването на телефонния секретар. Можеше единствено да остави съобщение и да се надява, че Кит ще го получи, преди да си тръгне. Да остави своя телефонен номер, дори в църквата, беше прекалено голям риск.

Ясно и бавно тя каза:

— Спешно трябва да говоря с Кит Тейлър, която би трябвало да присъства на службата в десет часа. Ще се обадя отново в единайсет и петнайсет. Моля ви, опитайте се да я намерите.

Лейси затвори и се почувства отново безпомощна и притисната като в капан. Трябваше да убие още един час.

Набра номера на Джими Ланди, който ѝ даде Тим. Никой не вдигна и когато телефонният секретар се включи, тя реши да не оставя съобщение.

Лейси обаче не знаеше, че всъщност вече е оставила съобщение. Телефонният секретар на Джими Ланди показваше телефона, от който го бяха търсили, както и името и адреса на човека, на чието име беше регистриран телефонният номер. Съобщението на телефонния секретар показваше, че са го търсили от телефон 555-8093, регистриран на името на Хедър Ланди, 70-та Източна 13.

Инспектор Слоун нямаше намерение да ходи на работа в неделя. Не беше дежурен, а съпругата му Бети много държеше да се занимае с разчистването на гаража. Обаче, когато му се обади дежурният от участъка, за да му предаде, че някакъв познат на Лейси Фаръл се бил обадил на майка ѝ от уличен телефон на 74-та ѝ Мадисън, нищо не можа да го задържи у дома.

Когато пристигна в участъка, сержантът кимна към кабинета на капитана.

— Шефът иска да говори с теб — каза той.

Бузите на капитан Франк Делио бяха доста зачервени, което беше сигурен знак, че нещо или някой е предизвикал гнева му. Днес обаче Слоун веднага забеляза, че в очите на Делио се чете тревога и тъга. Веднага се досети какво означава тази комбинация. Капанът им беше задействал. Успели бяха да хванат ченгето, което играеше двойна игра.

— Снощи късно ми изпратиха касетата от лабораторията — обясни Делио. — Никак няма да ти хареса.

Кой ли е, зачуди се Ед, прехвърляйки в главата си всички лица на колеги от участъка: Тони... Лио... Адам... Джак... Джим.

Той погледна към екрана на монитора. Делио натисна копчето. Ед Слоун се наведе напред. На екрана виждаше собственото си очукано и надупчено бюро, затрупано с какво ли не. Сакото му висеше на облегалката на стола, където го беше оставил, ключовете висяха примамливо от джоба, с цел да привлече вниманието на крадеца, който си беше позволил да открадне веществено доказателство от сейфа му.

В горния ляв ъгъл на екрана можеше да види собственото си теме, докато седеше в стаята за разпити.

— Това е снимано снощи! — възкликна той.

— Да, знам. Гледай какво ще стане сега.

Слоун се загледа напрегнато в екрана, където Ник Марс забързано се изниза от стаята за разпити и се огледа. В дежурната

имаше само двама души. Единият говореше по телефона с гръб към Ник, другият дремеше.

Капитанът и Слоун видяха на екрана как Марс бръкна в джоба на самото на Слоун и извади връзката с ключове, като ги скри в дланта си, за да не ги забележи някой. Обърна се към големия шкаф, където бяха личните сейфове на служителите, после се завъртя и бързо пхна ключовете обратно в джоба на самото на Слоун.

— Точно тук се появих аз — сухо отбеляза Делио — и той се върна в стаята за разпити.

Ед Слоун онемя.

— Баща му беше ченге, дядо му е бил ченге, никой за нищо не го е закачал. Защо?

— Защо въобще има нечестни ченгета? — върна въпроса му Делио. — Ед, засега всичко трябва да си е между нас. Това парче лента не е достатъчно, за да го задържим. Той ти е партньор. Може да каже, че просто е проверявал в джоба ти, защото напоследък си станал небрежен и се е разтревожил, че ще те обвинят отново, ако изчезне още нещо. С неговите честни сини очи, няма начин да не му повярват.

— Трябва да направим нещо. Нямам желание да седим един срещу друг и да си работим все едно нищо не се е случило — заяви Слоун.

— Напротив, точно това ще направиш. Болдуин се е запътил насам. Според него Лейси Фаръл е някъде наблизо. Страшно ми се иска ние да разрешим този случай, само за да му натрием хубавичко носа. Твоята задача сега, както сам се досещаш, е да се погрижиш Ник Марс да няма възможност да унищожи още някое веществено доказателство.

— Ако ми обещаеш десет минути насаме с тази гадина, когато го пипнем окончателно.

Капитанът стана.

— Хайде, Ед. Болдуин ще цъфне всяка секунда.

Днес е ден на невероятните разкрития, горчиво отбеляза Ед Слоун, докато помощникът на федералния прокурор се готвеше да им пусне запис на разговора между майката на Лейси Фаръл и неизвестен мъж.

Когато пуснаха записа, Слоун само леко повдигна вежди и това беше единственият признак на удивление, който си позволи. Гласът му беше добре познат от безбройните посещения на 70-та Източна 13. Говореше Тим Пауърс, управителят на сградата.

И той крие Фаръл в тази кооперация! — Слоун беше изумен.

Останалите седяха тихо и слушаха внимателно записания разговор. Болдуин имаше вид на котарак, току-що изял канарчето. Явно си мисли, че ни показва как трябва да си вършим работата, ядосано си помисли Слоун. Ник Марс седеше леко намръщен, със скръстени в скута ръце — истински Дик Трейси, отбеляза мислено Слоун. Кого ли ще изтича да уведоми, ако разбере, че ангелът пазител на Лейси Фаръл е Тим Пауърс?

Ед Слоун реши, че засега е достатъчно, ако само още един човек знае къде е отседнала Лейси Фаръл.

И това беше той самият.

Тим Пауърс почука на вратата на апартамента точно в десет и трийсет, след това отключи със собствения си ключ.

— Мисията е изпълнена — усмихнато докладва той, но Лейси почувства, че нещо не е съвсем наред.

— Какво има, Тим?

— Току-що ми се обади агентката на „Дъгласън и Майнър“. Джими е прехвърлил на тях продажбата на апартамента и агентката каза, че искала жилището да се освободи от мебелите и личните вещи в него колкото може по-бързо. В единайсет и половина щяла да доведе човек, за да огледат апартамента.

— Но това е след по-малко от час!

— Лейси, никак не ми се ще да...

— Не можеш да ме държиш тук вечно. И двамата го знаем много добре. Вземи някакъв кашон, за да опразним хладилника. Аз ще сложа хавлиените кърпи в празна калъфка от възглавница и ти ще ги занесеш у вас. Завесите трябва ли да бъдат спуснати или да ги вдигна?

— Вдигни ги.

— Добре, аз ще се погрижа за тях. Тим, как звучеше майка ми?

— Доста разтревожена. Опитах се да я уверя, че си добре.

Лейси усети отново познатото свиване в стомаха, както онзи път, когато беше казала на майка си, че е в Минеаполис.

— Нали не си говорил с нея дълго? — попита тя.

Въпреки уверенията му, Лейси беше сигурна, че полицията вече претърсва квартала, за да я открие.

След като Тим си тръгна, отнасяйки със себе си издайническите вещи, които можеха да покажат, че в апартамента е живял някой, Лейси събра страниците от дневника на Хедър и ги сложи в сака. Щеше да направи още един опит да се свърже с Кит в църквата „Света Елизабет“, но след това трябваше бързо да се маха оттук. Погледна часовника си. Имаше време колкото да набере още веднъж номера на Джими Ланди.

Този път той лично вдигна на четвъртото позвъняване. Лейси знаеше, че няма никакво време за губене.

— Господин Ланди, обаждат се Лейси Фаръл. Опитам се да ви позвъня преди малко.

— Бях долу — обясни той.

— Знам, че имам много да ви обяснявам, господин Ланди, но сега нямам време, затова оставете ме да говоря. Знам защо сте искали да говорите с мен. Отговорът е да, имаше три страници без редове в края на дневника на Хедър. На тях е описала тревогите си, свързани с мисълта, че може да ви е засегнала. Там Хедър на няколко пъти е написала, че се чувства „като между чук и наковалня“. Единственото по-ведро нещо е бележката за някакъв обяд с човек, който изглежда й е бил близък приятел от миналото. Хедър пише, че той казвал нещо от рода на това, че тя била пораснала, а той бил остарял.

— Пише ли името му? — поинтересува се Джими.

— Нещо подобно на Мак или Макс Хъфнър.

— Не познавам такъв човек. Може би майка й го е познавала. Вторият съпруг на Изабел беше доста по-възрастен от нея.

Той млъкна за момент.

— Положението ви не е никак лесно в момента, нали, госпожице Фаръл?

— Да, така е.

— Какво смятате да правите?

— Не знам.

— Къде се намирате сега?

— Не мога да ви кажа.

— Значи сте сигурна, че в края на дневника имаше три страници без редове? И аз бях сигурен, че съм ги видял в копие, което ми дадохте, но не можех да го докажа.

— Да, имаше ги във вашето копие, сигурна съм. Направих копие и за себе си и тези страници са при мен. Господин Ланди, убедена съм, че Изабел беше на път да открие нещо и затова са я убили. Много съжалявам, но трябва да затварям.

Джими Ланди чу щракването, когато Лейси остави слушалката. Той също затвори точно в мига, когато Стиви Абът влезе в кабинета му.

— Какво става? Да не би да са затворили Атлантик Сити? Върнал си се по-рано.

— Току-що пристигам — отговори Абът. — Там всичко е мирно и тихо. С кого говори?

— С Лейси Фаръл. Изглежда майка ѝ е предала молбата ми.

— Лейси Фаръл! Мислех, че тя е във федералната програма за защита на свидетели.

— Да, беше, но вече не е, струва ми се.

— Къде е сега?

Джими погледна изписаната на телефонния секретар информация.

— Не ми каза, а се страхувам, че тук не се е записало. Стиви, работил ли е за нас някой си Хъфнър?

Абът се замисли за миг, после поклати глава.

— Не, мисля, че не е, Джими, освен ако е бил временно в кухнята. Нали знаеш там как се сменят постоянно.

— Да, знам.

Той погледна към отворената врата, която водеше към малката приемна. Някой се разхождаше нервно отвън.

— Кой е този отпред? — попита той.

— Карлос. Искал да се върне при нас. При Алекс било много вяло.

— Разкарай този боклук оттук. Не желая да слухти наоколо.

Джими стана и отиде до прозореца, зареял поглед навън, сякаш Абът не съществуваше.

— Между чук и наковалня значи? И не си могла да се обърнеш за помощ към своя *баба*?

Абът разбра, че Джими си говори сам.

В единайсет и десет Лейси се обади в църквата „Света Елизабет“ в градчето Уейкоф, щата Ню Джързи. Този път вдигнаха телефона на второто позвъняване.

— Отец Едуардс — каза гласът отсреща.

— Добро утро, отче — заговори Лейси. — Обаждах се и по-рано и оставих съобщение за Кит Тейлър...

Прекъснаха я веднага.

— Тя е тук. Момент, моля.

От две седмици Лейси не беше разговаряла с Кит, а от пет не я беше виждала.

— Кит... — започна тя, но гърлото ѝ се сви от вълнение.

— Лейси, страшно ни липсваш. Толкова се страхуваме за теб. Къде си?

Лейси събра сили и се разсмя не много убедително.

— По-добре да не знаете. Но мога да ви кажа, изчезвам оттук след пет минути. Кит, Джей при теб ли е?

— Да, разбира се.

— Дай ми го, моля.

Поздравът на Джей звучеше като заповед.

— Лейси, това не може да продължава вечно. Ще ти наема двайсет и четири часова охрана, но трябва да престанеш да се криеш и да ни позволиш да се погрижим за теб.

Друг път навярно щеше да си каже, че Джей звучи като стара даскалица, но този път ясно долови загрижеността в гласа му. По същия начин ѝ беше говорил Том Линч на паркинга. Нима беше едва вчера? За миг Лейси се унесе в спомени. Струваше ѝ се толкова отдавна.

— Джей, трябва да се махам оттук, а не мога да ти се обадя вкъщи. Сигурна съм, че телефонът ви се подслушва. Не мога повече да живея така. Няма да остана в програмата за защита на свидетели, а знам, че федералният прокурор иска да ме задържи като особено важен

свидетел. Вече със сигурност знам, че ключът към цялата тази ужасна бъркотия е да се намери виновникът за смъртта на Хедър Ланди. Както майка ѝ, аз съм убедена, че тя е била убита, а уликите, водещи към конкретния човек, се крият в дневника ѝ. Слава богу, че направих едно копие и за мен, така че да мога да го проуча сама. Трябва на всяка цена да открия какво точно е разтревожило Хедър Ланди така силно през последните дни от живота ѝ. Тайната е в тези страници. Трябва само да я разгада. Смятам, че Изабел Уеъринг е разбрала какво е станало и затова е умряла.

— Лейси...

— Остави ме да довърша, Джей. В дневника се споменава едно име, което смятам, че е важно. Около седмица преди смъртта си Хедър е била на обяд с по-възрастен мъж, когото явно е познавала от малка. Надявам се, че той е бил свързан по някакъв начин с ресторанта на баща ѝ и може да го познаваш или поне можеш да разпиташ за него.

— Как се казва?

— Името му е толкова зацапано, че не мога ясно да го разчета. Прилича на Макс или Мак Хъфнър.

В момента, когато каза името „Хъфнър“, църквата се огласи от мощен камбанен звън.

— Чуваш ли ме, Джей? Мак или Макс Хъфнър...

— Макс Хофман ли? — попита Джей. — Разбира се, навремето го познавах. Години наред работеше при Джими Ланди.

— Не казах Хофман... — прекъсна го Лейси. — Но, за бога, точно така...

Последните думи на Изабел... Прочети го... и ти... покажи го... Последен конвулсивен опит да си поеме дъх и умря.

Изабел е умряла, опитвайки се да ми каже името му, внезапно осъзна Лейси. Опитвала се е да отдели тези три страници от останалите. Искала е Джими да види точно тях.

После Лейси осъзна думите на Джей и неволно потрепери.

— Джей, защо каза, че си го познавал навремето?

— Лейси, Макс умря преди година — някакъв тип го блъснал с кола, без да спре дори. Станало е близо до дома му в Грейт Нек. Бях на погребението.

— Преди колко време точно? — настоя Лейси. — Това може да се окаже много важно.

— Чакай да помисля — замисли се Джей. — Беше точно в периода, когато кандидатствах за ресторанта „Червен покрив“ в Саутхамптън, значи преди година и два месеца. Беше първата седмица на декември.

— Първата седмица на декември — преди година и два месеца! Точно тогава е загинала и Хедър Ланди — възкликна Лейси. — Два инцидента в разстояние на два дни...

Гласът ѝ затихна.

— Лейси, да не смяташ, че...

Домофонът в апартамента извънх — бърза поредица от къси позвънявания. Тим Пауърс ѝ сигнализираше, че трябва да излезе.

— Джей, трябва да вървя. Стойте там. Ще ви се обадя. Само още един въпрос — Макс Хофман беше ли женен?

— В продължение на четиридесет и пет години.

— Джей, намери ми адреса му. Трябва да го намеря на всяка цена.

Лейси грабна сака и черното палто с качулка, което беше взела от гардероба на Изабел. Куцукайки, излезе от апартамента и отиде при асансьора. Лампичката му показваше, че в момента се намира на деветия етаж и се качва нагоре. Успя да се добере до аварийното стълбище точно навреме, за да не я видят.

Тим Пауърс я пресрещна на стълбището при фойето. Напъха в ръката ѝ свити на руло банкноти и мушна в джоба ѝ мобифон.

— По този телефон ще им трябва повече време, за да проследят обажданията ти.

— Тим, не знам как да ти се отблагодаря.

Сърцето на Лейси биеше лудо. Клопката се затваряше. Усещаше го.

— Пред входа чака такси с отворена врата — каза Тим. — Сложи си качулката.

Той стисна ръката ѝ.

— В един апартамент на шестия етаж имат гости. Много хора влизат и излизат. Може да не те забележат. Върви.

Шофьорът на таксито явно се ядосваше, че са го накарали да чака. Таксито се втурна напред и се вля в движението с такава скорост, че Лейси се залепи за облегалката.

— Накъде, госпожице?

— Грейт Нек, Лонг Айленд — отвърна Лейси.

— Надявам се мама да дойде преди Лейси да се обади отново — тревожеше се Кит.

Седяха в кабинета на пастора и пиеха кафе. Телефонът беше точно до лакътя на Кит.

— До десет минути ще бъде тук — уверено отвърна Джей. — Тъкмо се готвеше да излиза, отиваше на късна закуска с Алекс в Ню Йорк, така че я хванах на вратата.

— Мама е безкрайно разстроена от цялата тази история — обясняваше Кит на свещеника. — Знае, че федералният прокурор смята, че тя е виновна за изтеклата информация, което е направо смешно. Та тя дори на мен не каза къде е Лейси. Направо ще получи удар, ако не й дадем възможност да говори с нея.

— Ако Лейси се обади — предупреди я Джей. — Може и да не успее да се свърже отново с нас, Кит.

Дали я следяха, чудеше се Лейси. Не можеше да разбере със сигурност. Зад таксито имаше някаква черна тойота, която сякаш караше все на същото разстояние след таксито.

А може и да се лъжа, каза си тя, позволявайки си лека въздишка на облекчение, когато колата свърна на първата отбивка, след като излязоха от тунела „Мидтаун“.

Тим беше залепил кода на телефона на гърба на слушалката. Лейси знаеше, че Кит и Джей я чакат да се обади в църквата, но ако можеше, тя би предпочела да получи информацията по друг начин. Трябваше ѝ адресът на Макс Хофман, където — дано, Господи! — продължаваше да живее съпругата му. Трябва да отиде при нея и да разбере всичко, което би могла да знае за разговора на съпруга ѝ с Хедър Ланди.

Лейси реши най-напред да опита да вземе адреса на госпожа Хофман от службата за телефонна информация. Набра номера и каза

името.

— Макс Хофман. Не му знам адреса.

Последва кратка пауза.

— По молба на абоната, този номер не се съобщава.

Движението беше сравнително леко и Лейси разбра, че вече наближават Литъл Нек. Грейт Нек беше следващото градче. Какво ще прави, ако стигнат там, а тя не може да каже адреса на шофьора? И без това едва се беше съгласил да я закара толкова далеч от Манхатън. Ако стигнеха до дома на госпожа Хофман и тя не си беше вкъщи или пък не желаете да ѝ отвори, какво щеше да прави тогава?

Ами ако я бяха проследили?

Тя отново позвъни в църквата. Кит се обади веднага.

— Мама току-що пристигна, Лейси. Непременно държи да говори с теб.

— Кит, моля ти се...

Майка ѝ взе слушалката.

— Лейси, на никого не съм казвала къде си!

Толкова е разстроена, каза си Лейси. Разбирам, че не ѝ е лесно, но в момента просто не мога да говоря с нея.

Тогава майка ѝ милостиво рече:

— Джей иска да ти каже нещо.

Вече влизаха в Грейт Нек.

— Какъв е адресът? — попита шофьорът.

— Спрете тук за малко — каза му Лейси.

— Госпожо, нямам намерение да си прекарам неделята тук.

Лейси усети как нервите ѝ се опъват до краен предел. Една черна тойота намали и спря на паркинга. Значи наистина я бяха проследили. Цялата се изпоти. Но когато видя, че от колата слиза млад мъж с дете, си позволи въздишка на облекчение.

— Лейси? — чу се въпросителният глас на Джей по телефона.

— Джей, успя, ли да ми намериш адреса на Хофман в Грейт Нек?

— Лейси, нямам никаква представа къде да го намеря. Трябва да се върна в офиса и да се обадя на разни познати. Обадих се на Алекс. Той познаваше добре Макс. Каза, че му имал адреса записан някъде при списъка за коледни картички. В момента го търси.

За пръв път през дългите месеци на изпитание Лейси се почувства напълно отчаяна. Да стигне толкова близо до желаната

информация и да спре дотам. После чу Джей да казва:

— Какво казвате, отче? Не, не знам в кой погребален дом.

Отец Едуардс пое издирването в свои ръце. Докато Лейси си размени още няколко думи с майка си, пасторът се обади на два погребални дома в Грейт Нек. С помощта на съвсем лека измама, той се представи и обясни, че един от неговите енорияши искал да поръча служба на името на Макс Хофман, който бил починал преди година, някъде през декември.

Във втория погребален дом казаха, че те са уредили погребението на господин Хофман и с радост съобщиха на отец Едуардс адреса на госпожа Хофман.

Джей го предаде на Лейси.

— По-късно ще ви се обадя пак — каза Лейси. — За бога, не казвайте на никого къде отивам.

Поне се надявам, че ще мога да ви се обадя по-късно, каза си тя на ум, докато таксито се отдели от бордюра и потегли към близката бензиностанция, за да пита как да стигне до Адамс плейс 110.

Тръпки лазеха по гърба на инспектор Ед Слоун, докато седеше до Ник Марс и полагаше всички усилия да се държи сякаш нищо особено не се е случило.

„Всички сме братя“ както се пее в химна, горчиво отбеляза той.

Слоун знаеше, че трябва много да внимава да не се издаде с враждебно поведение, което Ник би могъл да забележи, но си обеща, че няма да му спести нищо, когато истината излезе наяве.

Двамата отидоха да наблюдават сградата на 70-та Източна 13 веднага след срещата с Гари Болдуин.

Ник, естествено, не знаеше какво става. Когато паркираха на няколко преки оттам, той взе да недоволства:

— Ед, само си губим времето. Да не би да смяташ, че Лейси Фаръл пак се е хванала да продава имоти точно тук?

Много забавно, каза си Слоун.

— Наречи го предчувствието на старото куче, Ник.

Надяваше се, че звучи сърдечно.

Стояха вече от няколко минути, когато жена в дълго палто с качулка излезе от сградата и влезе в чакащото пред входа такси. Слоун не видя лицето на жената. Палтото беше много обемисто, така че не успя да види и формата на тялото ѝ, но като наблюдаваше движенията ѝ, му се стори, че долавя в нея нещо познато, при което космите на врата му настръхнаха. Освен това си личеше, че щади десния си крак, отбеляза той. В информацията от Минесота бяха споменали, че вчера Фаръл си е навехнала глезена в спортния клуб.

— Да вървим — обърна се Слоун към Марс. — Тя е в онова такси.

— Не може да бъде! Да не си станал екстрасенс, Ед? Или криеш нещо от мен?

— Просто предчувствие. Обадили са се на майка ѝ от телефон, който е на пет преки оттук. Може да си има приятел в същата сграда. Нали преди е идвала често.

— Ще се обадя в централата — каза Ник.

— Не, още не.

Последваха таксито през тунела „Мидтаун“ и след това по магистралата за Лонг Айленд. Ник обичаше да се шегува, че началните букви на магистралата за Лонг Айленд били много показателни: L.I.E.^[1] И сега той се изсмя, след като за пореден път повтори духовитата си забележка.

Слоун изгаряше от желание да каже на Ник, че тези букви прекрасно изразяват и неговата същност. Вместо това обаче каза:

— Ник, няма по-добър от теб в следенето с кола.

Това беше съвършено вярно. Ник можеше да кара кола във всякакво движение, никога не се набиваше в очи, никога не приближаваше прекалено наблизко, понякога подминаваше обекта, а след това се прехвърляше в по-вътрешна лента на пътя, за да му позволи да го задмине. Това си беше истински талант, безценна дарба за един полицаи.

А също така и за мошеник, мрачно отбеляза Слоун на ум.

— Къде отиваме според теб? — попита Ник.

— Не знам нищо — отвърна Слоун.

После все пак реши да сподели нещо.

— Знаеш ли, винаги съм смятал, че Лейси Фаръл е направила копие от дневника и за себе си. Ако е така, тя сигурно е единственият човек, който познава пълното му съдържание. Може би в онези три страници, за които Джими Ланди каза, че липсват, пише нещо важно. Ти как мислиш, Ник?

Забеляза как Ник го стрелна подозрително с очи. Не прекалявай, предупреди се мислено Слоун. Не го изнервяй прекалено.

Ред беше на Ник да каже:

— Не знам нищо повече от теб.

В Грейт Нек таксито спря до тротоара. Дали Фаръл ще слезе тук, питаше се Слоун. Той се пригответи да я последва пеша, ако се наложи.

Тя обаче остана в колата. След няколко минути таксито потегли и по-късно спря на две преки оттам, до една бензиностанция, където шофьорът помоли да го упътят.

Последвах я по-нататък през града и минах покрай редица очевидно скъпи къщи.

— Ти коя си избираш? — попита Ник.

За това ли било всичко, зачуди се Слоун. Не ти стига заплатата на полицаи? Защо не напусна работата, момче? Просто трябваше да си смениш работата. Не беше нужно да минаваш на другата страна.

Постепенно видът на сградите се промени. Тук къщите бяха доста по-малки и по-наблизо една до друга, но също бяха отлично поддържани. Ед Слоун се почувства много по-добре и по на място.

— Карай по-бавно — предупреди той Ник. — Шофьорът се оглежда за номера на къщата.

Намираха се на Адамс плейс. Таксито спря пред номер десет. Точно отсреща на улицата имаше чудесно място за паркиране, зад една голяма каравана. Идеално, каза си Слоун.

Видя как Лейси Фаръл излезе от таксито. Изглежда се опитваше да убеди нещо шофьора, даваше му пари. Той обаче упорито клатеше глава. После вдигна прозореца и си замина.

Фаръл изгледа колата, докато се скри от погледа ѝ. За пръв път успя добре да разгледа лицето ѝ. Слоун забеляза колко млада, уязвима и уплашена изглежда. Тя се обърна и закуцука нагоре по алеята към къщата. Позвъни на звънеца.

Жената, която едва-едва откряна вратата, явно нямаше желание да я пусне вътре. Лейси Фаръл сочеше болния си глезен.

— Крачето ме боли. Моля ти се, добра жено, пусни ме да вляза. После ще те пречукам — престорено изхленчи Ник.

Слоун изгледа партньора си, недоумявайки как може преди да му се е струвал забавен. Време беше да се обадят в централата. Чувстваше се изключително доволен, че той лично откри Лейси Фаръл, макар че след това щеше да се наложи да я предаде в ръцете на Болдуин.

Слоун нямаше откъде да знае, че не по-малко доволен от него беше Сенди Саварано, който го наблюдаваше с интерес от прозореца на спалнята на горния етаж на номер десет, където търпеливо очакваше пристигането на Лейси Фаръл.

[1] Lie (англ.) — лъжа. — Бел.пр. ↑

Мона Фаръл се прибра вкъщи заедно с Кит и Джей.

— Не мога да отида на закуска в Ню Йорк, след като съм толкова притеснена — обясни тя. — Ще се обадя на Алекс и ще го помоля да дойде тук.

Синовете на Кит, Тод и Анди, бяха отишли с приятели на ски на планината Хънтър. Детегледачката се грижеше за Бони, която отново се беше разболяла от поредната настинка.

Щом чу, че се прибират, Бони се втурна да ги посрещне.

— Малката ми разказа всичко за това как за рождения си ден щяла да отиде в Дисни Уърлд с леля си Лейси — сподели детегледачката.

— Рожденият ми ден е много скоро — решително заяви Бони. — Другия месец.

— Казах й, че февруари е най-късият месец в годината — обясни детегледачката, докато си обличаше палтото и се готвеше да си тръгне. — Тя много се зарадва.

— Ела с мен да се обадя по телефона — обърна се Мона Фаръл към Бони. — Ще ти дам да се обадиш на чичо Алекс.

Тя прегърна внучката си и я взе на ръце.

— Знаеш ли, че много приличаш на леля си Лейси, когато тя беше като теб, почти на пет години!

— Чичо Алекс ми харесва — каза Бони. — И ти го харесваш, нали, Нана?

— Не знам какво щях да правя без него през последните няколко месеца — отвърна Мона. — Хайде, съкровище, да вървим горе.

Джей и Кит се спогледаха.

— И ти си мислиш същото като мен — обади се Джей след кратка пауза. — Мона си призна, че Алекс я е убедил да накара Лейси да й каже къде се намира. Може и да не му е казала направо къде е Лейси, но има много други начини да се издаде. Както онази вечер... Мона оповести пред всички, че Лейси се била записала в нов спортен

клуб с игрище за скуош. Дванайсет часа по-късно някой беше проследил Лейси до този клуб, вероятно с намерение да я убие. Трудно е да си представи човек, че това е чисто съвпадение.

— Но, Джей, трудно мога да си представя, че Алекс е замесен в такова нещо — отвърна Кит.

— Надявам се, че не е, но аз преди малко му казах къде отива Лейси и сега смятам да се обадя на спешния номер на федералния прокурор, за да го уведомя. Може Лейси да ме намрази, но предпочитам да я приберат в затвора като свидетел по обвинението, вместо да я гледам мъртва.

— Защо сте дошли тук? — попита я Лоти Хофман, след като неохотно пусна Лейси да влезе. — Не можете да останете. Ще ви повикам друго такси. Къде искате да отидете?

Сега, когато се озова лице в лице с единствения човек, който можеше да ѝ помогне, Лейси почувства, че е на ръба на истерията. Все още не знаеше със сигурност дали са я проследили или не. Но на този етап вече нямаше никакво значение. Лейси разбираше, че не може вечно да бяга и да се крие.

— Госпожо Хофман, няма къде да отида — развълнувано заяви тя. — Един мъж се опитва да ме убие и смятам, че е изпратен от същия човек, който е отговорен за смъртта на вашия съпруг, на Изабел Уеъринг и на Хедър Ланди. На това трябва да се сложи край и според мен вие сте човекът, който може да го направи, госпожо Хофман. *Моля ви, помогнете ми!*

Лоти Хофман омекна. Тя забеляза неестествената поза на Лейси, която явно едва се крепеше на крака.

— Виждам, че не се чувствате добре. Заповядайте, седнете.

Всекидневната беше малка, но много спретната и подредена. Лейси седна на дивана и съблече палтото си.

— Това палто не е мое — каза тя. — Не мога да се прибера в жилището си, за да си взема дрехи. Не мога да отида и при роднините си. Заради мен едва не убиха племенницата ми... Стреляха по нея. Ако човекът, който стои зад всичко това, не бъде заловен, ще трябва цял живот да живея така. Моля ви, госпожо Хофман, кажете ми — знаеше ли съпругът ви кой стои зад цялата тази история?

— Страх ме е. Не мога да говоря за това.

Лоти Хофман стоеше с наведена глава, не смееше да вдигне очи от пода и говореше тихо, почти шепнешком.

— Ако Макс си беше мълчал, сега щеше да е още жив. Хедър също. А и майка ѝ.

Накрая тя вдигна глава и погледна Лейси в очите.

— Дали истината заслужава смъртта на толкова много хора? Не вярвам.

— Всяка сутрин се събуждате в страх, не е ли така? — попита Лейси.

Тя се протегна и хвана покритата с изпъкнали вени ръка на старата жена.

— Кажете ми каквото знаете, моля ви, госпожо Хофман. Кой стои в дъното на всичко?

— Истината е, че самата аз не знам. Дори не знам името му. Макс знаеше. Макс работеше у Джими Ланди. Той се познаваше с Хедър. Ако не я бях видяла онзи ден в Мохонк... Разказах на Макс и описах мъжа, с когото я видях там. Той много се разстрои. Каза, че бил търговец на наркотици и рекетъор, но никой не го подозирал, всички го мислели за добър и почтен човек. Затова Макс реши да се срещне с Хедър, за да я предупреди... Два дни по-късно беше мъртъв.

Сълзи бликнаха в очите на Лоти Хофман.

— Мъчно ми е за Макс и много се страхувам.

— Нищо чудно — внимателно каза Лейси. — Но нищо няма да се реши, като стоите заключена тук вътре. Някой ден същият този човек ще реши, че и вие представлявате опасност за него.

Сенди Саварано постави заглушителя на пистолета си. Да влезе в къщата беше лесна работа за него. Щеше да излезе по същия начин, по който бе влязъл — през задния прозорец на спалнята. Дървото, което растеше отвън, беше по-добро от стълба. Колата му беше на съседната улица, до която се стигаше през съседския двор. Докато ченгетата пред къщата се усетят, че нещо не е наред, той щеше да е далеч оттам.

Саварано погледна часовника си. Време беше.

Първо старицата. Тя беше досадно допълнение. Това, което очакваше с нетърпение, беше изражението на Лейси Фаръл, когато насочи дулото на пистолета си към нея. Няма да ѝ даде време да извика. Не, ще ѝ позволи само да издаде онзи характерен хлипащ звук в мига, когато осъзнава какво предстои, когато разбере, че смъртта ѝ е неизбежна. Предчувствието за този звук го караше да потреперва от вълнение.

Ето сега.

Вече беше в спалнята. Сенди стъпи на първото стъпало на стълбата и с безкрайно внимание започна да слиза.

Алекс Карбайн се обади в ресторанта на Ланди и поиска да говори с Джими. Изчака известно време, после чу гласа на Стиви Абът.

— Алекс, мога ли да ти бъда полезен с нещо? Не ми се ще да безпокоя Джими. Днес е много потиснат.

— Много съжалявам, но трябва да говоря лично с него — обясни Карбайн. — Между другото, Стиви, Карлос да е идвал при вас да търси работа?

— Да, идва. Защо?

— Защото, ако е още там, предай му, че при нас вече няма работа за него. Сега можеш да ме свържеш с Джими.

Той отново зачака. Когато Джими Ланди вдигна слушалката, по гласа му си личеше, че е страшно напрегнат.

— Джими, разбирам, че нещо не е наред. Мога ли да ти помогна?

— Не, но ти благодаря, все пак.

— Слушай, съжалявам, че те безпокоя, но се сетих нещо и бих искал да го споделя с теб. Разбирам, че Карлос се е върнал да търси работа при теб. Не го взимай!

— Нямам такова намерение, но защо? — попита на свой ред Джими.

— Защото имам чувството, че не му е чиста работата. Не мога да се отърва от мисълта, че Лейси Фаръл е била проследена и открита от онзи убиец в Минеаполис, където федералните са я били скрили.

— О, значи там е била? — възкликна Джими. — Не знаех.

— Да, но само майка ѝ го знаеше. Тя накара Лейси да ѝ каже. И понеже аз бях този, който я убеди да накара Лейси да направи това, сега се чувствам отговорен.

— Не си постъпил много умно — отвърна Ланди.

— Никога не съм имал претенциите да съм умен. Виждах само, че Мона се разкъсва от безпокойство. Все едно, вечерта, когато Мона научила, че Лейси е в Минеаполис, си беше купила „Минеаполис стар трибюн“ и го беше донесла на вечеря. Видях я да го прибира на идване

към масата, но не съм я разпитвал и не е ставало дума за него. Но ето какво исках да ти кажа: забелязах по едно време, че когато Мона отиде до тоалетната, а пък аз се занимавах да обикалям гостите, Карлос се въртеше около масата ни — уж да оправи салфетките. Забелязах го, че премести чантата и е твърде възможно да е погледнал вътре.

— Типично за Карлос — отвърна Ланди. — Никога не ми е бил симпатичен.

— Карлос ни обслужваше и следващия път, в петък вечер, когато Мона спомена за новия спортен клуб, в който Лейси се била записала и където имало хубаво игрище за скуош. Струва ми се нещо повече от чиста случайност, дето няколко часа по-късно в клуба се е появил някакъв тип, който разпитвал за нея. Човек просто трябва да събере две и две, нали така?

— Хмм — измърмори Ланди, — звучи ми така, сякаш Карлос е заработил нещо повече от обичайния бакшиш в петък вечер. Трябва да вървя, Алекс. Скоро ще ти се обадя.

Ед Слоун ясно забелязваше, че партньорът му е неспокоен. В колата беше доста хладно, а от Ник Марс се носеше остра миризма на пот. По бебешки невинното му лице дори избиха капчици.

Инстинктът, който никога не му изневеряваше, подсказваше на Слоун, че нещо не е наред.

— Май е време да влезем вътре и да приберем госпожица Фаръл — рече той.

— Защо, Ед? — изненадано попита Марс. — Ще я приберем, когато излезе навън.

Слоун отвори вратата на колата и извади пистолета си.

— Да вървим.

Лейси не беше сигурна дали наистина е чула някакъв шум на стълбата. Старите къщи понякога издават странни шумове. Определено обаче усети, че атмосферата в стаята някак се промени, сякаш температурата вътре падна изведнъж с няколко градуса. Лоти Хофман също го усети и Лейси забеляза промяната в погледа ѝ.

По-късно тя осъзна, че това, което е усетила, е било приближаването на злото, което коварно се промъкваше все по-наблизо, обгръщаше я така, че почти можеше да го докосне.

Същата хладна тръпка беше усетила и докато се криеше в дрешника, за да види как Къртис Колдуел слиза по стълбите, след като беше застрелял Изабел. Тогава отново долови същия звук. Чуваше се едва-едва, но несъмнено беше истински. Не си въобразяваше! Вече беше сигурна и сърцето ѝ заби ускорено. На стълбите ставаше нещо!

Сега ще умра, каза си тя.

Видя ужаса да се прокрадва в погледа на госпожа Хофман, затова сложи пръст на устните си, за да не се издаде. Той се спускаше по стълбите безкрайно бавно, играеше си като котка с мишки. Лейси се

огледа из стаята — имаше една-единствена врата и тя водеше точно към коридора със стълбите. Нямаше изход. Намираха се в капан!

Очите ѝ се спряха на стъкленото преспапие върху масичката за кафе. Беше с размерите на топка за бейзбол и сигурно беше доста тежко. Само че не би могла да го стигне, без да стане от мястото си, а се страхуваше да опита. Вместо това докосна госпожа Хофман по ръката и посочи преспапието.

Лейси виждаше цялата долна част на стълбата. Той вече се намираше точно там. През дървените пръчки на перилата се виждаше отлично лъснатата му обувка.

Треперещата немошна старческа ръка сграбчи преспапието и го подаде на Лейси. Лейси се изправи, отметна назад ръка и в мига, когато убиецът, когото тя познаваше под името Колдуел, се подаде в цял ръст, тя с всички сили запрати по него стъклената топка, прицелвайки се в гърдите му.

Тежкото стъкло го улучи в горната част на корема, точно когато се готвеше да изтича набързо по останалите няколко стъпала. Ударът го накара да се препъне и да изтърве пистолета. Лейси незабавно се спусна към него, за да го изрита надалеч. В същия миг госпожа Хофман с несигурни стъпки се добра до входната врата. Отвори я и се разkreщя навън.

Инспектор Слоун се втурна в коридора покрай нея. Точно в момента, когато пръстите на Саварано обхващаха дръжката на пистолета, Слоун вдигна крак и го стовари върху китката му. Зад него Ник Марс насочи пистолета си към главата на Саварано и се опита да дръпне спусъка.

— Не! — изkreщя Лейси.

Слоун се завъртя и удари партньора си по ръката, което накара куршума да се забие вместо в главата в крака на Саварано. Той нададе страшен вой.

Зашеметена, Лейси наблюдаваше как Слоун сложи белезници на убиеца на Изабел Уеъринг. Отвън долетя вой на полицейски сирени. Най-сетне тя се осмели да погледне в очите Саварано, чийто поглед я преследваше през последните няколко месеца. Леденосини ириса, смъртоносночерни зеници — очи на убиец. Но внезапно тя видя нещо ново в тях.

Страх.

Федералният прокурор Гари Болдуин се появи внезапно. Беше заобиколен от множество агенти. Той изгледа Слоун, после Лейси, след това Саварано.

— Значи ни изпреварихте — процеди той.

Гласът му, макар и неохотно, изразяваше уважение.

— Надявах се да го хвана преди вас, но няма значение. Важното е, че свършихме работа. Моите поздравления.

Той се облегна на рамото на Саварано.

— Здравей, Сенди — тихо рече той. — Търсех те навсякъде. Запазил съм ти клетка на твое име — най-тъмната и най-тясна килия в Марион, най-строгийт затвор в цялата страна. Сигурно няма да ти хареса, но знае ли човек? Някои хора не успяват да опазят разума си достатъчно дълго, за да им пука. Все едно, помисли си добре, Сенди. Една клетчица. Само за теб. Малка, тясна килийка. Все за теб, до края на живота ти, Сенди.

Болдуин се изправи и се обърна към Лейси.

— Добре ли сте, госпожице Фаръл?

Тя кимна.

— Някои не са.

Слоун отиде при Ник Марс, чието лице беше тебеширенобяло. С пистолет в ръка, той бръкна в самото на партньора си и му взе белезниците.

— Кражбата на веществени доказателства е достатъчно голямо провинение. Опитът за убийство е не по-малко тежко. Нали знаеш какво трябва да направиш, Ник?

Ник постави ръце зад гърба си и се обърна. Слоун щракна личните белезници на Ник около собствените му китки.

— Сега са си само твои, Ник — мрачно се ухили той.

Джими Ланди не излезе от кабинета си цял следобед. Стиви Абът надникна няколко пъти.

— Джими, добре ли си? — попита той.

— Никога не съм бил по-добре, Стиви — отвърна той.

— Не изглеждаш добре. Защо не престанеш да четеш дневника на Хедър. Така само се разстройваш.

— Престани да ме учиш какво да правя.

— Добре, печелиш. Обещавам, че повече няма да те безпокоя, но нали знаеш, Джими — винаги съм тук, ако ти дотрябвам за нещо.

— Да, Стиви, знам.

В пет часа се обади инспектор Слоун.

— Господин Ланди — каза той, — намирам се в участъка. Реших, че е редно да ви уведомя, че убиецът на бившата ви жена е задържан. Госпожица Фаръл го идентифицира. Освен това срещу него е предявено обвинение в убийството на Макс Хофман. А може би ще успеем да докажем, че той е изблъскал и колата на дъщеря ви от пътя.

— Кой е той?

На Джими Ланди му се струваше, че е лишен от всякакви чувства — не изпитваше нито гняв, нито изненада, нито дори тъга.

— Казва се Сенди Саварано. Наемен убиец. Очакваме да ни окаже пълно сътрудничество по време на следствието. Не му се ще да попадне в затвора.

— На кой му се ще? — отвърна Джими. — Кой го е наел?

— Очакваме да научим всеки момент. Просто чакаме Сенди да запее. Между другото, заловихме и една доста по-дребна риба — заподозрян е в кражбата на дневника на дъщеря ви.

— Заподозрян?

— Да, в съдебен смисъл, макар да не си го признава. Но той се кълне, че не е вземал трите страници без редове, които смятахте, че са се изгубили. Вероятно съдружникът ви е прав. Те никога не са били при нас.

— Да, никога не са били у вас — съгласи се Джими. — Сега разбирам и аз. Моят съдружник явно знае доста неща.

— Госпожица Фаръл в момента е тук и дава показания, господине. Тя иска да ви каже нещо.

— Дайте ми я.

— Господин Ланди — започна Лейси, — страшно се радвам, че всичко свърши. За мен беше страшно изпитание, за вас предполагам също. Госпожа Хофман е тук при мен. Тя иска да говори с вас.

— Свържете я.

— Видях я в Мохонк — започна Лоти Хофман. — Беше с един мъж и когато го описах на Макс, той страшно се разстрои. Каза, че бил рекетъор, търговец на наркотици, но никой не го подозирал, най-малко Хедър. Тя нямала представа какъв е...

Макар да беше чувала всичко това по-рано, Лейси изтръпна, като си представи ужасяващите убийства, извършени след като Макс Хофман беше предупредил Хедър за онзи, с когото се е срещала. Тя внимателно слушаше описанието, което госпожа Хофман правеше на мъжа, когото беше видяла през онзи ден.

Определено не е сред моите познати, с облекчение отбеляза Лейси.

Слоун пое слушалката от госпожа Хофман.

— Познавате ли мъж с подобно описание, господин Ланди?

Той остана да слуша за миг, после се обърна към Лейси и госпожа Хофман.

— Господин Ланди ще се радва, ако се отбием при него в кабинета му.

Лейси искаше да се прибере в собственото си жилище, да се потопи във ваната, да се облече в собствените си дрехи и да отиде у Кит, за да се види с близките си. Навярно те вечеряха по-късно тази вечер и Бони сигурно беше останала с тях.

— Само при условие, че е за съвсем малко — отвърна тя.

— Само за малко — обеща Слоун. — После лично ще закарам госпожа Хофман до тях.

Извикаха Слоун на телефона точно когато щяха да потеглят от участъка. Когато най-сетне тръгнаха, той рече:

— У Ланди ще се видим и с други познати. Болдуин също е тръгнал натам.

Момичето в приемната ги отведе на горния етаж, където ги очакваше Джими. Лоти Хофман се възхити от прекрасното обзавеждане и Джими обясни:

— По-рано ресторантът беше доста по-малък. Навремето тук беше детската стая на Хедър.

Лейси си помисли, че в равния, почти безизразен глас на Ланди, има нещо, което ѝ напомня за неестествено спокоен океан — океан, чието подводно течение е готово всеки миг да се превърне в цунами.

— Опишете ми пак мъжа, когото сте видели с дъщеря ми, моля ви, госпожо Хофман.

— Беше много хубав мъж...

— Чакайте. Бих искал и съдружникът ми да го чуе.

Той се обърна към вътрешната уредба.

— Стиви, можеш ли да дойдеш за секунда?

Стиви Абът влезе усмихнат в кабинета.

— Най-сетне реши да се измъкнеш от пашкула си, Джими. О, съжалявам, не знаех, че имаш посетители.

— Много интересни посетители, Стиви. Госпожо Хофман, какво има?

Лоти Хофман сочеше към Абът. Лицето ѝ беше бяло като платно.

— Точно вас видях с Хедър. Вие сте този, който Макс каза, че бил търговец на наркотици, рекетър и крадец. Вие сте причината да остана вдовица...

— За какво говорите? — попита Абът.

Веждите му застрашително се свъсиха, веселото изражение се смъкна като маска от лицето му. Лейси за миг си помисли, че е невъзможно да си представи този хубав, обикновено весел мъж, в ролята на убиец.

Придружен от десетина агенти, федералният прокурор Гари Болдуин също влезе в стаята.

— Тя говори за това, господин Абът, че вие сте убиец, че сте наредили съпругът ѝ да бъде убит, защото е знаел прекалено много. Той е напуснал работата си тук, защото е виждал какво правите и му е било ясно, че животът му няма да струва пукната пара, ако разберете, че знае какъв сте. Вие сте преустановили контактите с редовните

снабдители като Джей Тейлър и сте започнали да търгувате с мафиотски фирми, където повечето стока е крадена. По същия начин сте постъпили и с казиното. И това е само част от дейността ви.

— Макс не е можел да премълчи пред Хедър какъв сте. А тя е трябвало да реши дали да ви остави да мамите баща ѝ или да му разкаже как точно е научила истината за вас.

— Вие обаче не сте ѝ оставили никакъв шанс. Саварано ни каза, че сте се обадили на Хедър и сте ѝ казали, че Джими е получил инфаркт и тя трябва да се върне веднага. Саварано я е причакал. След това, когато Изабел Уеъринг не престанала да се съмнява, че Хедър е загинала при обикновена злополука, вие сте решили, че е станала прекалено опасна за вас.

— Това е лъжа — изкрещя Абът. — Джими, никога не съм...

— Напротив — спокойно отвърна Джими. — Ти си убил Макс Хофман и си постъпил по същия начин и с майката на дъщеря ми. И с Хедър също. Ти си я убил. Защо трябваше да забъркваш и нея? Та ти можеше да имаш всички жени, които пожелаеш.

Очите на Джими светеха от гняв, ръцете му се стегнаха в огромни юмруци, изпълненият му с неописуема мъка вик взриви стаята.

— И си оставил детето ми да изгори живо в колата — прогърмя той. — Ти... ти...

Джими Ланди се хвърли към Абът през бюрото и го сграбчи за гърлото с яките си ръце. Наложил се Слоун и цялата група агенти на Болдуин да го откъснат оттам.

Сърцераздиращите хлипания на Джими отекваха из цялата сграда, докато Болдуин отвеждаше Стиви Абът навън.

От болничното си легло Сенди Саварано се беше съгласил да даде пълни показания.

В осем часа шофьорът, когото Джей беше изпратил, за да вземе Лейси от жилището ѝ, се обади да каже, че е на входа. Лейси нямаше търпение да се види с близките си, но преди това искаше да се обади по телефона. Толкова много имаше да разказва на Том. Болдуин, който изведнъж се беше превърнал в неин приятел и съюзник, ѝ каза:

— Отървахте се. Саварано се съгласи да свидетелства и няма да имаме нужда от вашите показания, за да хванем Абът. Така че при вас всичко е наред. Но поне временно не се показвайте много. Защо не заминете някъде да си починете, докато всичко отmine?

Тя отвърна полу на шега.

— Нали знаете, че си имам квартира и работа в Минесота. Може да се върна там.

Лейси набра номера на Том. Добре познатият глас ѝ се стори напрегнат и притеснен.

— Ало? — каза той.

— Том?

— Алис, къде си? Добре ли си?

— Никога не съм била по-добре, Том. А ти?

— Страшно се тревожех! Място не можех да си намеря, откакто изчезна.

— Това е дълга история. Обещавам, че ще я чуеш цялата.

Тя млъкна за малко.

— Има само едно нещо... Алис вече не живее тук. Смяташ ли, че би могъл отсега нататък да ме наричаш Лейси? Името ми е Лейси Фаръл.

Издание:

Мери Хигинс Кларк. Бягство

Американска. Първо издание

Превод: Мая Калоферова

Художник: Борис Драголов

Редактор: Красимира Маврова

ИК „Кронос“, София, 1997

ISBN 954-8516-28-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.